

BURMESE
CLASSIC

ရာ

အမှန်းမြစ်ကမ်းပါး

ရှား

အမုန်းမြစ်ကမ်းပါး

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၅၀၀၃၈၁၀၅၀၄
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၅၀၀၄၁၉၀၅၀၄

၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊
ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀/-
အုပ်ရေ - ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ ... ဒေါ်ခင်ခင်စိန်(၀၁၈၀၉) ချစ်မင်းလှစာပေ
အမှတ်-၄၃/တ၊ မလိခလမ်း၊ ၇-မိုင်၊
မရမ်းတုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

ပုံနှိပ်သူ ... ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃) စေတနာOFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

BURMESE CLASSIC

မိမိ
မောင်ကျော်လှိုင်
(စေတနာစာပေ)

အမုန်းမြစ်ကမ်းပါး

ရှား

ကိုတာဝန်အရေးကြီးပါး

ပြည်ထောင်စုပျိုကြွေး
တိုင်းရင်းသားစည်းစိမ်ညွှတ်မှုပျိုကြွေး
အချစ်အရာသာတာတည်တံ့ရှိပြီလေး

ဒိုအရေး
ဒိုအရေး
ဒိုအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအာဏာ၊ ပုဆိန်စီး၊ အစိုးရခြင်းဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အရေးတယဟများအား တိုရက်ထုတ်ပြန်ထုတ်ဖော်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးတည်ချက်(၄)ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားပြန်လည်စုည်းစည်းတို့တူတိမ်းရေး။
- ခိုင်မာခမည်း ခွဲစည်းပေးထားခြင်းပေးသော ခြစ်ခမ်းမီသောရေး။
- မြစ်ဝေါ်ထားသည့် ခွဲစည်းမှုအချိန်ပေးသောစနစ်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုး ကိုးကွယ်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးတည်ချက်(၄)ရပ်

- စီးပွားရေးချစ်အေးမြန်၍ အခြေခံစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုထည့် ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ထည့်တက်ရေး။
- ဓနကုန်စီးပွားရေးနှင့် ပြင်ပကုန်ပစ္စည်းကုန်ပေးရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ထည့်တက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးစာရင်းရပ်ကင်းကို ခန့်အပ်ချိန့်မှုပေးအောင်တည် နိုင်ငံတော်နှင့် ထိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ ထက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးတည်ချက်(၄)ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စားရိက္ခာမြှင့်တင်ရေး။
- အမျိုးစုတိ၊ ဇာတိတူအိမ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အခြေခံအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး ထက္ကထာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- မြို့ချစ်စိတ်ဓာတ်နှင့်ပန်ထက်ပြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

အမုန်းဆိုတာ မြစ်တစ်စင်းလို လှုပ်ရှား စီးဆင်းနေ
တယ် ...
ဒါပေမဲ့ ...
အမုန်းမြစ်ရဲ့ တစ်ဖက်တစ်ချက် / ကမ်းပါးတွေမှာ
တော့ အချစ်တွေနဲ့ ပြည့်နေလေရဲ့ ...

သမင်မလေးတစ်ကောင်လို ဝိုင်းလည်တောက်စ
သော မျက်လုံးလေးတစ်စုံသည် အံ့သြခြင်း ဇဝေဝေဖြစ်ခြင်း၊ နား
မလည်နိုင်ခြင်းများဖြင့် အဂ္ဂရံ့မျက်နှာကို မော်ကြည့်လာခဲ့သည်။
နှင်းဆီဖူးငုံကို နှုတ်ခမ်းလွှာလေးတွေက ညင်သာလွန်းသော လေ
ပြေမှာ ပွင့်ဖက်လွှာလေးတွေ လှုပ်ရှားသလို တဖြည်းဖြည်း ပွင့်ဟ
လာခဲ့သည်။

“စာချုပ် ... ဟုတ်လား ...”

“အင်းလေ ...”

“ဘာ စာချုပ်လဲ ...”

“ကွာရှင်းစာချုပ်ပေါ့ ...”

“ရှင် ...”

“မင်းနဲ့ငါ ကွာရှင်းတဲ့စာချုပ်လေ ...”

“အို ...”

“ဝိုင်းသောမျက်လုံးလေးတစ်စုံက မျက်ရည်များ
ကြောင့် ပိုပြီး စိုလှဲတောက်ပလာသည်။

ကြည့်စမ်း ...

ဘယ်လောက်လှပလိုက်သလဲ ...

ဘယ်လောက် စွဲမက်ဖို့ ကောင်းလိုက်သလဲ ...

သူမသည် အဂ္ဂရံ့ အသစ်စက်စက် ဇနီးလေးဖြစ်
သည်။ မနေ့ကမှ လက်ထပ်မင်္ဂလာပြုခဲ့သော ဇနီးဖြစ်သည်။

သည်နေ့ နံနက်မှာတော့ မျက်ရည်ပုလဲစက်များ
သည် နံနက်ခင်းနှင်းစက်နှင့် နေရောင်ခြည်ခပ်ပါးပါးအဖျင်တန်း
အောက်မှာ လှပစွာ ဖူးပွင့်လာခဲ့ကြသည်။

အဲသည်လိုအဖြစ်ကို ကျေနပ်နေခဲ့သူက အဂ္ဂထင်
ကျွန်ဖြစ်ပါသည်။

“မင်းကို ငါပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရခဲ့ပြီလေ ... တစ်ချိန်တုန်းက မင်း
ကိုယ်တိုင် ပြောခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား မင်းရဲ့ ချစ်သူက

www.burmeseclassic.com

လွဲပြီး မင်းကိုဘယ်သူမှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရနိုင်ဘူးဆို ... သိပ်ပြီး
 သွေးကြီး မွေးကြီးနိုင်တဲ့ ငွေပိုးအိမ်လေးပါလား ... ငါက
 လည်း အဲဒီလို အပြောကြီးတု မိန်းကလေးမျိုးကိုမှ သဘော
 ကျမိတယ် ... ခုတော့ ... မင်းကို ပိုင်ရတဲ့သူက မင်းချစ်သူ
 မဟုတ်ဘဲ ... အဂ္ဂထင်ကျော်ဆိုတဲ့ ငါဖြစ်နေတယ် ... မင်း
 မနှမောဘူးလား ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မနှမြောဘူးလား ...
 ဒါပေမဲ့ ... မင်း သိပ်ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ ... မင်းချစ်သူရဲ့လက်ထဲ
 ကို ငါပြန်အပ်မှာပါ ... အခု ... မင်းကို ငါ မလိုတော့ဘူး
 လေ ...

အဆိပ်ခိုးလွှဲသော မျက်လုံးများထဲမှ စီးဆင်းနေ
 ဆဲသော မျက်ရည်များသည် သူမ၏မျက်နှာနှင့် ဆန်ကျွတ်ဆက်ဖြစ်နေ
 ၏။ ပြင်းထန်သော စကားလုံးများစွာနှင့် နောက်ထပ်ပစ်ပေါက်
 သော်လည်း အဂ္ဂနှင့် ငွေပိုးအိမ်ကြားမှာ နောက်ထပ်ပြောင်းလဲစရာ
 မရှိ။ သည်နေ့ရက်ကိုရောက်ဖို့ အဂ္ဂထင်ကျော်သည် နှစ်နှင့်ချီပြီး
 စောင့်ခဲ့ရသည်။ ငွေကြေးမြောက်မြားစွာ ရှင်းနှီးခဲ့ရသည်။ ပေါက်ကွဲ
 ထွက်ချင်သော ခံစားချက်များစွာကို မျှီသိပ်ခဲ့ရသည်။ အဂ္ဂထင်
 ကျော်ရဲ့ စိတ်အာရုံအားလုံးကို သည်နေ့ရက်အတွက် စုပုံပြီး ဘောင်
 ခတ်ထားခဲ့ရသည်။

“... ဘယ်လောက်ကြီးမားသည့် အရင်းအနှီးလဲ။

အဲသည်အရင်းနှီးက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထံမှ
 မျက်ရည်နှင့် သိမ်ငယ်မှုကို ရရှိအတွက် ခိုက်မဲသည်ဆိုချင်ဆိုပါစေ ...
 သည်ထက်ပိုပြီး ပေးဆပ်ရင်းနှီးရမည်ဆိုလျှင်တောင်
 ထိုက်တန်သည်ဟု အဂ္ဂက ထင်သည်။

“ရှင် ... တော်တော် အမှတ်အတေးကြီးတဲ့သူပါလား ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ”

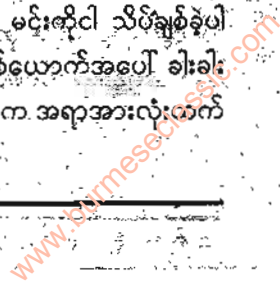
သူမ မျက်နှာပေါ်က မီးတောက်ဆွေးကို အရသာခံ
 ကြည့်ရင် ပြောလိုက်သည်။

“ငါက အမှတ်အတေးကြီးတယ် ... မင်း ငါ့ကို ပေးခဲ့တဲ့
 ဒဏ်ရာကလည်းကြီးတာကိုး ... အဂ္ဂထင်ကျော်ဟာ ဘယ်
 သူ့ကိုမှ မနှုံးဖူးသေးဘူး ... အထူးသဖြင့် ဘယ်မိန်းကလေး
 တစ်ယောက်ကိုမှ မနှုံးခဲ့ဖူးသေးဘူး ... ဒါပေမဲ့ ... မင်းက
 ငါ့ကို အရှက်ရစေတယ် ... အဆိုတ်အဝန်းကြားထဲမှာ သိမ်
 ငယ်စေခဲ့တယ် ... ”

“မင်း မှတ်မိသေးလား ... မင်းက ငါ့ကို ငြင်းခဲ့တယ်လေ”

သူမရဲ့ လည်တိုင်က ဆန်ခနဲမတ်သွားသည်။

“ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီမတိုင်ခင်ကတော့ မင်းကိုငါ သိပ်ချစ်ခဲ့ပါ
 တယ် ... ကိုယ် သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့သူတစ်ယောက်အပေါ် ခါးခါး
 သီးသီး မုန်းခဲ့ရတော့ ... အဲဒီအမုန်းက အရာအားလုံးထက်

ပိုပြီး ပြင်းထန်နေတယ် ... ငါ့ဘဝတစ်ခုလုံးကိုတောင် မျှီ
 ပစ်နိုင်တဲ့အထိပဲ ... ငါ့ ဖန်တီးခဲ့တဲ့ ငါ့ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ ဟောဒီ
 အရင်းအနှီးအားလုံးက အဒီအမုန်းအတွက်ပဲ ... ငါ့ဘာမှ ပြန်
 မရချင်နေ ... မင်းဘဝမှာတော့ ဆုံးရှုံးရမယ် ... တစ်ခုခုကို
 အကြီးအကျယ် ဆုံးရှုံးရမယ် ... ”

သူမမျက်နှာပေါ်က နာကျင်ရိပ်သည် တစ်စထက်
 တစ်စ ပိုပြင်းထန်လာပြီး အသည်မျက်နှာပေါ်က သွေးကြောတွေ
 အားလုံး လှုပ်ရှားကခုန်နေသလို စိတ်မှာထင်လာသည်။ လှပနုနယ်
 သော မျက်နှာတစ်ခုက အကျည်းတန်လောက်အောင် စိတ်ခံစားမှု
 မြင်းထန်လာတော့ နှုတ်ခမ်းတွေ တရွရွတုန်လှုပ်လာပြီး ဆတ်ခနဲ
 တွန့်တက်လာသည်ကိုပင် သူက အားရပါးရ ရယ်ချင်နေမိသည်။

တစ်ချိန်က သူ့ဘယ်လိုခံစားခဲ့ရသည်ဆိုတာ
 ကောင်းကောင်းကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပြီပေါ့ ငွေစိုးအိမ်။ သိပ်မကြာခင်မှာ
 လူတစ်ယောက်ရောက်လာလိမ့်မည်။

သူမရဲ့ ချစ်သူပေါ့။

သူစိမ်းတွေထက် ချစ်သူရဲ့ ရှေ့မှာ ရှုံးနိမ့်မှုက သူမကို
 ပိုပြီး ယူကျုံးမရဖြစ်စေမှာ မဟုတ်လား။ အဂ္ဂထင်ကျော်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်
 ထဲမှာ အမုန်းမြစ်တစ်စင်းက အရှိန်ပြင်းစွာ စီးဆင်းလို့နေသည်။

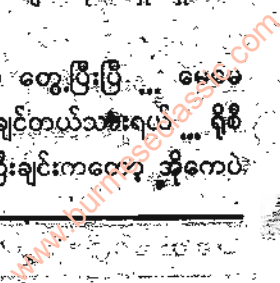
အ မု န်း မြ ခ် က ခ်း ပါး :

အဂ္ဂထင်ကျော်ရဲ့ စိတ်နှလုံးမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပြင်းပြင်းလှပူပူ ပိုင်ဆိုင်လိုချင်မိသလိုဆိုသည့် ခံစားချက်မျိုး ဖြစ်ပေါ်လာစေသည့် ငွေပိုးအိမ်ဆိုသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပထမဆုံး မြင်ရသည့်နေ့က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတော်အံ့ဩခဲ့ရသည်။ အဂ္ဂရဲ့ မေမေ ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်နှင့်အတူဘောက်ထော်ပြည်သာယာထဲက အိမ်တစ်အိမ်သို့ အလိုတော်ပြည့်ဘုရားဆင်းတုကို ဖူးမြော်ဖို့ရောက်ရှိခဲ့သည့် ညနေခင်းတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ မေမေကတော့ အဂ္ဂကို ဘုရားဖူးခေါ်ရသည့် ရည်ရွယ်ချက်ကို ခပ်ရှင်းရှင်းပင် ဖြောဖြောထားခဲ့သည်။

“ကလေးမလေးကို မေမေတော့ တွေ့ပြီးပြီ ... မေမေ သဘောတူတယ် ... ချွေးမတော်ချင်တယ်သားရယ် ... ရှိစို့ တို့ကိုလည်း ပြောပြီးပြီ ... လူကြီးချင်းကတော့ အိုကေပဲ”

သားတို့ချင်းအဆင်ပြေစာယ်ဆိုရင် ... သားအတွက် မေမေ စိတ်အေးပြီ ... ”

“ခုရော ... သားအတွက် မေမေဘာတွေများ စိတ်ပူနေရလို့ လဲ. မေမေရယ် ... ”

“သား ... အိမ်ထောင်မထူမချင်း ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးနဲ့ များ နှမလဲဆိုတာ တွေးပြီး ... မေမေရင်ပူရတာပဲ သားရဲ့၊ သားက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ စီးပွားရေးမှာ အောင်မြင်နေတဲ့ သူလေ ... သွားလာလည်ပတ်ရင်းနဲ့ လည်လွန်းတဲ့ ... ”

“တော်ပါတော့ မေမေရယ် ... တော်ပါတော့ ... ”

အထိတ်တလနဲ့ တားမြစ်လိုက်တော့ မေမေက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်သည်။

မိခင်တွေများ ငသာကကို ကန်ထရိုက်ဆွဲထား သလားလို့ပင် အဂ္ဂထင်ချင်သည်။ မေမေကြောင့်ကြစိတ်တွေကို ဘယ်လိုများ ချေဖျက်ရမည်ဆိုတာ အဂ္ဂတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံး တွေးမရပါ။ အဂ္ဂရဲ့ ညီမလေးဝတ်ရည်ကိုတော့ အသက်ကလေး ငယ်သေးသည်မို့၊ နုနယ်သည့် မိန်းကလေးမို့ စိတ်မချပြန်ဘူးတဲ့။ အဂ္ဂတို့ကျတော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်အောင်မြင်ပြီး ချောမောသည့် သားကြီးမို့ စိုးရိမ်ပြန်သည်တဲ့ ... ။ သည်လိုဆိုတော့ အသက်အရွယ် အရ ရင့်ကျက်ပြီး သူမအပေါ်လည်း လွှမ်းမိုးစိုးပိုင်နိုင်သည့် ဖေဖေကို ကျတော့ရော ...

အသောက်အစားမဖက် အပျော်အပါးလည်း မှမက် သည့် ဖေဖေကိုလည်း မေမေက စိတ်ချလက်ချ ရှိသည်မဟုတ်ချေ။

အသက်နှစ်ဆယ်ခုနှစ်ခုရှိပြီဆိုတော့ အဂ္ဂကို အိမ် ထောင်ကျသင့်ပြီလို့ မေမေက ထင်သည်။ နွေးမ ရှာပုံတော်ဖြင့်နေ တာလဲည်း သုံးလေးယောက်ရှိနေပြီ။ မေမေ ရှာတွေ့လိုက် အဂ္ဂက ငြင်းလိုက်။ အိမ်ထောင်ပြုစို့ကို ရူးချင်ဟန်ဆောင်နေလို့တဲ သည်လို နှင့်ပဲ အဂ္ဂအတွက် မငြင်းနိုင်သည့် မငြင်းချင်သည့် နေ့တစ်နေ့ ရောက်ခဲ့သည် ဆိုပါတော့။

ဖွင့်ထားသည့် ခြံဝင်းတံခါး၏ အတွင်းဖက်မှာ ကား တွေအပြည့်ရှိနေသည်မို့ ခြံအပြင်ဘက်လမ်းနဘေးမှာ ကားကိုရပ်ခဲ့ ရသည်ကပဲ အဆင်မပြေမှုစတင်ခဲ့သည်ဆိုရမလား။ သို့ပေမဲ့ ခြံထဲ လမ်းလျှောက်ဝင်ခဲ့ချခြင်းအတွက် ဘယ်လိုမှ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ခဲ့။ အိမ်အတွင်းဘက်မှာတော့ စည်သည်သိပ်မများလှပါ။ အိမ် တံခါးဝမှာ အဂ္ဂတို့သားအမိကို ဆီးကြိုစဉ်ခံသည့် အမျိုးသမီးကြီးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးခဲ့တာ သေချာပါသည်။ ဘုရားဖူးဖို့ အိမ် အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ရသည်။ အိမ်အတွင်းပိုင်း အလှဆင်သည့် အာသာရပ်ကို စိတ်ဝင်တစား လေ့လာခဲ့သူမို့ အိမ်တစ်အိမ်ရောက် လျှင် အိမ်ရဲ့ဖွဲ့စည်းပုံကို လိုက်ပြီး ဘယ်လိုပြင်ဆင်သင့်သည်ဆိုတာ တို့သာ အဂ္ဂက ဦးစားပေးပြီး ကြည့်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း

www.burmeseclassic.com

ဘုရားခန်းထဲမှာ တံခွန်ကုတ္တာနဲ့ ပန်းနံ့သာ သစ်သီးများဖြင့် ပူဇော်ထားသည့် ရုပ်ပွားတော်ထက် ပိုပြီး ပလာစတာကောနစ် မျက်နှာကြက်များဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသည့် အိမ်ရဲ့ အပေါ်ထပ်ကို အဂ္ဂကစိတ်စင်စားနေခဲ့ပါသည်။

အဲသည်လို အချိန်မှာ ဧည့်သည်တွေကြား ချီးမြှင့်လှည့်လင်သော မျက်နှာနှင့် ဆူမကို စတင်သတ်ထားမိခဲ့တာပေါ့။

ငွေပိုးအိမ် ဆိုသည့်အမည်နာမကို မသိသေးဘဲ။

မေမေရည်ညွှန်းသည့် မိန်းမလေးဆိုတာကို မသိ

သေးဘဲ။

ပန်းနုရောင်လေးလိုသာ တိတ်တခိုး အမည်ပေးဖြစ်နဲ့ပဲ။ အဂ္ဂထင်ကျော်အတွက် အိမ်အတွင်းပိုင်း အလှဆင်ဒီဇိုင်း ပညာရပ်ဆန် ပိုပြီး စိတ်စင်စားစရာကောင်းသည့် တစ်နံတစ်ရာကို စတင်တွေ့ရှိရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အလှအပအတွက်ဆို သက်မဲ့ပစ္စည်းတွေလိုပင် သက်ရှိမိန်းကလေးတွေကိုလည်း တန်ဖိုးပြတ်သတ်မှတ်တတ်သော အဂ္ဂအတွက် 'သည်မိန်းကလေးကတော့ သီးခြားဖြစ်နေခဲ့သည်။' ဘာတွေများ ထူးဆန်းနေလို့လဲ။

သည်မိန်းကလေးကို ကိုယ့်ဘာသာမေးမိသည်။

သည်မိန်းကလေးကိုမှ မျက်လုံးဖြင့်ကြည့်ဘိမှ လုံး

ဘာနှင့်ကြည့်မိသည်မို့လား မပြောတတ်ပါ။ သူမသည် ပန်းနုရောင် အခက်ခဲများများပါသော ငွေမှင်လက်လက်များဖြင့် အခက်အနယ် အိုင်ရှင်းရှင်းဖော်ထားသည့် ချည်ထိုးထဘီနှင့် ပန်းနုရောင် ပျော့အိမ် ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာပင် ရွှင့်နေသလိုထင်ရသည့် ရယ်ဒီမိုတ် အင်္ကျီထုပ်ရှည်ကို ဝတ်ထားသည်။ ပလက်တီနမ်နှင့်ရွှေ ရောထားသည့် ငြိုးမျှင်မျှင်လေးနှင့် စိန်တစ်ပွင့်သာ ဝါဝင်သော လော့ကက်သေးများကိုသာ ဆင်ယင်ထားသည့် လည်တိုင်သည် ရှင်းလင်းလှပနေပြီး ပြောင်စင်းသော ဆံပင်များကို ခပ်ရိုးရိုးမင် လည်တိုင်နောက်မှာ ပန်းနုရောင် ပိတ်စကြည်ကြည်ကွင်းတစ်ခုဖြင့် စည်းနှောင်ထားသည်။

မျက်စိနှစ်ဖက်က မထူမပါးနှင့်ခပ်တလဲ တန်းမင်။

မျက်ဝန်းတွေက ဝိုင်းသယောင်ရှိပြီး အရည်လဲနေသည့် မှလဲလုံးတွေ လို တောက်ပစွာရှိသည်။ နှာတံသေးသေးကော့ကော့နှင့် နှုတ်ခမ်း တွေကတော့ အပေါ်အောက် အထူအပါးညီပြီး ကကြီးပုံခပ်ကွေးကွေး ရှိသည့် နှုတ်ခမ်းမျိုးပင်။

စံပြမယ် စင်ဒီကရောဖို့ရဲ့ နှုတ်ခမ်းမျိုးနှင့် ဆင်ဆင် တူရဲ့။

နနယ်သလောက် သိပ်သည်းလေးနက်ဟန်ရှိသည့် အသည်းမျက်နှာသည် အဂ္ဂကို ကောင်းစွာ ကွဲဆောင်နိုင်သည်မှန်ပေ မဲ့ တယ်အရာက ဘာကြောင့် ဘယ်လိုဆိုတာတော့ ပြောဖို့ခက်လှ သည်။

ရင်ခုန်ရလောက်အောင်လည်း သည်မိန်းကလေးနှင့် အဂ္ဂသည် မျက်လုံးချင်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မဆုံခဲ့ရပါ။ ပြီးတော့ စဉ့်ခည်တွေ အများကြီးကြားမှ သူမသည် အဂ္ဂကို အရေးတယူ သတိထားမိဟန် မရှိ။ လူကြီးတွေက အဂ္ဂတို့နှစ်ယောက်ကို တင် ထိပ်တိုက်ဆုံစေပြီး မိတ်ဆက်ပေးတော့မှသာ သူမက မျက်လုံးဝိုင်း များဖြင့် အဂ္ဂကို အသိအမှတ်ပြုဖော်ရလေသည်။ ချိုမြသော အငြိုး နိပ်ကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမဆို လိုက်လိုက်လီလဲ့ ပြုံးပြတတ်သည့် အပြုံးမျိုးပင် ...

တစ်ခုံစီခုံတွေ့တော့မှ သူမမျက်နှာပေါ်မှာ ပကတိ ရိုးသားကြည်လင်သော ဟန်ဆောင်မှုမရှိသော စိတ်အရင်းခံလို

အား၍ ရလာသည်။ အဲသည် ပွင့်လင်းမှုကပဲ အဂ္ဂကို ချည်နှောင် ထိုက်တာလား။

မဟုတ်နိုင်ဘူး ထင်ပါရဲ့ ...

ဒါဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို စွဲလမ်းစေဖို့ အတွက် အရေးပါတဲ့ အချက်မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။ ငွေပိုးအိမ်ဆိုသည် နာရည်လေးကို သိလိုက်ရတော့ ရင်ခုန်စရာကို စတင်ရှာတွေ့သည်။ ထောင့်ကို လိုက်ဖက်သည့် အမည်လေးပါစဲ။

“သမီးတစ်ယောက်တည်းဆိုပေမဲ့ ... တစ်ယောက်ဆိုတစ် ယောက် ... သိပ်အားကိုးရတာမျိုး ... မီးဖိုချောင်မှာဆို လည်း သူ့ကြီးတော်ရဲ့ လက်စွဲပေါ့ ... အပျိုကြီးက ဒုပညာ ကုန် တူမကို ပေးထားတာလေ ...”

လူကြီးတွေရဲ့ စကားပိုင်းမှာ အနေမခက်အောင်

အဂ္ဂကတော့ ဆွေထောင်ခေါက်ရွက်ကိသာ (မကြိုက်ပေမဲ့) ခိုက်ကြိတ်
စားနေလိုက်သည်။ အဂ္ဂရဲ့ မျက်စောင်းထိုးလောက်မှာ ထိုင်နေသည့်
မိန်းကလေးကတော့ သူမရဲ့ လှိုက်လှဲအေးဆေးသည့် အပြုံးလေးက
ဘယ်တော့မှ ပျောက်ကွယ်မခွားတော့ဘူးလား ထင်ရလောက်
အောင်မင်း ရုကြီးတွေရဲ့ကြားမှာ ခပ်ပြုံးပြုံးလေး ထိုင်နေနိုင်သည်။

အရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်လိုပါပဲ။

အချိန်အတော်ကြာပြီး အိမ်ပြန်ချိန်အထိ စကားတစ်
ခွန်းမှ မဆိုခဲ့ရ။ အသိအမှတ်ပြုသည့် စကားလေးတစ်ခွန်း။ အပြုံး
ကလေးတစ်ဝင့်ဖြင့် ရင်ထဲမှာ မချင့်မခဲဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့ပေမဲ့ အဂ္ဂ
အတွက် ဘာကိုမဆို ကြောင့်ကူစိတ်မရှိတတ်သည်မို့ အဖွဲ့ဆိုတာ
ကိုလည်း ကြိုတင်တွေးမထားခဲ့။ အဂ္ဂထင်ကျော်အတွက် ဘာကိုမှ
ပင်ပင်ပမ်းပမ်း ကြိုးစားရယူဖို့ မလိုအပ်ချေ။ ငယ်စဉ်ကတည်းက
ပြီးပြည့်စုံမှုဖြင့် စတင်ခဲ့သော ဘဝတစ်ခုမို့ အတွေးအမြင်က မရင့်
ကျက်နိုင်ခဲ့တာလား။ လိုချင်သမျှအားလုံးကို ရနိုင်သည်လို့ပဲ ထင်ခဲ့
သည်။

“မြန်မယ်နော် ...”

လို့ နှုတ်ဆက်သည့်အခါမှ ...

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

လို့ ခပ်တိုးတိုးဆိုလိုက်သည့် သူမရဲ့အသံအေးစင်

အပန်းပြန်ကမ်းပါး

ဖော်နှင့် ခပ်သြဿလေးကို သတိထားမိသည်။ ရင်ဘတ်ထဲကနေ
ထွက်လာသည့် အသံမျိုး ...

“သားရေ ... နောက်လည်း အားတဲ့ရက်လာလည်းနော်၊
အေးအေးဆေးဆေး ထမင်းစားသောက်ရင်းပေါ့ ... ဒီနေ့
တော့ ... စည့်သည့်တွေများလို့ အေးအေးဆေးဆေး စည့်
မခံလိုက်ရဘူး ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်အားရင် လာလည်ပါ့မယ်ခင်ဗျာ”

“တို့ကတော့ အားအားမအားအား လာမှာပဲနော် ...”

အဂ္ဂနုဘေးဆီက မေမေ အရွန်းမောထီသည်ကို
အညည်း သူမကတော့ မပြောင်းလဲသည့် အပြုံးကလေးဖြင့်သာ အသိ
အမှတ်ပြုဖော်ရသည်။

တကယ်တော့ အဂ္ဂသည် မိန်းကလေးတွေရဲ့

အတွင်းမနောကို နားလည်သည် မဟုတ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်
မြဲခြင်းသက်သက်ဖြင့်သာ ငွေဖိုးအိမ်ဆိုသည့် မိန်းကလေးကို ပိုင်ရ
မည်ဟု စိတ်ချနေခဲ့သည်။

ပိုင်ဆိုင်လိုချင်မိသည်မှာ သေချာရဲ့လားဆိုတာကို

မိ သေချာမဆန်းစစ်မိ။

အိမ်အပြန်လမ်းမှာ မေမေက ...

“ဘယ်လိုလဲ ...”

ဟု အရိပ်အမြွက်မေးတော့ အရင်အကြိမ်တွေကလို ခါးခါးသီးသီး မငြင်းမိဘဲ ပြီးရုံသာ ပြီးနေမိသည်။ မေမေကလည်း သားရဲ့ အရိပ်အကဲကို နားလည်ပြီး ဖြစ်မှာပါ။

ငွေပိုးအိမ်ဆိုသော မိန်းကလေးသည်အင်္ဂုထင်ကျော် နှင့် ဘယ်တုန်းကမှ မနီးကပ်ခဲ့ဘူးဆိုတာကို နားမလည်နိုင်တာ တော့ အင်္ဂုထင်ကျော်ရဲ့ ညှဉ်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ငွေပိုးအိမ်နှင့်ရင်းနှီးမှုရရှိအတွက် မေမေက အကြောင်းအမျိုးမျိုးရှာပြီး မကြာခဏ ခိုင်းတတ်သည်။ သည်လို ကိစ္စမျိုးကိုတော့ သိမ်ငယ်သည်ထင်သော၊ ယောက်ျား တစ်ယောက်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို အပွန်းပဲ့မခံလိုသော အဂ္ဂက သိပ် မလိုလားခဲ့ချေ။ သည်တော့လည်း ငွေပိုးအိမ်ဟူသော မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို နားလည်ဖို့အတွက် အချိန်တွေ နောင်နှေးခဲ့ရသည်

ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ စည့်ခန်းမှာ စည့်သည်တစ်ယောက် အဖြစ် ထိုင်ဖြစ်ခဲ့သော အကြိမ်တွေ သုံးကြိမ်ထက် မပိုဘူးဟု မှတ်မိ နေသည်။ သည့်နောက်မှာတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ပိုး ဝန်းဖို့ စိတ်ကျည်တတ်သည့် အဂ္ဂသည် များပြားလှသော အလုပ် တာဝန်တွေ ဖိစီးသည်ကို အကြောင်းဖြုပြီး ငွေပိုးအိမ်ဆီ မရောက် ဖြစ်ပြန်ချေ။ ခဏ ခဏသွားရသည်ကို မျက်နှာပူမိတာလည်း အမှန် စင်း မိဘတွေရဲ့ သဘောထားကို သူမလည်း သိပြီးဖြစ်မှာပေါ့။ အည့်အတွက် မိန်းကလေးကို ဖွင့်ဟမေးဖို့ မလိုအပ်ဘူးဆိုတာ လောက်တော့ အဂ္ဂ သိနေသည်။

သို့ပေမဲ့ ...

ထူးထူးဆန်းဆန်းပင် အဂ္ဂလွမ်းတတ်နေသည်။ အဲသည် အလွမ်းဆိုတာကို ခံစားကြည့်နေရင်းပင် သူမကို တစ်နေ့နေမှာ ပိုင်ဆိုင်ရမည်ဟူသော ယုံကြည်မှုသည် တဖြည်းဖြည်း ရင့်သန်နိုင်လာခဲ့၏။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီး ဖတ်သော အဂ္ဂ၏ အဲသည့်ယုံကြည်မှုကပဲ အဂ္ဂကို ပြန်ပြီးခွဲကွဲပေး ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆောင်းဦးပေါက် ညနေခင်းတစ်ခုမှာ စတင်ဆုံတွေ့ ခဲ့သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် အတော်အတန်ရင်းနှီးလာဖို့

www.burmeseclassic.com

သောင်းရာသီ တစ်လျှောက်လုံး နွေရာသီတစ်လျှောက်လုံး ကြားမှာ အချိန်ကာလတွေ ကြာမြင့်ခဲ့ရသည်။ အဲသည် အချိန်တွေမှာ အဂ္ဂရင်ထံ သည်မိန်းကလေးအပေါ် စွဲလမ်းမှုကို တယ်သူမှ မသိနိုင်ခဲ့ကြပါ။ အဂ္ဂကိုယ်တိုင်ပင် မသေမချာ ရှိနေခဲ့သည်။

ပျင်းရိပြီးငွေ ဖွယ်ကောင်းသော အလုပ်ပိတ်ရက် တစ်ရက်မှာတော့ အဂ္ဂရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ မေမေက စကားစတင်ခဲ့ပါသည်။

၁၀၆

ညီမလေးဝတ်ရည်နှင့် မေမေ စိတ်တူသဘောတူ သော ဝါသနာတစ်ခုကတော့ ပန်းပင်တွေကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် နေခြင်းပင်။ ဒါတောင် မေမေက သစ်ခွပန်းကို နှစ်သက်ပြီး ဝတ်ရည် ကတော့ နှင်းဆီပန်းတွေ အရောင်စုံအောင် စုဆောင်းရသည်ဟု ဝါသနာပါသည်။ မီးဖိုချောင်ကိစ္စကိုတော့ နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ထဲ စားလှသည် မဟုတ်ချေ။ ရှားပါးလှသော နံနက်ခင်း၏ နွေးထွေး

သော နေရောင်ခြည်သည် သစ်ခွနှင့်သင်ပန်းပင်များကို မိုးထား သည့် ပလတ်စတစ် ဆန်ကာအမိုးကို ဖြတ်သန်းလျက် အနီအပြာ အုတ်ဘလောက်တုံးတွေ စီခင်းထားသည့် အိမ်ရှေ့လမ်းကလေး ပေါ်သို့ ကျရောက်နေ၏။ အလုပ်ပိတ်ရက်မှာလည်း အကျင့်ပါပြီး စောစောနိုးနေတတ်သည့် မျက်စိတွေကို အဂ္ဂကိုန်ဆဲနေမိသည်။

“သားတို့ကိစ္စကိုတော့ ... ဒီသီတင်းကျွတ်မှာ မေမေစီစဉ် ချင်ပြီ ...”

“ဗျာ ...”

မျက်နှာသုတ်ပဝါကို နှုတ်ခမ်းပေါ်အုပ်ထားဆီမှ အာမေဇိုတ်သံက ပလုံးပထွေးထွက်သွားသည်။

“သားနဲ့ ကောင်မလေးအခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ ...”

“ဟာ ... ဘာများလဲလို့ မေမေကလည်း ...”

“မေးနေရသေးလား မေမေရယ် ... အဂ္ဂထင်ကျော်ပါဆိုမှ ဦးထင်ကျော်ရဲ့သားပဲဟာ ...”

“သူဘာသာမိန်းမပိုးတာ ကျုပ်ယောက်ျားကို ဆွဲထည့်ရ သလား ...”

“ဒါတော့ ... မေမေ ဘယ်လောက်စွဲတယ်ဆိုတာ မေမေ အသိဆုံးမို့ ... လိုရင်းကို အမြန်ဆုံးသဘောပေါက်အောင် အထိရောက်ဆုံးနည်းနဲ့ ပြောရတာပေါ့ ...”

“အမယ်လေး ... မြန်မာစာကထိကရယ် တော်ပါတော့”
သားအမိနှစ်ယောက်ရဲ့ ပဋိပက္ခကြောင့် လိုရင်းက
ပျောက်ယော့မလိုပင်။ သည့်သားအမိ မျက်နှာချင်းဆိုင်မိလျှင် သည်
လို ငြင်းခုန်စရာ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုရှိနေပြီပင်။

“ကဲ ... ဆိုစမ်းပါဦး ...”

“ဘာကိုလဲ ...”

“မင်းနဲ့ ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ အခြေအနေ ...”

“ဒီလိုပဲ ...”

“ဒီလိုပဲ ဆိုတာက ဘာလဲ ... မင်းနဲ့ အဆင်ပြေသလား
မပြေသလား ... ကောင်မလေးက မင်းအပေါ်ဘယ်လိုရှိ
သလဲ ... ဒါကို မေးတာ ... အချင်ယောင်ဆောင်နေပြန်
ပြီ ...”

“သား ... မိန်းမသွားပိုးတာမှ မဟုတ်တာ ... မေ့မေ့ခိုင်းလို့
သာသွားတာ ... ကျန်တာ မေ့မေ့တို့ကိစ္စပဲ ... အဲဒါ မေ့
ဘာသာ စီစဉ်နေတာ မဟုတ်လား ... ကျွန်တော်က ဘယ်လို
လုပ်သိနိုင်မှာလဲ ...”

“တကယ်ပါပဲဟယ် ... ငါ သေသာသေလိုက်ချင်တယ် ...
ငါ စီစဉ်မှပဲ မင်းက မိန်းမယူတော့မှာလား ... ကိုယ့်ဘာသာ
ရှော အားမထုတ်တော့ဘူးလား ...”

“ဘာကို အားထုတ်ရမှာလဲ ...”
ဝတ်ရည်ထဲက ဟိခနဲ အသံထွက်လာသည်။

“အလကားပါ ... မေမေသား ပဲများနေတာ ... သူသာ
မကြိုက်လို့ကတော့ ... သူများသားသမီးကို ပိုချိုး ဖျစ်ချိုး
ပြောနေကြ မဟုတ်လား ...”

“အဲဒါကြောင့်မို့လည်း မေးနေတာပေါ့ ... ကောင်မလေး
မိဘတွေကလည်း သဘောတူထားပြီ ဆိုပေမဲ့ ... သမီး
သဘောအတိုင်းပါပဲတဲ့ ... သူတို့သမီးသာ ခေါင်းညိတ်မယ်
ဆိုရင် ... အားလုံးပြီးပြီပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ ... ခက်တာက
သူတို့နှစ်ယောက်က ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ ... အိမ်ကကောင်
ကလည်း မလှုပ်မယှက် ... မပွင့်လောင်းနဲ့ ... နီးစပ်အောင်
ဖန်တီးပေးထားရက်နဲ့ ...”

“မေမေက သားညှိတယ်လို့ ပြောချင်တာလား ... အင်တာ
နက် ခေတ်နော် မေမေ ...”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်တောင် ... စွဲအောင်မပိုးနိုင်ဘဲ
နဲ့ ...”

“မလိုဘူးလေ ... ခေတ်ကိုက မိန်းကလေးက စရတဲ့ခေတ်”

“အံ့မယ်မယ် ...”

ဝတ်ရည်သည် နှင်းဆီပင်ဇာတိကြားက ဝတ်ရည်သန်း

ထား ထွက်လာပြီး အဂ္ဂကို ရန်လိုစွာကြည့်သည်။

“ယောက်ျားမရှိချင်လည်း နေပါနော် ... ဝတ်ရည်တို့က တော့ လှပပဲ ...”

ပြီးတော့ လတ်ဖဝါးက သဲတွေဖုန်တွေကို ခါရင်း ဖြေဆောင်လျက် အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။

“အေးလေ ... မိန်းကလေးက ... မသိဟန်ဆောင်နေ တယ် ဆိုလည်း ... ဒါဟာ ... မငြင်းဘူးဆိုတဲ့ ... သဘော ပေါ့ ...”

မေမေကလည်း သည်လိုပဲ မှတ်ချက်ချခဲ့သည်။

အဂ္ဂကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးမိတာ လွန်သည်

မိထင်ပါ။

အဂ္ဂအတွက် ငွေစာရင်းရှင်းစာမ်းတွေ ရုပ်ထွေးနေ တတ်သော လက်နဲ့ရှင်းစာမ်းရက်မှာ ဝတ်ရည်ကာ အိမ်ကို စောစော

ပြန်ခဲ့ဖူး မှန်းဆက်လာသည်။

“ကိုကို ယောက္ခမလောင်းတွေကို ထမင်းစားမိတ်ထားလို့ တဲ့ ...”

“ဘယ်သူ ...”

“ခွေးချင်ဟန်ဆောင်နေပြန်ပြီ ...”

အေးစက်လှသူဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မစိမ့်ညာချင် ဖြစ်အပြင်လူတွေကို ဘယ်လိုပင် ဟန်ဆောင်စားကွယ်နိုင်ပေမဲ့ အဂ္ဂ အညံ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်ညာဖို့တော့ ဝန်လေးလှသည်။

“ငွေပိုးအိမ်တို့ မိသားစုတွေပေါ့ ...”

“အသံမကြား ဘာမကြားနဲ့ ...”

“မေမေဝေါ့ ... သိတဲ့အတိုင်းပဲ ... သူ့အစ်ကိုကြီးလည်း ရောက်လာလို့ ... ခွေးမလောင်းကို ... ခေါ်ကြားတာနေ မှာ ...”

“ဟုတ်လား ... ဦးလေးရန်နိုင် ရောက်နေတာလား ...”

“အသေအချာပေါ့ ... တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးပဲ ...”

မေမေတို့မှာ မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်းရှိသည်။ မေမေအစ်ကိုကြီး ဦးရန်နိုင်မျိုးမြင့်သည် မန္တလေးဆေးရုံအုပ်ကြီးဖြစ် ပြီး သမီးချည်း သုံးယောက်ရှိသည်။ အဆွေအမျိုးများပါသည်။ မိလား မသိ။ မေမေတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့ တွယ်တာမှတ်တာ

တကယ့်ကို စာဖွဲ့လောက်သည်။ အဂ္ဂတို့မောင်နှမကတော့ ဝမ်းကွဲအစ်မ ညီမတွေကို လိပ်ပြီး လိုလားသည်မဟုတ်ချေ။ ဦးလေးရန်နိုင်ရဲ့ ဇနီးအန်တီမိကိုတော့ အဂ္ဂနှင့် ဝတ်ရည်က ကွယ်ရာမှာ ဒေါ်ဖိန့်ခင်ဟု အမည်ပေးထားသည်။

“ငါ ... ဒီမှာ လချုပ်တွေ အကြွေးစာရင်းတွေနဲ့ ...”

“မလာဘူးလား ...”

“လာမှာပါဟာ ... ဒါပေမဲ့ ... သိပ်အစောကြီးတော့ ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး ...”

“ဒါတော့ မသိဘူး ... ဘယ်လောက်အရေးပါတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်တာသာ ချင့်ချိန်ပေါ့ ...”

အဂ္ဂက သွေးကျစ်သံဖြင့် ဝတ်ရည်ကို ခပ်တိုးတိုး ကျိန်ဆဲပစ်လိုက်သည်။

အဲသည့် ညနေစာရိုင်းဟာ အဂ္ဂရဲ့ တစ်သက်တာမှာ အထိခိုက်စေနိုင်ဆုံးဖြစ်ခဲ့မည်ဆိုတာကိုများ ကြိုတင်သိနေခဲ့လျှင်

အဂ္ဂသည် ရုံးခန်းထဲမှာ ကွန်ပျူတာ တစ်လုံးဖြင့် ခေါင်းမဖော်တမ်း ဝိုင်းနေလိုက်မည်။

ခုတော့ ...

အဂ္ဂ ရင်ချားပင် ခုန်နေမိသေးရဲ့။

တစ်နာရီလောက်ကြာအောင် ရေကိုစိမ်ချိုးပစ်လိုက်ပြီး သန့်ပြန်ချောမွန်လှသည်ဟု မိန်းကလေးတိုင်း အသိအမှတ်ပြုရအည့် အရေပြားကို သံသယဖြင့် အထပ်ထပ်အခါအခါ မှန်ထဲကြည့်ပြီး သန့်ပြန်ခြင်းကို ပိုပြီးအရောင်တောက်စေမည့် အဝတ်အဆင်မျိုး ချီစွေချယ်မိသည်မှာ အဂ္ဂအတွက် ပုံမှန်ထက် ပိုသည့်စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းနှင့် အလေးအနက်ထားခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

နူးညံ့သော ချည်သားအိမ်ဖြင့် ချုပ်ထားသည့် သမင်အရောင်ဖျော့ဖျော့ ရှုပ်အင်္ကျီနှင့် ပိုးတွဲပုဆိုးဆီးရောင်ကို ဝတ်ဆင်ပြီး ဆံပင်တိုတိုကို ရှေ့ဘက်မှာ ဂွယ်လ်ဖြင့် အနည်းငယ်သပ်လိုက်

သည်။ အိမ်ရှေ့ခြံဝင်းတံခါးဖွင့်သနှင့် ရယ်မောနှုတ်ဆက်သံတွေကို ကြားစော့ အိပ်ခန်းရန်တာလေးသို့ထွက်ပြီး အိမ်ရှေ့ဘက်ဆီ ငွေကြည့်လိုက်မိသေးသည်။ ငွေစိုးအိမ်ဆိုသည့် မိန်းကလေးသည် ခင်ပွန်းလောင်းဖြစ်သူ၏ ရှေ့ခံမှောက်သို့ ဘယ်လို လူရွေးမျိုးဖြင့် ရောက်လာမည်လဲ ...။

ရင်မဆိုင်ရဲသလိုလို စိုးထိတ်ချင်သည် ရင်ဘတ်ထဲက နှလုံးခုန်သံက အဂ္ဂကိုပြန်ပြီး သတိပေးနေသည်။ အိပ်ခန်းထဲကနေ ထွက်ပြီး ဧည့်သည်တွေကို ကြိုဖို့အတွက် အဂ္ဂထင်ကျော်ရဲ့မျက်နှာက ပုံမှန်အနေအထား ဖြစ်ရမည်။ မိမိအိမ်သို့ ညနေစာစားဖို့ ကြို ရောက်လာသည့် ဧည့်သည်တွေအပေါ် လိုက်လံမျှော်ငြင်းသာ ရှိ ရမည်။

“ဟဲ့ ... မင်းသားရေ ပြင်ဆင်လို့ မပြီးသေးဘူးလား ...”
အခန်းတံခါးအပြင်မှအသံက လှုပ်နှိုးလိုက်သလို ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဦးလေးရန်နိုင်ရဲ့ သမီးလတ်ဖြစ်သော အဂ္ဂနှင့်အသက် ဆယ်လသားကွာသည် သဗ္ဗာန်ဆင့်သည် အဂ္ဂရဲ့ အိပ်ခန်းတံခါးဝမှာ ရပ်လျှက်ရှိ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ... သတို့သမီးလေးဘွင်း ရောက်လာလို့ ဒူးတွေ တုန်နေပြီလား ...”

“နားစမ်းပါဟာ ... ရှာ့ဝင်မရှိဘူး ... ဒါ မေမေတို့ကလွှာပါ”

“အဲမယ် ... သူက မကြိုက်တာကျနေတာပဲ ...”
“လေ့လာရဦးမှာပေါ့ ... အချိန်တွေအများကြီး ရှိပါသေး တယ် ... ငါတို့ ယောက်ျားလေးတွေအတွက်က အိပ်စပိုင် ယာဆိုတာ မရှိဘူး ... နင်တို့ မိန်းကလေးတွေမှာသာ အိပ် စပိုင်ယာ ဖြစ်မှာ ကြောက်ရတာမဟုတ်လား ...”
“အဲမယ်လေးလေး ...”

သဗ္ဗာန်မျက်နှာရဲ့ မိသွားပုံက အတော်ရယ်စရာ တောင်းပါသည်။ အညာမှ အနေကြာခဲ့ပြီမို့ သဗ္ဗာန်လည်း ဘယ် ထောက်ပံ့ အလှမက်မက် အသားညိုလေးနှင့် ဖြစ်နေပြီ။ တစ်ကိုယ် ထုံးမှာ စိန်တွေညွှတ်နေအောင် ဆင်ထားမေ့ အဂ္ဂစိတ်ထဲမှာတော့ ဖော်ညော်လောက် မလှပနိုင်ဘူးထင်မိသည်။

“မုန်းစရာကောင်းလိုက်တာ ... နင့်ကိုများတော့ အဲဒါတွေ ကြောင့် အမြင်ကတ်တာ ... စကားကိုက လေတစ်လုံး ပိုးတစ်လုံးနဲ့ ...”

တစ်ခန်းလုံးပြည့်လှုံသွားအောင် မျက်စောင်းအကြီး ခြူးဖြင့် ကြည့်လျက် သဗ္ဗာန်လှည့်ထွက်သွားသည်။ အဂ္ဂတို့မောင်နှမ နှဲ့ အဲသည်လို အမြောတွေကို သူတို့ညီအစ်မတွေကလည်း နည်း နည်းမှ သည်းခံမရ။ စာအုပ်ကြီးတွေအတိုင်း ပညာတော်ပြီး အရာဝန်ဆွဲရမှသာ လူရာဝင်သည်ထင်သော ဦးလေးရဲ့သမီးတွေက

www.burmeseclassic.com

အဂ္ဂတို့လို ငွေကြေးဖြင့် စက်လျက်နိုင်ငံခြားမှာယူရသည့် ဒီပလိုမာ မျိုးကို အထင်ကြီးချေ။

(ပိုက်ဆံရှိရင် နိုင်ငံခြားသွားသင်လို့ရလာပဲ) လို့ ဆို တတ်သည်။ သူတို့လို ဆရာစနစ်၊ ဆေးကျောင်းသူ မဖြစ်သည်ကိုဘဲ သနားသလိုလို့။

စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှသည်။

သူတို့ရှေ့မှာ ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ MA.(English) ဆိုသည့် ဘွဲ့ ကလည်း အထင်ကြီးစရာ မဟုတ်လောက်ဘူးထင်ပါရဲ့။

ဒါပေမဲ့ ...

အဂ္ဂဇနီးလောင်းရဲ့ အလှကို သည်ညမှာ သူတို့ငေး မော့ခံစားရမည်။

သုံးလေးသောင်းကျော်တန်ဖိုးရှိသည့် ပြည်တွင်းဖြစ် ပိုးသားကို အနောက်တိုင်း ဒီဇိုင်းနဲ့တွဲဖက်ပြီး သည်လို ကျက်သရေ ရှိအောင် ဆင်ယင်နိုင်သည်ဆိုတာကို မိန်းကလေးချင်းပင် အံ့ဩငေး

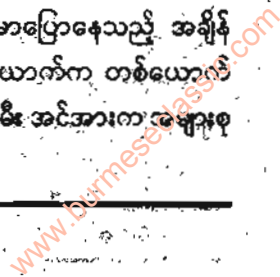

မော့ရလိမ့်မည်ဟု အဂ္ဂ သေချာသိနေသည်။ အဂ္ဂ သိပ်သဘောကျ လည် လည်တိုင်ရှင်းရှင်းလေးမှာတော့ အရည်ပြည့်သည့် ပုလဲလုံး လော့ကတ်နှင့် တွဲထားသည့် ပလက်တီနမ်နှင့်ရွှေရောသည့် မုန့်ကြိုး လိမ်ကွင်း ... ။ အဂ္ဂရဲ့ အာရုံထဲမှာ ရိုးရိုးယဉ်ဖန် ဆင်ထားသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အထက်တန်းကျသည့် အလှကပျောက် ဖျက်မရနိုင်အောင် စွဲထင်နေတော့သည်။

သည်လို လှပသည့် မိန်းကလေးကို မိမိနဘေးမှာ ထားပြီး ခနီးအဖြစ် ရုတ်ယူနိုင်လိမ့်မည်ဟု အတွေးထဲမှာ ကျေနပ် နှည်မှာပဲ တစ်ခန်းရပ် ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ရဲ့ နောက်ဆုံးပြက္ခက်က လျှင် မြန်စွာ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ကလေးတွေကိစ္စလည်း ... ဒီလိုညမျိုးမှာ ပြောရတာ အကောင်းဆုံးပဲ ... ကျွန်မကတော့ ဝါကျွတ်ပြီးရင် စီစဉ်လို့ ရအောင် သေချာတဲ့ သဘောတူညီမှုစာစစ်ခု လိုချင်တယ် ... သားရဲ့ ဖေဖေကတော့ ... ဒီကိစ္စမှာ အားမကိုးရဘူး ... သူက သားရှင်ဆိုတော့ ... သူ့ချားသမီးကို တောင်းရမှာ အားနာနေတယ် ရှိစိရဲ့ ...”

မေမေက ရယ်ရယ်မော့မော့ပြောနေသည့် အချိန် ထိ အေးအေးဆေးဆေးပင်။ ဖခင်နှစ်ယောက်က တစ်ယောက် နှစ်ယောက်ကြည့်သည်။ အမျိုးသမီး အင်အားက ချော့စု

ဖြစ်နေသည် ညစာစားမှာ စမ်းကွဲအစ်မ ညီမတွေက ငွေပိုးအိမ်ကို ရင်နှီးမှုဖြင့် ကိုယ်သည့် ရယ်သံတွေက ဖုံးလွှမ်းသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မျိုးရယ် ... ရှိစိလည်း မျိုးကမေးတိုင်း ခေါင်း ညှိတ်ချင်မိတယ် ... ဒါပေမဲ့ ... အိမ်က မရွှေချောက အိမ် စောင့်မပြုချင်ဘူးလို့ချည်း ငြင်းနေတယ် ... ဒီနေ့တော့ ချည်းပြီးတုပ်ပြီး လုပ်ရမယ်ထင်တယ် ... တစ်ယောက်နဲ့တစ် ယောက်လည်း ရင်နှီးနေကြပြီပဲဟာနော် ... သမီး”

“ဧဟာဗျာ ... မိန်းမရယ် ... ကိုယ့်သမီးကိုယ် လူတွေကြား ထား မေးရသလား ...”

“သူ့မိန်းတွေမှ မဟုတ်ဘဲ ... ဒီမှာ ဆွေမျိုးတွေချည်းပဲဟာ ကိုယ်တို့ကတော့ ... ဒါ ဣန္ဒြေသိက္ခာနဲ့ဆိုင်တယ်လို့ မထင် ပါဘူးနော် ... သမီးရဲ့ သဘောကို သိချင်တာပဲဟာ ...”

“ကိုယ့် မိန်းမကတော့ကွာ ...”

ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ မိဘနှစ်ပါးက အချို့အချစ်ကားဆိုနေစဉ် မှာ တစ်မင်္ဂလာနေ့သလို နားလည်သဘောပေါက်ပြီး အားလုံးက ရယ်မောနေပေမဲ့ မျက်နှာထားတည်တည်နဲ့ မျက်လွှာချထားသူက ငွေပိုးအိမ်ပစ် ဖြစ်သည်။ သူ့မကို တစ်ချိန်လုံး အရိပ်လို့ စောင့်ကြည့် နေမိသလားဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မဆန်းစစ်နိုင်ခင်မှာပဲ သူ့မ မျက်နှာလေးတွန့်သွားတာက အစ နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ပက်ကွေးသွား

တာကအစ သတိထားမိနေသည်။ ထမင်းပိုင်းက တချို့အဆုံးသတ် နေပြီ။ သစ်သီး အချိုပွဲတွေလည်း တချို့ရောက်လာပြီ။ ငွေပိုးအိမ် ထတော့ ခစ်စောစောပင် စားသောက်ပြီးနေပြီ။ လူမှုရေးအရ ဇာတ် နောက်ရသည့် ပွဲတွေမှာ မိန်းကလေးငယ်ငယ်တွေက သည်လိုပဲ ထူရှားကျေရုံ၊ အလှမပျက်ရုံ စားသောက်တတ်ကြတာက ယဉ် တော်မှုတစ်ရပ်လို့ ဖြစ်နေပြီ ထင်ပါရဲ့။

“သမီးလေးကလည်း သမီးရဲ့ သန္တကိုပြောပါဦး ... မရှက်ပါနဲ့ သမီးရယ် ... အန်တီမျိုးတို့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပါ ... အားလည်းမနာပါနဲ့ ... အန်တီကတော့ သမီးကိုစပြီး မြင် ကတည်းက သမီးလေးလို ချစ်ပြီး ... တို့မိသားစုဝင်ဖြစ်ရင် ကောင်းမှာပဲလို့ တောင့်တမိတာ တကယ်ပဲ ... တကယ်ပဲ”

မေမေက တဖက်သား အနေမခက်အောင် ဖေးမ ညွှန် စကားမျိုးဆိုတတ်သည့်နေရာမှာတော့ မတူအောင်ပင်။

အဂ္ဂမုက်တောင်မခတ်မိဘဲ ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ ဝင်းပလဲ့စို နေသည့် မျက်နှာလေးကိုသာ ငေးမောဖြစ်သည်။ တကယ်ကို သတိ မည်လွတ်ပါပဲ။

“သမီးဘက်က တကယ်မဖြစ်နိုင်လို့ပါအန်တီ ...”

သည်စကားကို သူမရဲ့ လှပတဲ့ နှုတ်ခမ်းဖျားလေးက ပြောထွက်လိုက်တာလား။

ကြည့်စမ်း ...

ဒါ ... အဂ္ဂကို ငြင်းပယ်လိုက်တာပေါ့။

အမျိုးအဆွေအသိုက်အဝန်းရဲ့ ကြားထဲမှာ ယတီ ပြတ် ငြင်းပယ်လိုက်တာပေါ့ ...။ သည်ပြီမှာ အညံ့ဖျင်းဆုံး သရုပ်ဆောင်နိုင်သူဟာ အဂ္ဂထင်ကျော်ဝဲ ဖြစ်မှာ ...

“ရည်ရွယ်ထားတာ ရှိနေလို့လား ...”

“အိမ်ထောင်ပြုဖို့ အဆင်သင့်မဖြစ်သေးလို့ပါ ... ပီအိတ်နီ

ဒီယူပြီးရင်လည်း နိုင်ငံခြားသွားပြီး ... ဒီပလိုမာ တစ်ခုတော့ ယူချင်သေးတယ် ... ပြီးတော့ ... ရွေးချယ်ရမယ်ဆိုရင်လည်း သမီးချစ်တဲ့သူကိုပဲ ဦးစားပေးရွေးဖြစ်မှာပါ ...”

“တန်းစီညွှားလို့တောင် မရဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့နော် ... စိတ်မကောင်းလိုက်တာဟယ် ...”

“မဂ္ဂဇင်းအင်တာဗျူးလုပ်နေသလိုပဲနော် ...”

လှလှပပလေးမဟုတ်ပေမဲ့ သိပ်တော့ အကျည်းစနစ်သွားအောင် အားလုံးက ဝိုင်းပြီးဖေးမထိန်းသိမ်းခဲ့ပါသည်။ အိတ်နီရဲ့ ရယ်ညံ့တွေ သိသိသာသာ တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ပေမဲ့ သည်က အားလုံး သရုပ်ဆောင်မှု ပီပြင်နိုင်နင်းသည်ရယ်လို့ ဆိုရမည်။ အကယ်ဒမီမင်းသမီးကတော့အဂ္ဂရဲ့ ငွေပိုးအိမ်ပေါ့။

(ရွေးချယ်ရမယ်ဆိုရင်လည်း သမီးချစ်တဲ့သူကိုပဲ ဦးစားပေး ရွေးဖြစ်မှာပါ)

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ငြင်းပယ်မှုကြောင့် ရှက်ပြီး အခန်းအောင်းနေမည့် လူတွေကို မျက်နှာ မပြရဲဖြစ်နေမည် ဝေဟကိုးမျိုးဟာ အဂ္ဂမဟုတ်သည့် တခြားတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့လျှင် လည်းကောင်းတောင်းကဲ့ရဲ့ မိမှာပဲ။ အဂ္ဂသည် ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ် ပူလောင်နေသည့် အမုန်းတွေကို မျိုချနေရင်း လူတွေရှေ့မှာ ပြုံးရယ် နေရသည်။

“မင်းမေမေရဲ့ ချွေးမရှာပုံတော်စခန်းတော့ ... တစ်ခန်းရပ် သွားပြန်ပြီပေါ့ ... ဒီတစ်ခါတော့ သားကတောင် ချေးမများ ရသေးဘဲ ဟိုဘက်က ပွဲသိမ်းသွားပါလား ... တော်ပါပေရဲ့ မိန်းမရယ် ... နောက်တစ်ယောက်လည်း မရှာပါနဲ့တော့ ... ငါ့သား အေးအေးဆေးဆေး နေပါစေလားကွာ ... မိန်းမ မရနိုင်တဲ့သူမျိုးလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ...”

“မဟုတ်တာတွေ အိမ်ပေါ်ပါလာမှာ စိုးလို့ပါအဖေကြီး ရယ်”

“မင်း စိုးရိမ်လွန်တာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး ... ကလေး တွေ သဘောလည်း မေးပြီးမှ စီစဉ်ပါကွာ ... ခုဟာက အားလုံး စိတ်ကသိကအောက်နဲ့ ...”

ဖေဖေက အဂ္ဂရဲ့ မျက်နှာရိပ်ကို ခိုးကြည့်ရင်း သည် စကားကို ပြောသည်ဆိုတော့ အဂ္ဂရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုရှိနေမလဲ စိုးရိမ်

ပူပန်နေမုန်းသိသာပါတယ်။ အဲသည်လို အရိပ်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးတွေအောက်မှာ အဂ္ဂရဲ့အမုန်းတွေက တိတ်တဆိတ်ကြီး ထွားခဲ့ရတာပေါ့။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဖေဖေရယ် ... သူတို့ပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်၊ မဟုတ်ရင် ... မေမေရော အန်တီရီမီပါ တကယ်ဆွဲစေတော့ မှဲ့ပုံပဲ ...”

“သူကျတော့ မငြင်းဘဲနဲ့ ...”

ဟူ မေမေထဲ မကျေမနပ် မျက်စောင်းတိုးသည်။

“မှန်တာပြောရရင် ... သားက သိပ်အလေးအနက် မရှိဘူး မေမေ ... လွယ်လွယ်နဲ့ ခေါင်းညှိတ်လိုက်လို့လည်းရ တယ် ... ဒါပေမဲ့ ... မိန်းကလေးဘက်က စိတ် အင်းရစရာ ဖြစ်မယ် ... မိန်းမဆိုတာက လောဘကြီးတဲ့ အမျိုးမဟုတ် လား ... အဲဒါကြောင့် ... မေမေ သားအတွက် အိမ်ထောင် ဖက်ရှာတဲ့အလုပ်ကို လက်လျှော့လိုက်ပါတော့ ...”

မဆိုးဘူးပါ။

အဂ္ဂလည်း စကားပြောရာမှာ အတော်လည်ပတ်

လာပြီ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေနပ်သွားပြီး ရင်ထဲမှာ တင်း

ကျပ်နေတာတွေ အတော်အတန်လျော့သွားသည်။ သို့ပေမူ အရုံးနှင့် သိမ်ငယ်ဝမ်းနည်းမှုဆိုတာကိုတော့ ခံစားနေရဆဲပင်။

“သေချာတယ် သိလား ... အဒီကောင်မလေးမှာ ရည်းစားရှိ နေပြီ ... ”

“ဒါပေမဲ့နော် ... အဂ္ဂလိုလူမျိုးကို ငြင်းနိုင်လောက်အောင် သူ့ရည်းစားက ဘယ်လိုလူမျိုးမို့လဲ ... ”

“အို ... ဇင်မာကလည်း ... မိန်းမတွေဆိုတာ ဘယ်လောက် ပဲ ပညာတွေတတ်တတ် ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ မိုက်မဲတတ်ကြ တယ်ဟဲ့ ... ”

“အဂ္ဂသနားပါတယ် ... ”

“အဂ္ဂကလည်း ကြိုက်ပုံမရပါဘူးဟယ် ... အေးတိအေးစက် နဲ့ ကြည့်ပါလား ... ”

“ဒါပေမဲ့ ... အောက်တာပေါ့ အငြင်းခံရတယ်ဆိုတော့”

“အေးလေ ... အဂ္ဂလို ယောက်ျားမျိုးများ ... ငြင်းရတယ် လို့ ... ”

“အဲဒါ ... ဝဋ်လည်တာလေ ... အရင်မိန်းကလေးတွေတုန်း ကတော့ ... သူကချည်း ငြင်းခဲ့တာတဲ့ ... ခုလည်း ... ဟိုကဦးသွားလို့ပါ ... မဟုတ်ရင် သူ့ဘာဂျီကရှောင်လုပ်ဦး မယ် မသိဘူး ... ”

ညီအစ်မတစ်တွေရဲ့ စကားဝိုင်းက စကားသံတွေ

အလျင်လည်း ကောင်းမည်။ သည်ပြဿနာက အဂ္ဂကို နည်း လေးမှ မထိခိုက်စေဘူးဆိုတာကိုလည်း ပြချင်သည်။ ခက်သည် အဲဒါတိုင်း သည်လိုအချိန်မှာ ဘယ်လိုအချိန်ကုန်သွားသည်ဆို စဉ်းစားမိနိုင်လောက်အောင် အဂ္ဂရဲ့ စိတ်တွေက အပိုင်းပိုင်း ပြတ်နေခဲ့ခြင်းပင် ... ။

တကယ်ကို နာကျင်အောင် လှမ်းနိုင်ခဲ့တာပဲ။

ငွေပိုးအိမ် ...

မင်းကို ငါမမေ့ဘူး။

ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး။

www.burmeseclassic.com

တောင်ခဲစရာရှိသည့် ကြေးဟောင်းတွေရဲ့ စာရင်
ထဲ ခေတည့်ခဲရဝေမဲ သည်ကိစ္စကို ရစရာရှိသည့် အကြွေးလို့ သတ်
မှတ်ခဲ့သည်။

(သမီးဘက်က တကယ်မဖြစ်နိုင်လို့ပါ)

သည်စကားသံကို ခဏ ခဏပြန်ကြားနေပြီး ပြန်
ကြားသောင်မိတိုင်းလည်း ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲထပြီး တစ်တိုက်
လုံး ပူဇွေးရှိန်းဖိန်းသွားရလောက်အောင် ရှက်ရွံ့မိသည်။ ဘယ်သူ့
မသိလိုက်ဘဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့မှာ သည်လို ရှက်နို့
သိမ်ငယ်ခဲရလောက်အောင် အဂ္ဂထင်ကျော်ဟာ နဲ့နဲ့သည့် အခြေ
အနေမျိုးနှင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်မို့လို့လား ...။

လူတွေ အများကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေအောက်မှာ ...
ပိုဆိုးတာက အဂ္ဂကို အမြဲစောင့်ကြည့်နေသည့် အဂ္ဂ
ရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းရှေ့မှာမှ ... ကိစ္စမရှိပါဘူးလို့ သဘောထားနိုင်မည်
ထား။

ရက်ပေါင်းများစွာ တာနံနံနှင့်ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်
အောင်မျက်နေပြီး နောက်ဆုံးမှာတော့ တစ်ခုခုလုပ်ရမည်ဆိုတာ
တိုက်ကိုယ်ကိုယ် သေချာသွားသည်။ ငွေပိုးအိမ်ဆိုသော သူမထံက
တစ်ခုခုတော့ ပြန်ရမဖြစ်မည်။

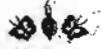
နှင်းဆီဖူးလို့ နီမြန်းမြန်းနှင့် ကကြီးသဏ္ဍာန်ပြည့်
ပြည့်ဘင်းတင်း နှုတ်ခမ်းလေးက အတွန်အဆုတ် အထစ်အငေါ့မရှိ
ဘဲ မြောနိုင်ခဲ့သည့် စကားတစ်ခွန်းအတွက် သူမကိုယ်တိုင် တာဝန်
ယူရလိမ့်မည်။ အဂ္ဂထင်ကျော်ဆိုတာ သည်လိုပေါ့ပေါ့တိမ်တိမ်
အလေး ကြောသွားလို့ရတဲ့ လူစားမျိုးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ... ။

အမုန်းတွေကြားထဲမှာ သည်မိန်းမကို မေ့လို့မရနိုင်
ခဲ့ ... ။
မေ့လို့မရနိုင်မှတော့ သူမနှင့်ပတ်သက်ခွင့် ရနိုင်မည့်
နှင်းလမ်းကို စဉ်းစားရမှာပေါ့ ... ။

www.burmeseclassic.com

အဲသည် နေ့ရက်ကစပြီး အဂ္ဂထင်ကျော်သည် ငွေပိုး
အိမ်ဆိုသည့် မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ်မှာ ထားမိသည့် အမုန်း
တရားကိုသာ စက္ကန်မိလပ် သတိရနေပြီး အဲသည့်အမုန်းနှင့် ထပ်တူ
ညီသည့် ကလဲ့စားချေမှုအတွက် ချိုမြိန်သည့် ရလဒ်တစ်ခုကိုသာ
နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရင်ထဲမှာ မျှော်လင့်နေမိလေသည်။

အ မု န်း ပြ ခ် က မ်း ပါး :

ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ ပကတိရိုးစင်းသော၊ ပွင့်လင်းသော
 စိတ်နှလုံးကြောင့် ယောက်ျားတစ်ယောက်အတွက် တစ်သက်တာ
 စိတ်နာကြည်းစရာ အရုံးတစ်ခုဖြစ်လာနိုင်သည်ဆိုတာကို လုံးဝ
 အတွေးဖြစ်ခဲ့ပါ။ တကယ်တော့ အဂ္ဂဆိုသည့် လူတစ်ယောက်အပေါ်
 အာ စိတ်မှတ်မထင်ဖြစ်စေ၊ တမင် ကြိုတင်ကြံရွယ်မှုဖြင့်ဖြစ်စေ၊
 အိုက်နှစ်နာစေဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ မရည်ရွယ်ခဲ့တာ သေချာပါသည်။

ရန်သူတစ်ယောက်မှ မဟုတ်ဘဲကွယ် ...

မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် သူ လက်မခံမနှစ်ခြို့
 ည့် အိမ်ထောင်ရေးတစ်ခုကို ငြင်းပယ်ခွင့်ရှိသည်ဟူသော အတွေး
 နှစ်လှည့်ပြီး တခြားတစ်ယောက်ကို ရွေးနှိမ့်စေလိုသည့် စေတနာဆိုး
 နှင့် ငွေပိုးအိမ်မှာ လုံးဝမရှိ။

ဒါဝေမဲ့... ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ စကားတစ်ခွန်းကြောင့်
အကျည်းတန်သည့် အနာဂတ်တစ်ခုကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ခဲ့သည်။

အချစ်ဆိုတာကို အယုံအကြည်ကင်းမဲ့တတ်သော
မိန်းကလေးကစ်ယောက်အတွက် လှပစွာ ဖြားယောင်းတတ်သော
အချစ်သည် ဘယ်နေရာက ဘယ်လို တိုးဝင်လာမှန်း မသိဘဲ
ချောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။ တက္ကသိုလ်မှာ ဘီအေဘွဲ့ရပြီး အိမ်အတွဲ
အတွက် မဟာဝိဇ္ဇာကျောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်အထိ ခေါင်း
မာလာခဲ့သော ငွေပိုးအိမ်သည် 'ကိုးလ်' ဟု တိတ်တခိုးနာမည်ပေး
မိသည့် အေးစက်ချောမွေ့သည့် မျက်နှာပိုင်ရှင် ကောင်လေးတစ်
ယောက်ကို စတင်တွေ့ဆုံခဲ့သည့် ကာလကစတင်ပြီး အချစ်ဆိုသည့်
ထိုအရာကို စိတ်ဝင်တစား စူးစမ်းချင်စိတ် ပေါ်လာခဲ့သည် ထင်ပါ
ရဲ့။ အေးစက်စက် မျက်နှာလေးတစ်ခုက ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ နှလုံးသွေး
ကြောမျှင်တွေထဲ နွေးထွေးသည့် တစ်နံတစ်ရာ စီးဆင်းသွားသည်ဟု
ခံစားရစေတာကတော့ အတော့ကို ထူးဆန်းလွန်းပါတယ်။ ပြီး

www.burmeseclassic.com

တော့ အေးစက်တတ်သည့် မျက်ဝန်းတွေထဲက ဟစ်စုံတစ်ရာကို ဖျော်လင့်နေရသည်ကလည်း ရင်ခုန်စရာ ဖြစ်သည်။

တတယ်တော့ ကိုးလ်နှင့်ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ မရေမရာရှိဆဲ ဆုံးဖြတ်ရန် ခဲယဉ်းနေဆဲ အနာဂတ်ကို အဂ္ဂထင်ကျော်က ပြတ်သား ဝီပြင်စေခဲ့တာဟု ဆိုလျှင် မမှားနိုင်ပါ။

သူကတော့ အံ့ဩမှာပါပဲ ...

ဒါပေမဲ့ သေချာတွေးကြည့်တော့ အဲသည်အဖြစ်က တကယ်ကို အမှန်အကန်ဖြစ်သည်။

“မိနစ်ပိုင်းပဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ရတဲ့ ... ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချက်ချင်းကြီး လက်ခံရမယ်ဆိုတာတော့ မလွန်လွန်းဘူးလား မေမေ သမီးခေါင်းထဲမှာ ကွန်ပျူတာ တစ်လုံး ရှိတာကျနေတာပဲ ... သမီး မစဉ်းစားသေးဘူး ပြောထားတယ်နော် ... စကားတွေ ခြေလွန်လက်လွန် လာ

မလာနဲ့ဦး ... ”

“အဲမယ်လေး ... သူပဲ ကြောက်နေရတယ် ... ”

“ဒီမှာဖြင့် ... ရည်စားလေးတစ်ယောက်တောင် ထားကြည့်

မယ် စိတ်မကူးရသေးဘူး ... ”

မေမေ့ကို နှုတ်ခမ်းစု ပြောလိုက်မိရင်း အာရုံထဲမှာ ဝံ့ရိပ်တစ်ခုက ဖျတ်ခနဲပေါ်လာသည်။ ဘယ်တော့မဆို အေးချမ်း ငြိမ်သက်သည့် မျက်နှာလေးနှင့် မထုံတတ်တေးနိုင်လှသည့် ကောင် လေးတစ်ယောက်။ သိမ်မွေ့သော မှိုင်းညိုသော အကြည့်များနှင့် ကြည့်သာကြည့်တတ်ပြီး စကားနည်းလှသည့် ကောင်လေးတစ် ယောက်။ သူ့ရင်ထဲက စကားတွေကို ကြားချင်လွန်းလှသည်မို့ ရက် ပေါင်းများစွာ စောင့်ခဲ့လည်း ...

“အဂ္ဂဆိုတဲ့ ကောင်လေးကို သမက်ဖမ်းချင်တဲ့ ... သမီးရှင် တွေက တန်းစီနေတာပါနော် ... ကျုပ်တို့ကသာ ညည်းကို ညည်းသဘောနဲ့ညည်း ဆုံးဖြတ်ပါစေဆိုပြီး ... လွတ်လပ်ခွင့် ပေးထားတာပါ ... ဒါပေမဲ့ ... လောလောဆယ် သမီးမှာ ရည်စားမရှိဘူးဆိုတာလည်း မေမေတို့သိထားပြီးသား ဥစ္စာ၊ အဂ္ဂဟာ ဘာများငြင်းစရာရှိလို့လဲ မိပိုးရယ် ... ရုပ်ရည်လေး ကလည်း မိန်းကလေးတွေ အကြိုက် မဟုတ်လား ... ”

“အင်း ... ဟုတ်တော့ ... ဟုတ်တယ်”

www.burmeseclassic.com

“သူ့အိမ်မှာလည်း သူပဲဦးဆောင်ပြီး စီးပွားရှာနေတာ ... ဒီအသက်အရွယ်လေးနဲ့ နိုင်ငံခြားနဲ့ဆက်သွယ်နေတဲ့ ကုမ္ပဏီ အကြီးကြီးတစ်ခုကို ပိုင်ထားတာ ...”

“ဟုတ်ပါပြီ မေမေရယ် ... တော်ပါတော့ ... ကြော်ငြာ ကလည်း ကောင်းလိုက်တာ ...”

“အေးလေ ... ဒီအခြေအနေကို ဘာများ ...”

“Feeling က ရှိသေးတယ်လေ မေမေရဲ့ ...”

“ဟုတ်လို့လား ...”

မေမေဘာကို ဆိုလိုမှန်းမသိတာမို့ ပိုးက မျက်မှောင် ကျုံ့လိုက်မိသည်။

“မေမေကြားမိသမျှတော့ ... ဘယ်သူက ဘယ်လောက် ချမ်းသာလို့ဆိုတာပဲ ... ညည်းကိုယ်တိုင်တောင် အရင်က ပြောနေကျ မဟုတ်လား ... အချစ်ဆိုတာ ရုပ်ရှင်တွေ ဝတ္ထု တွေထဲမှာဆို ...”

“ဇာ ... မေမေကိုတော့ လတ်ရောခြေရော မြှောက်ပါတယ်၊ တကယ့်ကိုပဲ ...”

ပိုးသည် ခေတ်ရှေ့မြေးလှသည့် ဘွားတော်ကြီးကို ပန်းလေးတွန့်လျှက် မျက်စလေးချိုလျှက်ရယ်မောပစ်လိုက်မိ၏။

ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ ရှေ့မှာ အေးစက်စက် မထုံတတ်တေး ထိုင်နေသော ကောင်လေးရဲ့ မျက်ခုံးတွေ အနည်းငယ်ကွတ်ကျသွား သည်ဟု သေချာလျှင်ပင် ပိုးစိတ်ထဲ နည်းနည်းကျေနပ်ပြီ။

“အဲဒီလူက ...”

တွန့်ဆုတ်ဆုတ် အသံအက်အက်လေးက ကျောက် တုံးကျောက်ဆောင်တွေကြားထဲက စီးဆင်းလာသည့် စမ်းရေစီးသံ လေးလို ပိုးရဲ့ နားထဲမှာတော့ ချိုမြနေခဲ့သည်။

“မ,ကို သဘောကျလို့တဲ့လား ...”

နှစ်ယောက်တည်းရဲ့ စကားပိုင်းထဲ အတင်းဆွဲထည့် လိုက်ရသည်မို့ ဘယ်သူမှ မသိဘဲ စိတ်ထဲမှာတော့ အားနာနေမိ သည်။

ခွင့်လွှတ်ပါ အဂ္ဂရယ်။

တို့ချစ်တဲ့ ကောင်လေးဆီက တစ်ခုခုကို သေချာ အိမ်မှ ပြစ်မှာမို့ ...

“အဲလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး ... သူ ကြည့်ရတာ တို့ကိုအက်

www.burmeseclassic.com

ခတ်ဖို့ လာတာတော့ မဟုတ်ဘူးထင်ပါတယ်ဟာ ... သူ့
 အမေနဲ့ အဖော်ရအောင် ဘုရားဖူးလိုက်လာတဲ့ ပုံစံမျိုးပါပဲ။
 ဒါပေမဲ့ သူတို့ပြန်တာနဲ့ တို့ရဲ့မေမေက တို့ကို သူ့အကြောင်း
 ပြောတော့တာပဲ ... ပြီးတော့ ... သူ့အမေကလည်း တို့ကို
 သဘောကျတယ်ပေါ့လေ ... နေစမ်းပါဦး ... မင်းက ဘာ
 ဟောတာလဲ ... မလားလို့ပြန်နေ လို့ မလာနိုင်တာလဲ ... ဘုရား
 ဖူးဖို့ သေသေချာချာ ဖိတ်ထားရက်နဲ့ ... ”
 “ကျွန်တော် မအားလို့မဟုတ်ပါဘူး ... ”

“ဟောတော် ... ”

“သူက ပိုးကို မဝင်မရဲ တစ်ချက်မော်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ
 ချက်ချင်း မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ... ”

“မလာရဲလို့ ... ”

“မလာရဲဘူး ... အထူးအဆန်းပါလားကွယ် ... ဘာများ
 မလာရဲစရာ အကြောင်းရှိလဲ ... ”

သပ်ရပ်နေသည့် ဆံပင်တွေကို ရှုပ်ပွသွားအောင် ဖျ
 ပစ်နေရင်း သူ ပြီးသည့်အပြိုးက လျှိုဝက်မှအပြည့်ဖြင့် ဖြစ်သည်။

“မလာရဲဘူးဆိုတာက ... ကျွန်တော့ဘက်က မလာရဲ
 လောက်အောင် မရိုးသားတဲ့ စိတ်အခံရှိနေလို့ပေါ့ မ,ရဲ့ ... ”

“ရှင် ... ”

“မ,ရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းထဲကို ကျွန်တော်မလာရဲဘူး ... ဘာဖြစ်
 လို့လဲဆိုတော့ ... စောစောက မ,ပြောခဲ့တဲ့ အကြောင်း
 အရာမျိုးတွေကို မြင်ကြားရမှာ ကြောက်လို့ ... ကျွန်တော့
 မှာ ခံနိုင်ရည် မရှိလို့ပါ ... ”

တကယ်တမ်းမှာ မျှော်လင့်တကြီး စောင့်ခဲ့ရသည့်
 စကားကို ရုတ်တရက်ကြီး ကြားလိုက်ရတော့ ရင်တွေ ပရမ်းပတာ
 ခုန်လာပြီး ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးစက်လာခဲ့သည်။

ကောင်လေးဆီက ချစ်စကားကို ဘယ်လိုပုံစံဖြင့်
 ကြားရမည်ဆိုတာ ညပေါင်းများစွာ စိတ်ကူးယဉ် မျှော်လင့်မိခဲ့ပေမဲ့
 အဲသည်လို မျှော်လင့်ထားသမျှတွေနှင့် နည်းနည်းမှ မတူညီဘဲ သူ့
 အေးစက်လှသည့် မျက်ဝန်းတွေထဲက အရိပ်တွေ နည်းနည်းမှ

www.burmeseclassic.com

မပြောင်းလဲဘဲ 'ချစ်တယ်' ဆိုသည့် စကားကိုလည်း တစ်ခွန်းမှ ဆွဲခဲ့တဲ့ အံ့ဩဖို့ကောင်းလောက်အောင် ချစ်သူတွေဘဝရောက်ခဲ့ ရသည်။ အဲသည်အတွက် အဂ္ဂထင်ကျော်ကို ကျေးဇူးမတင်ချင်၍ မရပါ။

ပိုး စာသင်နေသည့် နိုင်ငံခြားဘာသာတက္ကသိုလ် အင်္ဂလိပ်စာဌာနရဲ့ ရှေ့ကို သည်ကောင်လေး ဘာကြောင့် နေ့စဉ် ရောက်ရသည်ဆိုတာ ဘယ်သူမဆို အလွယ်တကူ သိနိုင်ကြမည်ပင်။ ကွန်ပျူတာ တက္ကသိုလ်ကနေ ဘွဲ့ရခဲ့ပြီး သီးချင်တွေချည်းရေးနေ သည့် ခပ်တေတေကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ငွေပိုးအိမ်ရဲ့အနား မှာ တွေ့နေရတာ ဟာမိနီမဖြစ်ဘူးဟု ပိုးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေက ပြော နေပေမဲ့ ပိုးကိုယ်တိုင်က သူ့ရဲ့ အရိပ်ကလေးကို မြင်တွေ့နေချင်ခဲ့ သည်။

ဘယ်လောက်ထူးဆန်းလဲနော် ...

ငွေပိုးအိမ်သည် အိမ်ထောင်ရေးကို ကွန်ပျူတာထဲ ထည့်တွက်သလို အမြင့်ဆုံးတွေကိုချည်း- မျှော်လင့်မထားပေမဲ့ အချစ်ကို ကိုးကွယ်ချင်သည့် မိန်းမတွေကိုတော့ ကွယ်ရာမှာ လှောင်ပြီးလေး ပြီးဖြစ်ခဲ့သည်ချည်းပင်။ ပြီးတော့ ယောက်ျားတွေ ကိုလည်း အယုံအကြည်မရှိခဲ့။ ယောက်ျားတိုင်းဟာ တစ်ကိုယ် ကောင်းဆန်ချင်သူတွေသာ ဖြစ်သည်ဟု စွဲမြဲယုံကြည်ခဲ့သည်။

အဲသည် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှုသည် သူနှင့်မဆုံတွေ့ခင် အချိန် အထိ ငွေပိုးအိမ်နှင့် နည်းနည်းလေးမှ မသက်ဆိုင်ခဲ့။ ဘယ်လိုလူမျိုး ကိုမှ အိမ်ထောင်ဖက် ဖြစ်စေရမည်ဟူသော ကြံစိတ်ကူးယဉ်ထား၊ တာမျိုးလည်း မရှိသည်ကြောင့် ယောက်ျားတွေအပေါ် ချစ်ခင်စိတ်၊ မှန်းတီးစိတ် ဘာဆိုဘာမှ မရှိ။

ခုတော့ ...

အေးစက်သည် မျက်နှာနှင့် ကောင်လေးတစ် ယောက်ကြောင့် ... ။

သည်ကောင်လေးကို စူးပြီးမြင်ဖူးတော့ နုနယ်လှ သည့် မျက်နှာပေါ်က အေးစက်သည့် အရိပ်သည် သူနှင့်မလိုက်ဖက် ဘူး ထင်မိ၏။ သူ့မျက်နှာလေးက ကလေးဆန်သလောက် သူ့မျက် နှားတစ်စုံကတော့ အေးစက်စိမ်းလှနေသည်။ အဲသည် မျက်ဝန်း အေးအေးတစ်စုံနှင့် အကြည့်ခံရသည့်အခါ ခန္ဓာကိုယ် သွေးကြော တွေထဲ သူ့မျက်ဝန်းတွေဆီက ကူးစက်လာသည့် အအေးဓာတ်က နီနီဝင်သွားသလို ထင်ရ၏။

သူ့ဆံပင်တွေက လည်ကုပ်ထောက်အောင်ပင် ရှည်လျားနေသည်မို့ နနယ်သည့် မျက်နှာလေးကိုပင် သတိမထားမိလောက်အောင် အုပ်ကွယ်နေသည်။ လည်ပင်းရှေ့မှာ ဗီသဏ္ဍာန်အခွံလေးပါသည်။ တီရှပ်ပွပွလက်ရှည်နှင့် ဂျင်း(နံ)ဘောင်းဘီကတော့ လူငယ်စတိုင်လ်။ သူ့ရဲ့အသက်အရွယ်နှင့်လိုက်ဖက်လှသည်။ စပြီးမြင်မြင်ချင်း ဘယ်လိုကောင်စားမျိုးလေးပါလိမ့်ဆိုသည့်အတွေးမျိုးဖြင့် သူ့ကို လူတိုင်းစိတ်ဝင်တစားကြည့်မိကြလျှင် သေချာတာက သူ့မျက်လုံးများကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ငွေပိုးအိမ်သည်လည်း သူ့ကို သည်လိုအတွေးမျိုးဖြင့်သာ စိတ်ဝင်တစားကြည့်မိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဲသည့် အကြည့်လေးတစ်ချက်က စပြီးမှားယွင်းခဲ့တာ ...

မှားယွင်းခဲ့တာလိုပြောမိလျှင် ကောင်လေးကို အားနာရသည်။

ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ ဘဝအတွက်ဆိုလျှင် မှားယွင်းခဲ့သည်ဟု ပြောရမည်လား။ တကယ်တော့ ပိုးထက်သုံးနှစ် ပိုငယ်သော ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ချစ်မိခဲ့ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မကူးခဲ့ဘူးပါ။

နိုင်ငံခြားမှာရှိနေသည့် သူငယ်ချင်းများထံအီးမေးလ်

မို့ စိမ့်တို့ အိမ်သို့ ခဏရောက်စဉ်မှာ သူနှင့်စတင်ဆုံခဲ့ရသည်။ ပိုးထဲမှာ ကွန်ပျူတာရှိပေမဲ့ အီးမေးလ်ချိတ်မထားပါ။ စိမ့်တို့အိမ်က ငါတို့နှင့် အနီးဆုံး အီးမေးလ်ပေးဆောင်မှုဌာနဖြစ်သည်။ စိမ့်တို့ အိမ်သို့ တစ်လမှာ နှစ်ကြိမ်လောက်တော့ ပိုးရောက်ရသည်။ ပိုးသည် စိမ့်ရဲ့ မောင်လေးနှစ်ယောက်နှင့်ပင် ခင်မင်ရင်းနှီးနေပြီး စီးရီးသွင်းဖို့ သူတို့ ခဏခဏ လေ့ကျင့်နေသည့် သီချင်းတွေကိုလည်း နားယဉ်နေပြီး

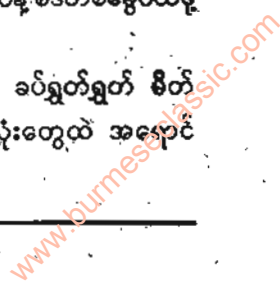
ကောင်လေးကို စိမ့်မောင်လေးတွေရဲ့ သူငယ်ချင်းအဖြစ် စတင်သိကျွမ်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူ့နာမည်က ကိုးလ်တု ... ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်ဆိုပေမဲ့ အဲသည်လို အခေါ်ကမျှင့် သိပ်ကို လိုက်ဖက်သည်ဟု စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်မိသည်။

ဟုတ်သားပဲ ... ကိုးလ်လို့မှ မခေါ်ရင် သူ့ကိုဘယ်လိုခေါ်မှာလဲနော်။

“ဒီအစ်မက နိုင်ငံခြားဘာသာ တက္ကသိုလ် အင်္ဂလိပ်စာဌာနမှာ ဆရာမ ... ငါတို့ အခွေထွက်ရင် တိပ်နဲ့ စီဒီတစ်ခွေဝယ်ဖို့ အာမခံပြီးသား ...”

ဆိုပြီး စိမ့်မောင်လေးတွေက ခပ်ရွတ်ရွတ် မိတ်ဆက်ပေးတော့ အေးစိမ့်နေသည့် သူ့မျက်လုံးတွေထဲ အရှောင်

... နှစ်ထပ် ပြောင်းသွားခဲ့တာကို ပိုးက မမေ့နိုင်ခဲ့။ မျက်လုံးတွေနဲ့
... တော်တော်သုလို သူ့ကို နားလည်ခဲ့သည်။ နှုတ်ခမ်းတွေက
... နေပြီ။ ခေါင်းညိတ်ရုံကလွဲပြီး စကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုခဲ့။ သည်လို
... ထောင်လေးက ဘယ်လိုများ ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ အနားရောက်လာပြီး
... အနိပ်တစ်ခုလို မြဲမြံနေခဲ့သည်ဆိုတာ မယုံနိုင်စရာပင် ကောင်းလှ
... သည်။

အေးစက်စက်နှင့် မထူးခြားလှသည့် အခြေအနေ
တစ်ခုမှာ ပိုးတို့နှစ်ဦးရပ်တည်ခဲ့တာကြာပြီ။ စောင့်ကြည့်နေကြသူ
တွေပင် ငြီးငွေ့ ကုန်ပြီထင်ပါရဲ့။ ပိုးကတော့ သူနှင့်ဖူးပြီး ဆုံတွေ့ခဲ့ရ
သည့်နေ့က သူ့သဏ္ဍာန်ကိုပင် အသေးစိတ်မှတ်မိနေလောက်အောင်
သူ့အပေါ်မှာ စိတ်အာရုံစွဲမြဲခဲ့သည်။

ပြီးတော့ သူ့ကို မျှော်လင့်ခဲ့ရပါသည်။

“မင်းနဲ့ပထမဆုံး ဖူးပြီး ဆုံရတဲ့နေ့က ... မင်း ဘာအဝတ်
အစား ဝတ်ထားတယ်ဆိုတာကို ခုထိမျက်စိထဲမှာ မြင်နေ

တုန်းပဲ ... ထူးတော့ ထူးဆန်းတယ် ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
လည်း နားမလည်နိုင်ဘူး။ တကယ်တော့ မက ယောက်ျား
တွေကို မယုံကြည်တတ်တဲ့သူပဲ ... အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ထက်
အများကြီး ငယ်တဲ့ကောင်လေးတစ်ယောက်ပေါ်မှာ မှီပြီး
မယုံသင့်ဘူးနော် ... ”

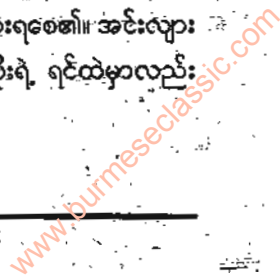
သူက ခုံတန်းလျားလေးရဲ့ ကျော်မှီမှာ စိတ်ချ
ထက်ချ နှိပ်စစ်လိုက်ပြီး လန့်တိုင်ကို မော့ထားလိုက်သည်။

“သုံးနှစ်ထဲပါ မ,ရာ ... ”

သူပြောခဲ့သည့် စကားတစ်ခွန်းတည်းပါပဲ။ ပိုးက သူ
ကို စကားတွေ အများကြီး ပြောစေချင်မိသည်။ ဘယ်လိုအကြောင်း
အရာပဲဖြစ်ဖြစ် သူပြောသည့် စကားတွေထဲ နှစ်ခြိုက်စိတ်ဝင်စားဖို့
ကြိုးစားနိုင်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ သူက ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ မျက်နှာကိုပဲ ငေးငေး
မောမော စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

အင်းလျားရေပြင်သည် နေရောင်အောက်မှာ
အလှုပ်လှုပ်တောက်ပနေပြီး အဲသည် တောတုပ်ပမူကြောင့်ပင်
အညွန့်မလပ် လှုပ်ရှားနေသည့်လှုပ်ရှားမှုကို ခံစားရစေ၏။ အင်းလျား
ရေပြင်က လှိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးတွေလိုပင် ပိုးရဲ့ ရင်ထဲမှာလည်း
အဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။

“သုံးနှစ်ဆိုတဲ့ ကွာဟမှုဟာ ... တို့အတွက်တော့ သိပ်ပြီး ကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်းနေတယ် ...”

“ဟုတ်တယ် ... မ၊အဲဒီလို ပြောမှာကို ကျွန်တော်သိနေတယ် ...”

“သိနေတယ် ...”

သူက ပိုးကို မကြည့်ဘဲ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်သလို “ကျွန်တော် မ၊ကို မပြောဖြစ်ခဲ့တဲ့အထဲမှာ အဲဒီအကြောင်း အရာလည်း တစ်ခုပါတယ် ... မ၊အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ထက် အသက်နည်းနည်းပိုကြီးရတာကို စိတ်ကသိကအောက်ဖြစ်နေမလားလို့ပေါ့ ... အဲဒီအတွက် မ၊စိတ်ထဲမှာ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်အောင် ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရပါမလဲလို့ အမြဲတမ်းစဉ်းစားမိတယ် ... ပြီးတော့ ... ကျွန်တော် အတွက် အချစ်ဆိုတာ ... စိတ်ကူးယဉ်စရာ ကောင်းပေးမ၊ကတော့ ... ဒီလို ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မယ် ... မ၊ဟာ အရာရာမှာ လက်တွေ့ကိုပိုပြီး ဦးစားပေးတတ်တယ်လို့လော့လော့ဆယ်မှာ ... ကျွန်တော့်တစ်ယောက်တည်း အတွက် လူတန်းစေ့အောင် ရပ်နေရတဲ့ အခြေအနေမ၊လည်း သိနေမှာပဲ ... ချစ်တာ တစ်ခုတည်းသိတယ်လို့ တာမျိုး သိချင်ချင်ဆိုနေလို့ မရဘူး ... မ၊အတွက်

ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးနိုင်မလဲဆိုတာ စဉ်းစားရတယ် ... စဉ်းစားရင်း စဉ်းစားရင်းနဲ့ ကျွန်တော် လုပ်သမျှလည်း ဘာမှ မအောင်မြင်တော့ မ၊အနားမှာပဲ တစ်လည်လည်နဲ့ မပြောဖြစ်ခဲ့ဘူး ... ဒါပေမဲ့ဗျာ ... မ၊ကိုတော့ တခြားသူတစ်ယောက်ရင်ခွင်ထဲ ရောက်သွားမှာ ကျွန်တော် သဝန်တိုမိတယ် ... တကယ်တမ်း ကြိုလာတော့ ခံနိုင်ရည်မရှိဘူး ... မုန်းရင်လည်းမုန်း ... ငြင်းချင်လည်းငြင်း ... အစိမ်းဖြတ်ပဲ ဖြတ်ရတော့မှာလို့ ... ခုတော့ ... တော်သေးတာပေါ့ ... ကျွန်တော် နောင်တရနေတာမျိုး မဖြစ်ရတော့ဘူး ...”

ပိုးသည် စကားတွေ အရှည်ကြီးပြောနေသည့် သူ့ကို ထအံ့တသြ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

“ဒီလိုတော့လည်း မဆိုးပါလား ...”

“ဗျာ ...”

“မင်းက အေးစက်စက် မထုတ်တတ်တေးနဲ့နိ ...”

“အဲဒီလို ဆရာမလေသံနဲ့ မပြောစမ်းပါနဲ့ဗျာ ...”

“ဟောတော် ... ဘယ်လို ပြောရမှာလဲ ...”

“ကျွန်တော်က စကားကောင်းကောင်းမပြောတတ်ပေမဲ့ ...”

စိတ်ကူးတွေက သိပ်နုတယ် ... သို့တယ် မဟုတ်လား ...”

ပြောချင်တာတွေက သီချင်းတွေထဲ ရောက်ရောက်သွား

တာ ... ကိုယ့် ချစ်သူဆီက အယူအယကိုတော့ အရမ်းလို

ချင်တယ် ...”

တော်တော်လည်း လူလည်ကျတတ်သည့် ကောင်
လေးပါလား။

ပိုးသည် ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်ပြီး ဟက်
ဟက်မက်မက် ရယ်ပစ်လိုက်မိသည်။ ရင်ထဲမှာ ကြည့်နူးပျော်ရွှင်ရ
သည့် စိတ်ခံစားမှုသည် တစ်သက်တာလုံးအတွက် မမေ့နိုင်အောင်
ကောင်းသည့် အသစ်အဆန်း ဖြစ်နေသည်။

“တကယ်တော့ ... ကျွန်တော်က မအတွက် ကျွန်တော့
ဘက်က ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်မှ တစ်ခုခုရှိမလာမချင်း ဖွင့်
မပြောဘူးလို့ စဉ်းစားခဲ့တာပါ ...”

“ဘာကို ဖြည့်ဆည်းပေးမှာလဲ ...”

“မရဲ့ဘဝအတွက် ဘာမှမလိုအပ်ဘူး ...”

“ဒါပေမဲ့ ... မရဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက် နေရာကနေ အိမ်

ထောင်စိုးစီးတစ်ယောက်နေရာယူမယ်ဆိုရင်တော့ တစ်ခုခု

တော့ လိုမှာမဟုတ်ဘူးလား ... ဒါ သဘာဝစားရား မဟုတ်

ဘူးလား ... တစ်ချိန်ချိန်မှာ မပြောလောခင် ကျွန်တော်က

ကြို စဉ်းစားထားရမှာပေါ့ ...”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ခု မင်းက ဘာလုပ်ဖို့စဉ်းစားထားလဲ ...”

“ကျွန်တော်လား ... သီချင်းတွေ ရေးထားတယ်လေ ...”

“ဟင် ...”

“ကျွန်တော့ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ... အောင်မြင်တဲ့

နိဂမ္မန်လစ်လစ်ပြစ်ဖို့ပဲ ... ဒါပေမဲ့ ... အဲဒါက မနဲ့မတော့ခင်

ကတည်းက ရှိခဲ့တဲ့ရည်ရွယ်ချက် ... ဒါအပြင် မိန်းမတစ်

ယောက်ရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းက လက်ခံဖို့ ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရ

ဦးမလဲ ... ကျွန်တော် လေ့လာခဲ့တဲ့ ဘာသာရပ်နဲ့ ပိုက်ဆံရ

အောင် ရှာရဦးမှာပေါ့ ...”

ပိုးဘာမှ မပြောတတ်တော့ပါ။

ဒါတွေ ပြောဖို့ အချိန်စောလွန်းပါသေးတယ်လို့ ပိုး

ညှို့မပြောချင်ပါ။ သို့ပေမဲ့ ငွေပိုးအိမ်သည် စိုက်စိုက်မဲမဲပင် အချစ်

တာချည်း သက်သက်ကို ခံစားချင်သည့် မိန်းကလေးတစ်

ယောက် ခုချိန်မှာ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

တတ်သည့် ကောင်လေးတစ်ယောက်သာ ရှိမနေခဲ့ဘူးဆိုလျှင် တော့...

အို ...

အချစ်ဆိုတာဟာ သိပ်ကို ဆန်းကျယ်တာပါပဲနော်။ ပိုးသည် အံ့ဩသော ခံစားမှုဖြင့်သာ သူ့ကိုဆီးကြိုနိုင် ခဲ့ပြီး သည်လို လူမျိုးတစ်ယောက်အတွက် သူငယ်ချင်းတွေ ရှေ့မှာ ဂုဏ်ယူလိုစိတ်လည်း စိုးစဉ်းမျှမရှိခဲ့။

ဘာကြောင့်ဆိုတော့ ငွေပိုးအိမ်သည် အဂ္ဂရဲ့ မျက်လုံး တွေထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် ဒါမှမဟုတ် ပိုးအတွက် လိုက်လိုမှုထက်စာတစ်ခုကို ရှာဖွေမတွေ့နိုင်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်လေ သည်။ တကယ်တော့ အဂ္ဂဟာလည်း အချစ်ဆိုတာကို မယုံကြည် တတ်သူ ဖြစ်မှာပါ။ သည်တော့လည်း ပိုးတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ နူးညံ့သည့် ဆက်နွယ်မှုတစ်ခု ဘယ်လို ရှိနိုင်တော့မှာလဲ။ ပိုးရဲ့ ကျောင်းကို တစ်ကြိမ်သာ သူ့ရောက်လာခဲ့ပြီး သူ့ရောက်ခဲ့ရသည့် အကြောင်းပြချက်ကလည်း သိပ်ကို ရိုးစင်းပါသည်။

ဖေဖေမှာထားသည့် ဩစတြေးလျက စာအုပ်တွေ ရောက်လာသည်မို့ ...

“မှာလိုက်တဲ့ ရက်(ပိ)လည်း ... ဒီအင်းလျားလမ်းထဲမှာ ပဲ အိမ်ငှားနေတာဆိုတော့ ... ငွေပိုးအိမ်ကို တွေ့ရင်တစ်ခါ တည်း ပေးလိုရတယ်ဆိုပြီး ဝင်လာကြည့်တာ ... အိမ်ကို လာပေးဖို့ဆိုရင် ... အလုပ်နည်းနည်းပါးတိုက်ကို စောင့်နေ ရမယ်လေ ... စောစောရတော့ အန်ကယ်လ်စောစောဖတ် လို့ရတာပေါ့ ... ”
“ဟုတ်တာပေါ့ ... ဟုတ်တာပေါ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နော် ... ”
“မထိုပါဘူးဗျာ ... ”
“လိုတာပေါ့ ... ဒီလောက် ဈေးကြီးတဲ့စာတွေမှာပေးတာ”

ကျေးဇူးတင်ရမဲ့သူတွေမှ မဟုတ်ဘူး ဘာညာ စကားတွေ မလာခင် ပိုးက ကြိုပြီး ပိတ်ထားနိုင်ရသည်။ လူကြီးတွေ ရဲ့ သဘောထားဆိုတာကို သူလည်း စတ္တရားအရသာနာခံလိုက် လျော့ရပုံပဲ။ ပြီးတော့ သူက မိန်းမတစ်ယောက်ပိုးပန်းဖို့ အချိန်ပေး ရတာမျိုးကို အတော် စိတ်မရှည်တတ်ပုံရသည်။

www.burmeseclassic.com

“ကော်ဖီတစ်ခွက်တော့ သောက်သွားပါဦးနော် ... ကျွန်မ ဧည့်ဝတ်ပြုပါရစေ ...”

ဆိုတော့ သူက အားမနာ ပါးမနာပင် ခါးခါးသီးသီး

ငြင်းသည်။

“တာ ... နေပါစေ ... မလိုပါဘူးဗျာ ...”

“မဟုတ်ဘူးလေ ... ကော်ဖီလေးတစ်ခွက်တောင်မှ မတိုက် ရတာ ...”

“ကျွန်တော် အချိန်မရလို့ပါ ...”

“ပြော ...”

သူက တကယ့်ကို ရှေးကြီးသတ်ပျာဖြစ်နေပုံဖြင့် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

“တကယ်ပါ ... ကျွန်တော် အပွိုင့်မငုံ(နီ)လေးတစ်ခု ရှိနေ လို့ ...”

ဆိုပြီး အယ်ဘက်လက် ရိုးလက်စံ နာရီကိုမြှောက်

ကြည့်လိုက်သေးသည်။

“က ... မောင်မင်းကြီးသား ကြပေရော ...”

“ဟိုးရဲ့ စိတ်ထဲမှာ ပယ်ပယ်နယ်နယ် နာခေါင်းပုံပဲ

လိုက်သည်။

“ဒါဆိုလည်း သွားတော့နော် ... ကျွန်မအောက်အထိ လိုက်

မပိုတော့ဘူး ...”

“ရပါတယ် ... သွားမယ်နော်”

ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ။

သည်လို လူမျိုးကို (ခေါင်းထဲမှာ စီးပွားရေးကလွဲပြီး

မထည့်ထားတတ်သည့် လူမျိုးကို) ငွေပိုးအိမ်က ဘယ်လို

အချစ်မျိုးဖြင့် လက်ခံခေါင်းညိတ်ရပါမလဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်က

အချစ်ကို မယုံကြည်ခဲ့သော မိန်းကလေးသည် အသည်လို

အချစ်ကင်းမဲ့ပြီး ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်း

နဲ့ပူးပြည်အပ်ရှိသော ယောက်ျားမျိုးကို ချီးမွမ်းခဲ့ဖူးသည်။ မိန်းမ

တစ်ယောက်အတွက် မျက်ရည်ကုလောက်အောင် လှမ်းချော့ဖွဲ့ခဲ့

ရသော ယောက်ျားကို ပိုးက အထင်မကြီးတတ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ အချစ်သည် အထင်ကြီးခြင်း အထင်သေး

နှင့် တာမယ်အတိုင်းဆတာအထိ ဆက်စပ်ပတ်သက်နေသည်

ဖြစ်ပြီးမသိပါ။

သူငယ်ချင်းတွေက သူ့မြန်သွားသည်နှင့် ပိုးအနား

ယူထိလာပြီး မိန်းကလေးတွေ ပီသစွာ စိတ်ကြံတော့သည်။

သူက သူ့ကံ့ပျာမခံနိုင်လောက်အောင် ...

...

...

“အဖွဲ့ထင်ကျော်ဆိုတာ သူလား...”

သည်အမေးကို ခေါင်းညှိစဉ်မှာ ငွေပိုးအိမ်
မသိစိတ်ထဲမှာ ဂုဏ်ယူဝင်ကြားလိုခြင်း အနည်းငယ်ရှိနေလေ
တာကိုယ်တိုင်မသိပါ။ အထွတ်ထွေကျော်လို့ ယောက်ျားမျိုးကို ခပ်စွဲ
ရွေးချယ်အပြစ် လက်ခံရသည်ဆိုလျှင် ဘယ်မိန်းကလေးက မေး
နစ်အံ့ နေမှာလဲ။

“အမှယ်လေး... သန်ပြန်လိုက်တာနော်... ဆိုက်ကလပ်
ကောလိပ်လိုက်တာ...”

“ပြီးတော့... မျက်လုံးတွေက သိပ်တည်ကြည်တယ်နော်
သခင်နဲ့ စန်းစန်းထွေးရဲ့ အားကျသည့် စိတ်ကူး
ချင်သည့် အရိပ်တွေ ထင်ရှားနေသည့် မျက်လုံးတွေက ငွေပိုးအိမ်
တိုက်ရိုက်ရောက်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးသုံးယောက်
သည် ဆယ်ကျော်သက်ကလေးတွေလို ခပ်ကျွတ်ကျွတ် ရယ်စေ
ကြ၏။ ဝရော်ဖက်ဆာ ရုံးခန်းအနားမှာရှိ ခပ်ကျယ်ကျယ် ရယ်စေ
အခွင့်အရေး မရကြပါ။

“နင်ကလည်းဟယ်... ဝါတို့နဲ့တောင် မိတ်မဆက်ပေဘူး...”

သခင်က မကျေမနပ် ပြောသည်။

“ဟွန်း... ကော်ပီသောက်ဖို့တောင် ခေါ်လို့မရတာ ...
ဘယ်နှယ်လုပ် မိတ်ဆက်ဖို့ အချိန်ရပါ့မလဲ ... ကိန်းကြီး
ခန်းကြီး နိုင်လိုက်တာ ... အဲဒါတွေကို သဘောမကျတာ
ပေါ့...”

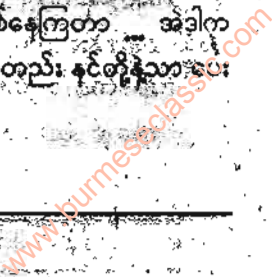
“အို... ငါတော့ သဘောကျတယ်... မိန်းကလေးတွေရှေ့
မှာ တဟဲဟဲနဲ့သွားပြီး ကြီး လုပ်နေတဲ့ ကောင်တွေထက်စာ
ရင်တော့... ဒီလို လူမျိုးကို ပိုပြီး သဘောကျဖို့ ကောင်းတာ
ပေါ့... ဟုတ်သွားလား သခင်ရယ်...”

စန်းစန်းထွေးက သူ့အကြိုက်ကို အဖော်ညှိလိုက်
သေးသည်။

“သူကတော့... ပိုကို ပိုလွန်းပါတယ်... တင်ပဲများနေ
တာဟု...”

“နင်ကလည်းဟယ်... သူ့ တကယ်မအားစားလည်း ပြစ်မှာ
ပါ... ကုမ္ပဏီမန်နေဂျင်း ဆိုတော့... ဒီလောက်တော့
ရှိမှာပေါ့...”

“မိန်းမတွေ... ဖြစ်နေကြတာ ဖြစ်နေကြတာ... အဲဒါက
ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ... တကတည်း နင်တို့နဲ့သာပေး
စားလိုက်ချင်တော့တယ်...”

အို... လေးစားလိုကတော့ ယူပြီးသားပဲ ...

သခင်က သူ့ဘာသာပြောပြီးမှ သဘောကျလျက် နှိမ့် ကိုယ်ရယ်သံ ထွက်လာသည်။ သုံးယောက်သွားတစ်ယောက် နှင့်တစ်ယောက် လက်တို့ ထရိတ်အုပ်ရင်း ပြုံးရုံသာ ပြုံးကြရ၏။ ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စသည် ခုတလောမှာ ရှေ့တန်းတင် ဆွေးနွေးစရာ အကြောင်းအရာသစ်တစ်ခု ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“နေစမ်းပါဦး ... ဒီလို လူတစ်ယောက်ကို မိဘက ရှာပေး တာတောင် နင်က မလိုချင်ဘူးဆိုတာ ... တော်တော် မိုက် မဲတဲ့ ကိစ္စပဲ မိပိုးရဲ့ ... နင် စဉ်းစားကြည့်စမ်း ... နင့်ရဲ့ ကိုးလဲလေးနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် ... ဒီလူဟာ နင့်အတွက် ရွေး ချယ်သင့်တဲ့ လူမဟုတ်ဘူးလား ... နင့်ရဲ့ ပညာဉာဏ်ရာထူး ဂုဏ် မိဘအရှိန်အဝါနဲ့လည်း လိုက်ဖက်တယ် ... မှီခိုအား ထားလောက်တဲ့ အရည်အချင်းလည်း ရှိတယ် ... နင်ဘာဖြစ် လို့ အတွေးချော်နေရတာလဲ ...”

စကားဝိုင်းသည် ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွား၏။ အရယ်ချက်လုံးတွေက ချက်ချင်းအရောင်ပြောင်းသွားသည်။ ပိုး သည် စန်းစန်းထွေးရဲ့ စကားတွေကို တုံ့ပြန်ဖို့ အကြောင်းပြချက် တစ်ခုကိုမှ ရှာမတွေ့နိုင်ခဲ့။ ပြန်လည် ငြင်းဆန်ဖို့လည်း အကြောင်းပြ ချက် မရှိ။ သို့ပေမဲ့ ရင်ထဲမှာတော့ ကိုယ့်ဘာသာ သိနေသည်။

အဲဒါဟာ အချစ်ပေါ့ ...

သူငယ်ချင်းတွေ ရှေ့မှာ အဲသည့်အကြောင်းပြချက် တို့ ချပြ၍ သင့်လျော်ပါမည်လား မေး။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်ပိုး ... နင့်အောင်လေးက နင့်ထက် လည်း ငယ်သေးတယ် ... ပြီးတော့ ငိုယိုပိုင်စီးပွားရေး လည်း မရှိသေးဘူး ... ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းဆိုတော့ ... အေး လေ ... နင်ကတော့ အချစ်ဆိုတာကိုပဲ အကြောင်းပြမှာပေါ့ ဒါပေမဲ့ ... နင့် စဉ်းစားဖို့က တို့မိန်းမသားတွေဆိုတာ တစ် သက်မှာ တစ်ခါပဲ ရွေးချယ်ခွင့်ရှိတယ်နော် ... နင် အဆုံး အဖြတ်မှားစေဖို့ ... တို့က စေတနာနဲ့ပြောတာ ...”

သခင်က ပလတ်စတစ်ခြင်းထဲမှစတီးလ်ထမင်းချိုင့် နှို ထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်ခဲ့သည်။ သည်အကြောင်းအရာနှင့် အတိတ်သက်ပြီး နောက်ထပ်ပြောစရာ မရှိတော့ဘူးဆိုသည့်သဘော။ အဖြေတမ်း ပွင့်လင်းရတင်းခဲ့သည့် ငွေပိုးအိမ်သည် သည်ကိစ္စမှာ အကြောင့်များ ပြောစရာစကားရှားပါးနေရပါလိမ့်။

“ဟုတ်တယ် ... ငါက တစ်သက်လုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မမှား ယွင်းနိုင်ဘူးလို့ ထင်ခဲ့တာ ... ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်လေးနဲ့တွေ့မှ ငါ့ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းမသိဘူး ... အချစ်ဆိုတာ ပန်တီးယူလို မရဘူးဆိုတာ တကယ်မှန်တယ် ... ကိုးလဲအပေါ် ငါ့ချစ်တဲ့

အချစ်မျိုးနဲ့ တခြားယောက်ျားကိုမှ ချစ်လို့မရတော့ဘူး ...

"သွားပြီ ... သွားပြီ ... ဆေးမဒိတော့ဘူး ..."

ပိုးရဲ့ စကားကို သူငယ်ချင်းတွေက ရယ်စရာသက်သက် သဘောထားကြသည်။ ပိုးကိုယ်ရိုင်ကရော သိပ်ချစ်နေမိစွဲသည်ဟု ယုံကြည်သော ချစ်သူတစ်ယောက်အတွက် ဘယ်အတိုင်း အတာအထိ စွန့်လွှတ်နိုင်မှာလဲ။ ဘယ်လောက်ထိ စွန့်စားနိုင်မှာလဲ။

ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ အထက် ဘယ်တုန်းကမှမချုပ်ချယ်ခဲ့ဘူးသည့် မိဘများကရော သည်တစ်ကြိမ်မှာ ပိုးရဲ့ ရွေးချယ်ဆုံးဖြတ်မှုကို လိုက်လျောနိုင်မှာလား။

"တို့တော့ ... ရင်ထဲမှာ အချစ်တွေနဲ့ပြည့်မနေဘူးနော်"

"ဒီတော့ ထမင်းဆာပြီဟေ့ ..."

သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ လျှောင်ပြုံးတွေအောက်မှာ ငွေပိုးအိမ် နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။

"ထမင်းစားဖိတ်ထားတယ်ဆိုတော့ ... ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်လဲအမေ ..."

ပိုးရဲ့ အမေးစကားကို မေမေက ချက်ချင်းမဖြေဘဲ အပြုံးပြုံးလေး ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။ အဲသည့်အပြုံးက ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ဆောင်နေသည်မသိ။ ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ မေမေအဲသည်အပြုံးကိုပင် ဧဝံဧဝါနှင့်စိတ်ထဲမှာ လေးပင်နေခဲ့သည်။ ရှိစိတ်သို့သော အမည်နာမနှင့် လိုက်ဖက်အောင်မင်း မေမေချစ်နာက နှစ်သိပ္ပင်လွှာလေးတွေလို နူးညံ့နေသည်။ မိန်းမသားတစ်ယောက် အဲအသွင်သဏ္ဍာန်စရိုက်လက္ခဏာပီသလှသော မေမေသည် ပိုးကို အညံ့အသက်အရွယ် ရောက်သည်အထိ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှပင် နှုတ်ခွက်ဆုံးမဖူးသည် မရှိ။ ဒေါသထူးကြီးကြမ်းတမ်းသည့်ကို မမြင်ဘူးလောက်အောင်ပင် မေမေသည် မိန်းမပီသစွာ သိမ်မွေ့နူးညံ့သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စမှာလည်း မေမေကို ပွင့်လင်းစွာ တိုင်ပင်ဖို့ မခဲယဉ်းဟု ယူဆရသည်။ သို့ပေမဲ့ ထမင်းစားဖိတ်တမ်း ပွင့်ပြောရမည်ဆိုတော့ စိတ်လှစ်ရှားမှုဖြင့် ပိုး တွန့်ဆင်နေခဲ့ပါသည်။

အချစ်ဆိုတာ တစ်ခုတည်းကို အားကိုးပြီး အိမ်ထောင်ဖက်ရွေးချယ်သည့် အတွေးအခေါ်မျိုး သမီးမှာရှိနေခဲ့သည်ဆိုတာ မေမေသိလျှင်ဖြင့် အတော်စိတ်ပျက်သွားမည်လား မသိပေ။ တွန့်ပျက်ပျက်တာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့ ဆားဖစ်စင်တာ နဲ့သမီးဆိုတာထက်ပိုပြီး ပြောနိုင်သည့် အခြေအနေရောက်မှ ဖွင့်

ပြောရမည့်လား။

“ဘယ်တိုင်းအိမ်မှာလဲဆိုတာကို မေမေက ဖွင့်ပြောမှ သမီး သိတော့မှာလား ... မေမေသမီးက အိမ်လောက်တောင် အတွေးအခေါ်မရှိတဲ့ မိန်းမလား ... ငွေပိုးအိမ်ရယ် ... မေမေ့ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာ ညည်းသိပါတယ် ...”

“ချည်းပြီး တုပ်ပြီးလုပ်ချင်တာလား ...”

“ပီရေတ်ကြီးထဲမှာ အိမ်လို့ပုံစံနဲ့ တိုင်တွယ်လို့ရတဲ့ သားသမီး မျိုး ရှိလို့လား ... မေမေတို့ ညည်းကို အတင်းအကျပ်မလုပ် ပါဘူး ... သမီးဖေဖေဆို ပီတောင် မပြောသေးတယ် ... ဒါပေမဲ့လေ ဖြစ်သင့်တာကိုတော့ ညွှန်ပြရတာပေါ့ ...”

မေမေတို့ကတော့ ဖြစ်သင့်တယ်လို့ နှစ်ယောက်လုံးက ဆို ဖြတ်တယ် ... သမီးအနေနဲ့ လက်ခံသင့်တယ် ... စီးပွားရေး ကို ထည့်မစဉ်းစားနဲ့ဦး ... မျိုးရိုးဂုဏ်နဲ့ အကျင့်စာရိတ္တ အပိုင်းမှာ ဘာမှပြောစရာ မရှိဘူးနဲ့ ...”

“ခါပေမဲ့ ... သမီး အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဘူး မေမေ ... လေ့လာဆယ်မှာသည်အကြောင်းပြချက်က အသင့် ရောက်ဆုံး ဖြစ်မှာပါ။”

မေမေ့ အျက်ခိုးသေးသေးနှစ်ဖက် ကုပ်ကျသွားပြီး လက်မှာ ကိုင်ထားသည့် နှစ်ချောင်းထိုးအုပ်ကို မဝတ်စံတစ်ခြင်

လေးထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ပါဝါမျက်မှန်လေးကို ချွတ်ပြီး ကြိမ် ထိုင်ခုံဘေးက စားပွဲပုံလေးပေါ်တင်လိုက်သည်။

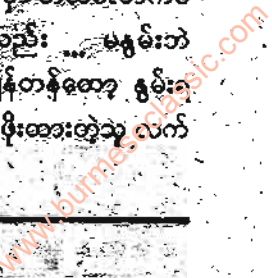
“ညည်းကို ဘယ်သူက ချက်ချင်း အိမ်ထောင်ပြုခိုင်းလို့လဲ ...”

“အို ... မေမေတို့ပဲ ...”

“အသိအမှတ်ပြုထားရုံလေးကပါ ... ကိုယ် လက်မထပ်ချင် သေးဘူးဆိုရင်လည်း ... ညှိနှိုင်းပြီး အချိန်ခွဲထားလို့ရတာ ပဲ ...”

“အဲလိုကြီး လှောင်ချိုင်ထဲ ထည့်ထားတာကိုလည်း မကြိုက် ပါဘူး ...”

“တော်ပါတော့ မယ်မင်းကြီးမရယ် ... အကြောင်းပြချက် တွေက အမျိုးမျိုး ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ... ဒီတစ်ခါ ပိတ် ထားတာတော့ မသွားလို့ မကောင်းဘူး ... သူတို့ဘက်က လိုလိုချင်ချင် ရှိနေတုန်း ... အလိုက်သင့် ခေါ်ခေါ်ညိတ်ရတာ ဘယ်လောက်ကောင်းလဲ ... မေမေတို့လည်း စိတ်အေးရ မယ် ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝဟာ ပန်းကလေး တစ်ပွင့်လို့ပဲ ... မနူးမချေဘဲ အပင်ပေါ်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ အလှကြည့်ထားချင်ပါတယ်ဆိုပေမဲ့လည်း ... မနွမ်းဘဲ မကြေဘဲ နေတာမဟုတ်ဘူး ... အချိန်တန်တော့ နွမ်းန ကြောရတာပဲ ... အဲဒီလို မကြေခင် တန်ဖိုးထားတဲ့သူ လက်

ထဲကို ရောက်ပါစို့ ...

မေမေ့စကား ဥပမာလေးက အတော့်ကို လှပပြီး စိတ်ကူးယဉ်ချင်စရာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငွေပိုးအိမ်သည် ချစ်ထူကောင်လေးကို ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်ပြီး ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးလိုက်လှမှု မရှိသည့် ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို လက်ခံလိုက်ရမှာ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားမရနိုင်အောင် ရှိသည်။

ကဲ ... နွမ်းချင်လည်း နွမ်း ...

ကြေတော့လည်း ကြေပါစေတော့ ...

ရင်ထဲက အစစ်အမှန် ခံစားချက်ကို မျက်နှာလွှဲပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်ညှာပစ်ရမှသာ ဖောက်ဆုပ်စရာကောင်းတာ မရှိဘူးဟု ငွေပိုးအိမ်ကတော့ ခံယူသည်။

“သမီးတော့ ... အိပ်လူမှာလည်း သမီးအပေါ်ဘာခံစားချက်မှ မရှိဘူးလို့ ထင်စိတ်ယုံမေမေ ...”

ပိုးရဲ့ စကားအဆုံးမှာ မေမေက သိမ်မွေ့လျှို ဝှက်စွာ ပြုံးလိုက်ပါသည်။

“ဒါကတော့ သမီးတို့နှစ်ယောက်ဖန်တီးနိုင်ရမဲ့ အခြေအနေပဲလေ ... ကြားထဲမှာ သမီးတို့ကြောခဏ တွေ နေသားပဲ မဟုတ်လား ... တစ်ယောက်သတော့တစ်ယောက် နားလည်အောင် လုပ်ပို့အချိန်တွေ ရှိပါသေးတယ် ... မေမေ့စိတ်

ထင်တော့ ... ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဟာ ... သူကိုယ်တိုင် မနှစ်သက်ဘဲနဲ့တော့ ... မိဘတွေရဲ့ အစီအမံ သက်သက်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကိစ္စကို မသိဟန်ဆောင်လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး ... ဒီအရင်လည်း သူ့အမေက စီစဉ်ခဲ့ဖူးတာတွေ ရှိတာပဲ ... သူက ခေါင်းမညိတ်ခဲ့ဘူးတဲ့ ... အကြောင်း အမျိုးမျိုးပြပြီး ငြင်းခဲ့တာချည်းပဲတဲ့ ... သမီးကို မြင်တွေ့ပြီး တဲ့အချိန်မှာ သူ့အမေရဲ့ အစီအစဉ်ကို မငြင်းခဲ့ဘူးတဲ့လေ”

ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား ... ။

သူ့မျက်လုံးတွေထဲက စိတ်အားထက်သန်မှုမှာ နူးညံ့သည့် စိတ်ခံစားချက်တွေ မပါဝင်ဘူးလို့သာ ငွေပိုးအိမ်က ထင်မိပါသည်။ သူ့မျက်ဝန်းအရိပ်တွေထဲမှာ - ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ အရိပ် သဏ္ဍာန်ကို ရှာဖွေ မတွေ့ခဲ့ချေ။

မေမေ့ရှေ့မှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ထိုင်နေရင်းပင် ပိုးရဲ့ ရင်ထဲမှာ မောပန်းလာသည်။ ချစ်သူရဲ့ လက်ဖဝါးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး တစ်နေရာရာကို တွက်ပြေးခွင့် ရနိုင်မလား။

ကောင်လေးရယ် ...

အချစ်ဆိုတာကို ပြန်နှုတ်သိမ်းလို့ ရနိုင်မလား။

“မလား...”

ပုံမှန်လည်ပတ်နေသည့် နှလုံးသွေးတွေ ရုတ်တရက် ရုတ်တနဲ့ သွားသည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ လက်ထဲမှာ ခပ်လျော့လျော့ ကိုင်ထားသည့် ပဝါစလည်း အလိုလို ပြေလျော့ကျသွား၏။

“ကောင်လေး”

“ဘာလုပ်နေလဲ...”

“ဟို ... ဟိုလေ ... အပြင်သွားမလို့ ...”

ဟုတ်တယ်။

ညစာ စားပွဲ။

တို့နှစ်ယောက်အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်တစ်ခု ဒါမှမဟုတ် နံရံပါးပါးတစ်ချပ် ...

ဝိုးရဲ့ ပင့်ဆက်ရှိုက်သံကို သူကြားများကြားသွားမလား။ တယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက်ကို လက်ဖဝါးဖြင့် ဖိအုပ်ထားလိုက်မိသည်။

“အပြင်သွားမလို့လား ...”

“ဟုတ်တယ် ... မေမေတို့နဲ့”

“ဆောရီးနော် ... အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားမလား ...”

“ဟင့်အင်း ...”

လည်ချောင်းဆီမှာ စကားတွေ ချပြုတွန်းထိုးနေပေမယ့် ခမ်းတွေက မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် ဖောပိတ်နေသည်။

“ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး ... ဂစ်တာတီးနေရင်း မကို သတိရလာလို့ ... နက်ဖြန် ကျွန်တော် ကျောင်းကိုလာရမလား”

“အင်း ... လာခဲ့လေ ... ကားပါးမှာပဲ စောင့်နေနော်”

တယ်လီဖုန်းထဲမှာ သူ့ရဲ့ တုံ့ပြန်စကားသံက တဲ့ဆိုင်းသံ ဖြစ်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။

သူ ဝမ်းနည်းသွားတာလား။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ... သွားတော့နော်”

တစ်ဘက်က တယ်လီဖုန်းချသံချက်ချင်း မကြားရ။ ချစ်စရာကောင်းလည်း တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ကိုင်ထားရင်း စိတ်နှင့်ခန္ဓာတို့ တင်းကြွနေသလို တွေဝေမှင်သက်နေမိသည်။

တကယ်တမ်း ကျတော့ ငွေပိုးအိမ်မှာ ချစ်သူ ကျွမ်းအနာဂတ်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား ရင်ဆိုင်ဖို့ အင်အားတွေ ပြည့်စုံပါလား။

တစ်မိမိမိနှင့် ရင်ထဲ လွှမ်းခြုံဝင်ရောက်လာသည်

ဝမ်းနည်း ကြေကွဲမှုသည် ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ တည်ငြိမ်နေသည့် စိတ်အစဉ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြီး မီးတောက်ငယ်လေးတစ်ခု အစပျိုးလာသလို ရင်ထဲမှာ တဖြည်းဖြည်း စွဲလောင်လာစေ၏။

“ဟဲ့ ... သမီး ဟိုမှာ ပဝါစ ကျနေပြီ ...”

“ဪ ... ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

တယ်လီဖုန်းစင်ဘေးမှ ကျနေသည့် ပဝါကိုကောထံ ဖို့ မေမေသတိပေးမှ သတိရသည်။

အရပ်တစ်ရပ်လို ခြေလှမ်းများဖြင့် မေမေနဘေးက လိုက်ပါခဲ့သည့် တလျှောက်လုံး ဦးနှောက်ထဲမှာ ပြတ်သားမရနိုင်သည့် ရှုပ်ထွေးခြင်းတွေက ချည်ခင်ရစ်သလို အတွေးတွေကို နှောင့်နှောနေတော့သည်။

“ရွေးချယ်ရမယ်ဆိုရင်လည်း ... သမီးချစ်တဲ့သူကိုပဲ ဦးစားပေးရွေးချယ် ဖြစ်မှာပါ ...”

ထမင်းပိုင်းက ရုတ်တရက် တိတ်ဆိတ်သွားပြီး ချက်ချင်းပင် ရယ်မောသံများဖြင့် ပြန်လည် ဆူညံလာသည်။ ငွေပိုးအိမ်သည် မေမေနနှင့်ဖေဖေမျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ မျက်လွှာလေးချပြီး ခြိတ်ထက်နေလိုက်၏။ နှုတ်ခမ်းလွှာတွေကိုတော့ တွန့်ကော့ရုံလေးနဲ့ ထားမိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ပူနေ့ရှိန်းမြနေသည့် သွေးတွေလှည့်ဆင်းဆင်းလျှက် လက်ချောင်းထိပ်ဖျားတွေကတော့ အေးစက်နေသည်။

ဒါဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ချုပ်နှောင်လိုက်တာပဲ ဆူတီလား။

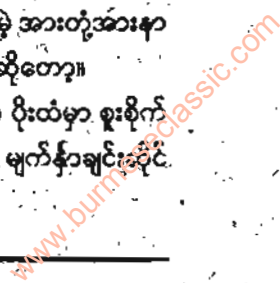
မဟုတ်ဘူး။

သစ္စာတရားကို အလေးအနက်ဖြစ်စေချင်တာပါ။

ချစ်သူအဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့ပြီးသူတစ်ယောက်ရှိနေမှ တော့ ကိုယ့်ရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ စွဲမြဲလေးနက်ပြီးသား အချစ်ကို ချီထွင် နားလည်နေပြီးမှတော့ ...

တစ်ဘက်မိသားစုက ဘယ်လိုသဘောထားမျိုးရှိ နိုင်တာ အမှန်တကယ် မဝေခွဲတတ်ပါ။ သို့ပေမဲ့ အားတုံအားနာ နှစ်ဦးညိတ်ပစ်ရမည့် ကိစ္စမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူးဆိုတော့။

အဂ္ဂထင်ကျော်ရဲ့ အကြည့်တွေက ပိုးထဲမှာ စူးစိုက် နေသည်လို့ ခံစားရသည်။ သို့ပေမဲ့ သူ့ကိုလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်

ပြန်ကြည့်ရ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထက်မြက်ရုံ့သည့် မိန်းကလေး
တစ်ယောက်လို့ ထင်မှတ်ထားမိတာ ...

သမင်မွေးရောင် ချည်သားရှုပ်လက်ရှည်နှင့် အ
ရှင်းသန့်နေသည့် အသည့်အမျိုးသားကို အာရုံထဲမှာ မြင်ယောင်
သည်။ သူလို မောက်ကုန်းတစ်ယောက်ကို ငြင်းမယ်ရသည့်အတွက်
ဘယ်တော့မှ နောင်တမရပါစေနှင့်ဟု တိတ်တိတ်ကျိတ်ပြီး
တောင်းရသည်။

ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်သဘော ရွေးချယ်လိုက်ပြီးမှထေ
စိတ်လက် ပေါ့ပါးနိုင်ဖို့ ကောင်းပါလျက် ရင်ထဲမှာတစ်ခုခု ကျန်
သည်။

အဲသည် ကျန်ရစ်သည့် တစ်ခုခုက နှမြောခြင်းမူ
လား။

ငွေပိုးအိမ်သည် မိမိရဲ့ အနာဂတ်ကို စိတ်ခံစား
သက်သက်ဖြင့်သာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်ဆိုတာကို ကိုယ့်ဘာသာ
ကောင်းချီးပေးနိုင်မှာလား ... ။

အပန်းဖြစ်ကမ်းပါး

“သွားတော့မယ်နော် ...”

သူတစ်ယောက်တည်းကို သီးသန့်နှုတ်ဆက်မိတာ
တော့ မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေထဲ တည့်တည့်ကြည့်မိသည်။
ပေါ့တီကို မီးရောင်အောက်မှာ သူ့မျက်လုံးတွေက ဝှံ့မှန်ထက်ပိုပြီး
မှည့်တောက်ပနေသည် ထင်ရ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

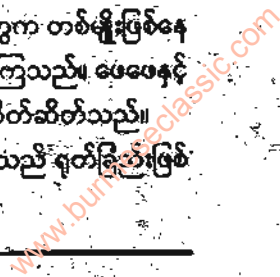
“ကျောင်းသက်ကို ရောက်ရင်လည်း ဝင်ခွဲဦးလေ ...”

အဝိုစကားတွေ ...

မလိုအပ်ဘဲ အားနာနေမိသည်ဟု ကိုယ့်ဘာသာသိ
သည်။ သူ့ရှေ့မှာ မျက်နှာမနေဘဲ စက်ရုပ်တစ်ရုပ်ရဲ့ အေးစိတ်သည်
မျက်နှာမျိုး ထားကြည့်ချင်ပေမဲ့ မအောင်မြင်ပါ။

အားလုံးရဲ့ မျက်လုံးအကြည့်တွေက တစ်မျိုးဖြစ်နေ
စေမဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေကတော့ ရှိဖြော့ ပြီးရယ်နေကြသည်။ ပေစေနှင့်
ခေမေထဲက စကားသံတော့ သိသိသာသာ တိတ်ဆိတ်သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် ငွေပိုးအိမ်သည် ရုတ်ခြင်းဖြစ်

ငါ့လာအည့် မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုအတွက် မေးခွန်း
တွေကို ရင်ဆိုင်ရလိမ့်ဦးမည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ...

တို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းကို သစ္စာမဖောက်နိုင်ပါဘူး ကောင်
လေးရယ် ... ။

အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ ရင်ဆိုင်ရမည်ဟု ဖျော်လင့်
ထားသည့် ပြဿနာအားလုံးသည် မုန့်တိုင်းလာခါနီး ပင်လယ်ပြင်၏
ငြိမ်သက်ခြင်းမျိုးလို ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်ခြင်းအောက်မှာ ကြောက်
မက်ဖွယ် ပျောက်ဆုံးနေသည်။ အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ဖေဖေက
ရှုပ်မြင်သံကြားရှေ့မှပင် မထိုင်တော့ဘဲ အိပ်ခန်းထဲ တန်းဝင်သွား
၏။ မေမေကတော့ နံနက်စာအတွက် ပြင်ဆင်ဖို့ အိမ်တံခါးတွေ
သေချာစစ်ဆေးပိတ်ဖို့ မတင်အေးကို မှာကြားနေပြီး ငွေပိုးအိမ်နှင့်

ဇာတ်မှာချင်းမဆိုင်ဖြစ်အောင် တမင်ရှောင်လွှဲနေပုံရသည်။

သို့ပေမဲ့ နာရီပိုင်းအတွင်းမှာ အိုစာရင့်ရော်သွားသည့်

အမေ့မျက်နှာက ယူကျုံးမရသောကကို ဖုံးဖိဟန်ဆောင်မရပါ။

ငွေပိုးအိမ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဖေဖေနှင့်မေမေ့ကို

မုန့်ကုန် မျက်နှာချင်းမဆိုင်လိုပါ။ စကားသံတိတ်ဆိတ်ပြီး အတွေး

အတူသာ လွမ်းမိုးလျက် အထီးကျန်သည့် ခံစားမှုသည် ငွေပိုးအိမ်၏

အိပ်ခန်းထဲမှာ သိသိသာသာ လွမ်းမိုးလျက်ရှိ၏။ အဝတ်အစားတွေ

အတူလဲပြီး ညနေက ရေချိုးပြီးဖြစ်လည်း စိတ်ရဲ့ပူလောင်ဖိစီးမှုတွေ

အထိသာလို သက်သာငြား ရေအေးအေးမှာ အကြာကြီး စိမ်းချိုး

ချိတ်သည်။

သို့ပေမဲ့ တွေဝေဆဲစိတ်တွေကတော့ လန်းဆန်း

လာပါ။

အိပ်ရာပေါ်ပစ်လှဲလိုက်လျှင် ယခင်ညတွေက

အလွယ်တကူ အိပ်ပျော်သွားတတ်ပေမဲ့ ခုတော့ မျက်လုံးတွေ

ကြာငြိမ်းပြီး အိပ်မပျော်နိုင်တဲ ရှိသည်။ နောက်ဆုံး ဒီဇိုင်းအလှနှင့်

အလှစတာအောင်နစ် မျက်နှာကြက်သည် သည်ညမှာတော့ ငွေပိုး

အိမ်ရဲ့ အထီးကျန်ဆန်ခြင်းကို ပိုပြီးသိသာနေစေ၏။ မိသားစု သုံး

အထက်ထဲပေမဲ့ ငွေပိုးအိမ်သည် သည်မိသားစုအဝကို ဘယ်တုန်း

ကမှ ပြီးစဉ်ပျင်းရိစရာ ကောင်းသည်မထင်ခဲ့။ ငယ်ရွယ်စဉ်က အတူ

နေ့စောင့်နမ့အားချင်းကို တောင့်တမိပေမဲ့ နားလည်သိတတ်သည့် အရွယ်ရောက်လာတော့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးအဖြစ်ကိုပင် တို့ယုံကိုယ်ကိုယ် ကျေနပ်ကျင့်သားရလာပြီး အဖော်ကိုလည်း မတောင့်တတော့။ သူငယ်ချင်းတွေလည်းများလာပြီးပတ်ဝန်းကျင်လည်း ကျယ်ပြန့်လာသည်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထီးကျန်ဆန်သည် ရယ်လို့ မထင်မိတော့။

သည် ညတစ်ညတော့ ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ တကယ့် အထီးကျန်ညပါပဲ။

ချစ်သူရဲ့ အကြင်နာကိုပင် စိတ်ကူးယဉ်ခွင့်မလောက်အောင် စိတ်အစဉ်မှာ မြူခိုးတွေ မှန်မှိုင်းပိတ်ဆို့နေခဲ့သည်။ မေမေ သိပ်စိတ်ထိခိုက်သွားမှာပေါ့။

သည်သမီးတစ်ယောက်ကတော့ မိဘတွေရဲ့ ဖွဲ့လှူလင့်ချက်ကို ဘယ်တုန်းကမှ ပျက်ဆီးအောင် မလုပ်ခဲ့ဘူးရယ်လို့ ယုံကြည်စိတ်ချထားခဲ့ပြီးမှ ...

ခွင့်လွတ်ပါ မေမေရယ် ...
သမီးကို ခွင့်လွတ်ပါ။

တစ်သက်တာ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် မေမေထံ စိတ်ကြိုက်မလိုက်လျောနိုင်ပေမဲ့ သမီးရဲ့ ရွေးချယ်မှုမှားယွင်းမှုများလို့ သမီးတာဝန်ယူနိုင်ပါတယ်။

မျက်လွှာတွေကို ပိတ်ပစ်လိုက်တော့ မျက်ရည်ပူ နွေးနွေးရဲ့ နူးညံ့သောအတွေ့က မျက်ဝန်းအိမ်ထောင့်မှတစ်ဆင့် ခေါင်းအုံးဆီ လိမ့်ဆင်းစို့စွတ်သွားသည်။

ဘာဖြစ်လို့ ငိုမိပါလိမ့်။

ဖေဖေနှင့် မေမေကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် ကိုယ့် သဘောနှင့်ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိသည်ဆိုတာ ငွေပိုးအိမ် မဟုတ် သလိုဘဲ။

(မ,ရဲ့ချစ်သူတစ်ယောက်နေရာကနေ အိမ်ထောင် ဦးစီးတစ်ယောက်နေရာယူမယ်ဆိုရင်တော့ ... တစ်ခုခုတော့ လိုမယ် မဟုတ်ဘူးလား ...)

(မ,အတွက် ကျွန်တော့်ဘက်က ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင် မှဲ့ တစ်ခုခုရှိမလာမချင်း ဖွင့်မပြောဘူးလို့ စဉ်းစားခဲ့တာပါ ...)
ဟုတ်တာပေါ့ ကောင်လေးရယ်။

တို့ ကြီးစားကြမယ်။

တို့ရဲ့ အနာဂတ်ကို အကောင်းဆုံး ပုံဖော်နိုင်အောင်

တို့ ကြီးစားကြရမှာပေါ့ ...။

နေရောင်အောက်မှာ တလက်လက်ထနေသည့် ရေလှိုင်းငယ်တွေကို နီးနီးကလေးမှာ မြင်နေရတော့ ခေါင်းထဲမှာ မူးနောက်နောက် ဖြစ်လာသည်။ မျက်စိထဲ ကျိန်းစပ်ပြီး မျက်ရည် တွေ ရစ်ဝလာ၏။ ကန်ရေပြင်ကို အကြည့်လှဲပြီး သူ့အကျီရင်ဘတ်က ပိုလိုက်ဆိပ်လေးဆီ ငေးနေဖြစ်သည်။ နို့စိမ်းဆမ်းထားသည့် လက်ဖက်ရည်ကျွေးကို ဇွန်းသေးသေးဖြင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်းမွှေလိုက် ပြီးမှ သူက ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ ရှေ့လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို ရွှေ့ပေးသည်။ ပြီးတော့ လက်ချောင်းတွေ နှစ်ဖက်ယှက်ဆုပ်ထားလျက် ပိုးရဲ့ မျက်နှာကိုပဲ ငြိမ်သက်စိုက်ငေးပြန်လေသည်။

“မ ...”

“မပြီး ရင်းနီးကတည်းက သူကသည်လိုပဲခေါ်ခဲ့တာ။”

“သိပ် စိတ်ထိခိုက်နေလွှား ...”

နဂိုမိကော ပွင့်လင်းတတ်သည့် ငွေပိုးအိမ်သည်

ချစ်သူအပေါ်မှာ ဘာတစ်ခုမှ လျှို့ဝှက်မထားချင်လောက်အောင် ပင် စိတ်ထဲခံစားရသမျှ ဖွင့်ပြောချင်ခဲ့သည်။

“မေမေတို့က တို့ကိုဆူမယ်ရိုက်မယ် ဆိုရင်တောင် ... အဲဒီ

အပြစ်ဒဏ်ကို ကျေကျေနပ်နပ် ခံလိုက်ချင်တယ် ... ခုတော့ သူတို့က တို့ကို ဘာဆိုဘာမှ မပြောဘူး ... ဆူလည်း မဆူဘူး ... အပြစ်လည်းမတင်ဘူး ... တို့ရဲ့ တစ်သက်တာမှာ တို့ ဘာလုပ်လုပ် မိဘတွေက ဆန့်ကျင်တယ် ... ပိတ်ပင်တယ်ဆိုတာ မရှိဘူး ... အားလုံးကို လိုက်လျောခဲ့တာပဲ။ အဲဒါကြောင့်လည်း စိတ်ထဲမှာ သိပ်ခံစားရတယ် ... တို့လုပ်တာ လွန်သွားသလား ... မိဘတွေအတွက် အရှက်ရစရာဖြစ်သွားသလားလို့ တွေးမိရင် စိတ်မကောင်းဘူး ... ဒါပေမဲ့ ... ဒီကိစ္စမျိုးဆိုတာ အားနာပြီး မျှီသိပ်ထားလို့ ရတာလည်း မဟုတ်တော့ ...”

ပန်းကန်လုံးရဲ့ အနားကို လက်ညှိုးထိပ်ဖြင့် ရစ်နေရင်း သူက မျက်လွှာချလျက် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပင့်သက်ရွိုက်သံကိုပင် မကြားရခဲ့။ သူ့လက်ချောင်းများ၏ သွယ်လျှန်းညှို့မှုကို ပိုး ခံစားနေရသည်။ အဲသည့် လက်ချောင်းများသည် ဂစ်တာကော့ဒ်များကို ဖိကိုင်ပြီး ဂစ်တာကြိုးများကို တို့ထိ ဆော့ကစားရာမှာ ကျွမ်းကျင်သော လက်ချောင်းများ ဖြစ်ကြောင်း ပိုး ကောင်းစွာ သိပါသည်။

သူ ဝါသနာပါသည့် ဂီတအနုပညာအိမ်ကြောင်းပေါ် လျှောက်ဖို့အတွက် သူမိဘတွေ စိတ်ကျေနပ်စေရန် ဆယ်တန်းကို

www.burmeseclassic.com

နှစ်ချင်းပေါက်အောင်မြင်ပြီး သူ စိတ်မပါလှသည့် ကွန်ပျူတာ ဘာသာရပ်ကို ယူခဲ့ရပေမဲ့လည်း ခုချိန်ထိတော့ သူ မျှော်မှန်းသည့် လမ်းကြောင်းပေါ် ရောက်ဖို့ဝေးနေဆဲပဲဆိုတာ သူက ပိုးကိုမကြာ ခင်စ ရင်ဖွင့်ပြခဲ့သည်။

ခုလည်း သူဟာ သူဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒတွေကို မျှီသိပ်ပြီး တခြားတစ်ဘက်ကို ခြေလှမ်းရဦးမှာပါလား။ ဒါဟာ ငွေပိုးအိမ် အတွက် ...

“ကျွန်တော့်ကြောင့် ... မိဘတွေရဲ့ဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်ခဲ့ရတာ နော် ...”

“မဟုတ်ဘူး ...”

သူက ဖျတ်ခဲနဲ့ မော်ကြည့်သည်။

“တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ သစ္စာတရားအတွက်ပါ ...”

ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ရှေ့မှာ သူ့မျက်လုံးတွေ စိမ်းလွှဲမနေ တော့ပါ။

“မင်းကို မ၊ရွေးချယ်ခဲ့တာပဲလေ ... မ၊ရဲ့နှလုံးသားက ရွေး ချယ်ခဲ့ပြီးပြီပဲလေ ... အဲဒီအတွက် မင်းကို သစ္စာမဲ့လို့ ဘယ် ဖြစ်မလဲ ... မင်းကို သစ္စာမဲ့တာဟာ ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိမ်ညာတာနဲ့ အတူတူပဲလေ ...”

နုမျစ်လှန်းဆန်းသွားသည့် သူ့အပြုံးကလေးက ချစ်

သူကောင်းလှသည်။ ချစ်သူနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ပြီးမှ ည့်ပျောက်နေအတွက် သူ့ရဲ့ ပထမဆုံး အပြုံးဖြစ်နိုင်ပါသည်။

“ကျွန်တော့်ဘက်က လောလောဆယ် ပြန်ပေးနိုင်တာ အချစ်ကလွဲပြီး ဘာမှမရှိသေးဘူးနော် ...”

ဝမ်းနည်းရိပ်ဖြင့် သူက ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်သည့်အခါ ည့်မှန်းချက် သူဝါသနာတွေကို ပြည့်စုံစေဖို့ ပေးမချင်လှသည့် ဦးအိမ်မှာ ချစ်သူကောင်လေး အပေါ် တိတ်တခိုးကရုဏာသက်ရ လေသည်။

“ချစ်သူရှိနေပြီလား ...”

မေမေ့မျက်နှာကို ကြည့်ရမှာ သည်တစ်ကြိမ်ထက် ဘာမှ။

“ဟုတ် ...”

“ဘာဖြစ်လို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မပြောသလဲ ...”

စဉ်းစားသည့် အကြောင်းပြချက်များစွာထက်

တစ်ခုတလေပင် အဆင်ပြေပြေ ထွက်မလာပါ။

“အရင်က ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ...”

နှူးညံ့သည့် မျက်လုံးတွေဆိုပေမဲ့ မေ့မေ့မျက်လုံးတွေက ဝမ်းနည်းရိပ်ဖြင့် မှန်မှိုင်းရီဝေနေသည်။

“မေမေသမီး ငွေပိုးအိမ် မဟုတ်သလိုပဲ ...”

“သမီး ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် ... မေမေတို့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ ...”

“စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ အခြေအနေနို့လား သိရယ် ...”

မေမေစကားအဆုံးမှာ ပိုး ပင့်သက်မျှည်းမျှည်းသံ ရိုက်ဖြစ်လိုက်ပါသည်။

“သမီးထက် သုံးနှစ်တောင်ငယ်တယ် ...”

မေမေ့ရဲ့ အံ့ဩတကြီး မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ကြည်နိုင်ခြင်းတွေလည်း ပါဝင်သည်။ ပိုးရဲ့ လက်ဖဝါးတွေကို သေ

ထက်လွတ် ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ထားရင်း မေမေမျက်ဝန်းအိမ်တွေ တဖြည်းဖြည်း ကျဉ်းမြောင်းလာပြီး မျက်ခုံးတွေက အရင်းအထိ စုတ္တုလာ၏။

“ငွေပိုးအိမ် ...”

ခေါ်သံတစ်ခု မဟုတ်ဘဲ ရေရွတ်ညည်းညူသံတစ်ခုသာ ဖြစ်နေလေသည်။

“ဒီတစ်ခါ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့် ...”

သည်အချက်တစ်ချက်ကပင် မေမေတို့အတွက် စိတ်တိုင်းမကျရာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဆိုတာ ကြီးပြီးတွေးမိပြီးသားပါ။

“သမီးတို့ မေမေတို့ယုံကြည်ထားခဲ့သမျှတွေကို ... ဒီကိစ္စ တစ်ခုထံညှိုးနဲ့ မေ့မျက်ပစ်လိုက်တော့မှာလား မိပိုးရယ် ...”

တယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ ... မေမေတော့ ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူး ... မေမေသမီးဟုတ်သေးရဲ့လားလို့တောင် ... အောက်

ခေမိတယ် ...”

“ဒါပေမဲ့ ... မေမေ ...”

“မေမေတို့ လက်ခံနိုင်တဲ့အထိ ကြီးစားမယ်လို့ပြောမယ် မဟုတ်လား ... မေမေတို့ သမီးကို ဘယ်တုန်းကမှ ပြင်း

ပြင်းထန်ထန် မစားမြစ်ဘဲ လိုက်လျောခဲ့သလို ... ဒီကိစ္စမှာလည်း လိုက်လျောလိမ့်မယ်လို့ သိနေတယ် မဟုတ်လား။

www.burmeseclassic.com

မေမေတို့ သမီးကို အလိုလိုက်ခဲ့တာ ... သမီးကို သိပ်ချစ်လို သမီးစိတ်ဆင်းရဲမှာကို စိုးရိမ်လို့ပါ ... ဒါကို သမီးနားလည် တယ်ဆိုရင် ... မေမေတို့ဘက်ကိုလည်း တစ်ပြန်တစ်လှည့် ကြည့်ပါဦးလို့ မေမေပြောချင်တယ် ... ”

“စိတ်ချပါ မေမေ ... မေမေတို့ စိတ်ဆင်းရဲအောင် သမီး မလုပ်ပါဘူး...”

အဲသည့် စကားကို ကိုယ့်ဘာသာပင် ယုံကြည်ရုံနဲ့

လားမသိ။

“သမီးရွေးချယ်တဲ့ သူဟာ ... မေမေတို့ လက်မခံနိုင်တဲ့သူ မဖြစ်စေရပါဘူး ... အရည်အချင်းမရှိတဲ့သူ မဖြစ်စေရပါဘူး အဲဒါကိုတော့ ယုံကြည်ပေးပါ မေမေ ... ”

“ယုံကြည်ပေးရမယ် ... ”

မေမေက အိပ်မက်ထဲ ရောက်နေသူတစ်ယောက် ကယောင်ကတမ်းရှေ့တံနေသလို တွေဝေလျှက်ခစ်တိုးတိုး ရှေ့တံ နေသည်။

လေအေးစက်ရဲ့ ခပ်မှန်မှန် တိုးတိုးလည်နေသံက လွဲပြီး အခန်းထဲမှာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ပန်းနုရောင် ခန်းဆီးရှည်များသည် မပြောင်းမလဲ မလှုပ်မရှား ငြိမ်သက်နေသော် လည်း သည်နေ့မှပင် ဝမ်းနည်းခြင်းအသွင် သဏ္ဍာန်ကို ဆောင်နေ

သည်ဟု ထင်ရသည်။ မေမေက ပိုးရဲ့ ပန်းရောင်ဖိသား အိပ်ရာဖုံးကို ထက်ဖဝါးဖြင့် ညှင်ညှင်သာသာ ပွတ်သုပ်နေသည်။

“အေးလေ ... မေမေတို့ကတော့ သမီးတို့ အကောင်း ဆိုးကိုသာ ဖြစ်စေချင်တာပဲ ... ဒါပေမဲ့ သမီးကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ခွင့်ရှိပါတယ် ... အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားလေ့လာလို့ ရရက်သားနဲ့ လက်တလောစိတ်ခံစားမှုကို ဦးစားပေးပြီး တစ်ဘက်ကို ငြင်းလိုက်တာကတော့ ... ”

“သမီး ရွေးချယ်ပြီးသားကို သစ္စာမဖောက်ချင်ဘူး မေမေ ... ”
“ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး သမီးဘဝကို ထိုးအပ်လိုက်တော့ မယ်ပေါ့ ... ”

“အလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး ... သမီးရွေးချယ်တာ မှားသွားရင် လည်း သမီးတစ်သက်လုံး အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူးပေါ့”

“မလွန်ခင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့ သမီးရယ် ... ရက်ပိုင်း လပိုင်းသာ ရင်းနှီးရတဲ့သူစိမ်းတွေဆိုတာ ... တစ်ယောက် အကြောင်း တစ်ယောက် အတွင်းကျကျသိဖို့ ခဲယဉ်းပါ တယ် ... သမီးက သစ္စာတရားကို တန်ဖိုးထားသလို သူ ဘက်ကသမီးနဲ့ထပ်တွဲတုံ့ပြန်နိုင်ပါစေလို့ဆုတောင်းရတာပဲ”

မေမေစကားကို တစ်ခုခု တုံ့ပြန်ဖို့ ပြင်စဉ်ချိန်မှာပဲ မေမေက ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ ရှေ့ကနေ ရုတ်တရက် ထသွားသည်။

www.burmeseclassic.com

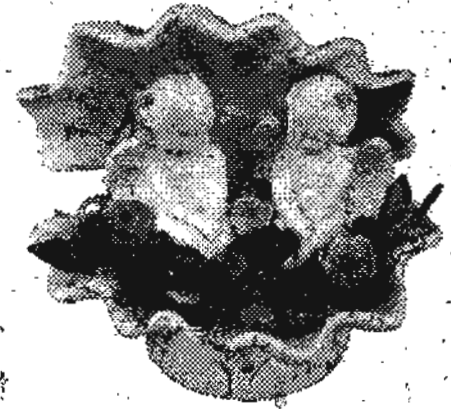

စိတ်ရဲ့ အကျပ်အတည်းတွေကို ဘယ်လောက်
ကာလကြာကြာ ရင်ဆိုင်ရဦးမည် မသိ။

ရင်ထဲကနေ ကောင်းလေးရေလို့ တိတ်တခိုးရေ
ရွတ် မြည်တမ်းနေမိတော့သည်။

အပန်းဖြစ်ကမ်းပါး

ငွေပိုးအိမ်ဆိုသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည်
 သည်လိုပုံစံရှိသည့် ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ချစ်သူအဖြစ် ရွေး
 နှယ်ခဲ့သည်ဆိုတာ အတော်ကို မယုံနိုင်စရာ လက်မခံနိုင်စရာ ဖြစ်
 လေ့တကယ်လက်တွေ့ အမှန်တရားကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်နေရ
 ပြီမို့ အဂ္ဂဘယ်လိုမ လက်မခံ၍ မရပါ။ ဘုန်းနေစိုးဆိုသည့် ကောင်
 လေးရဲ့ စတိုင်လ်က တက္ကသိုလ်ဆရာမ တစ်ယောက်ရဲ့ချစ်သူဟု
 သော ဂုဏ်ပုဒ်နှင့်မလျော်ညီပါ။ သူ့နံ့ဘေးမှာ ရှိသင့်သည့် မိန်းက
 လေးမျိုးက မိနီစကတ် ဒါမှမဟုတ် ဂျင်း(နံ)ဘောင်းဘီကျပ်ကျပ်
 ခတ်တတ်ပြီး ကျောပိုးအိတ်လွယ်လျက် ခွာမြင့်ဖိနပ်နှင့် ဆတ်
 ဆောက်တောက် လမ်းလျှောက်တတ်သည်။ ကောင်မလေးမျိုးသား
 ဖြစ်သင့်သည်။

အိတ်တွေ အများကြီးပါသည် ဘောင်းဘီပွပွကြီး
ဝတ်ပြီး နံပင်ကိုလည်း လည်ကုပ်ထောက်အောင် အရှည်ထားတတ်
သည့် ထိုကောင်လေး၏ မျက်လုံးများက အေးစက်စွာ အရာရာကို
စိတ်ပျက်လွယ်သည့် လူစားမျိုး ဖြစ်သည်ဟု ဖော်ပြနေသည်။
တစ်ခါတလေ ဒူးဆစ်အောက်သာရှည်စသည့် ဘောင်းဘီပွပွနှင့်
တစ်ခါတရံလည်း ဂျင်း(နီ)ဘောင်းဘီ ကျပ်ကျပ်ကို ဝတ်စာတတ်သည့်
ဘုန်းနေစိုးဆိုသည့် ကောင်လေးကို အတူယှဉ်တွဲသွားရုံဖြင့် ငယ်ရွယ်
သူမန်း ပတ်ဝန်းကျင် အမြင်မှာ သိသာနေသည့်အတွက် ငွေပိုးအိမ်
က နည်းနည်းမှ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေလား မသိ။

ကလေးဆန်ဆန် အမူအကျင့်တွေ မရှိဘူးဆိုစေဦး
တော့ ဘုန်းနေစိုးသည် လူငယ်ဆန်ဆန် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြီး
ပြင်းခဲ့ရသော လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ အထိန်းအကွပ်ခိုခသာ
စတိုင်လ်မျိုးက သိပ်ကို သိသာနေပါသည်။

အများအားဖြင့် တီရှပ်နှင့် ဘောင်းဘီကိုသာ အဝတ်
များပြီး သူ့ရဲ့ အလုပ်ဌာနဖြစ်သည့် ကွန်ပျူတာ ဆားဗစ်စင်(နီ)တာ
မှာတော့ ယူနီဖောင်းဖြစ်သည့် ဘောင်းဘီနက်ပြာရင့်နှင့် ရှပ်လက်
ရှည် အပြာဖျော့ကို မဖြစ်မနေဝတ်ရသည့်အခါ မြင်နေကျ သူ့ရဲ့ ကိုယ်
ပိုင် ပုံသဏ္ဍာန်ကနေ တစ်မျိုးပြောင်းလွယ်သည့် သူနှင့်လုံးဝ မလိုက်
ဖက်ဘူးဟူ၍ပင် ပြောနိုင်ပါသည်။

ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ ချစ်သူဟု သူ့ကိုခေါ်ပြီး မြင်မြင်ချင်းမှာ
နုတ်ကျက်ပြီးအရွယ် မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အားကိုးအားထားပြု
နိုင်သူဟု ယုံကြည်လောက်စရာ ဘာတစ်ခုမှ သူ့ထံမှ မမြင်ရခြင်း
အတွက် အတော်ကြီး စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ ငွေပိုးအိမ်ဆိုသော
မိန်းမအပေါ်မှာလည်း ကောင်းကောင်း အထင်သေးရှဲ့ချ လိုက်မိ
သည်။ တော်တော်ကို စိတ်အလိုလိုက်တတ်သည့် မိန်းကလေးပါ
လား။

ခေတ်ပေါ်ဂီတသမားလိုလို မိုဒယ်လ်လိုလို အရစ်က
ညှစ်ညှစ်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်က နဲ့နဲ့ လေးတိုးလျှင် ခါးကျိုးတော့မလိုလို
အိုင်းမျိုးကို ...

ဒါပေမဲ့ ...
ဘယ်လိုပဲ ရဲ့ချ ရဲ့ချ သည်လိုကောင်လေးတစ်
ယောက်ကြောင့် ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ ငြင်းပယ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရတာတော့
အသေအချာပါပဲ။

အဂ္ဂထင်ကျော် ...
ဒီလို မလောက်လေးမလောက်စား ခုကောင်လေး
တစ်ကောင်ကိုတောင် မယှဉ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။
ဟင့်အင်း ...
ဒါ လက်ဝေပွဲမှ မဟုတ်တာ။

www.burmeseclassic.com

အမှန်ဆိုရလျှင် သည်ကောင်လေးကို မြင်လိုက်ရ သည့်အခါ အဂ္ဂသည် တရုတ်တမျှာကြီး ကြံစိတ်ကူးခဲ့ရသည့် စိန် ကိန်းတွေကို လွှင့်ပစ်ချင်လောက်အောင်ပင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

ဘုန်းနေစိုးဟာ အဂ္ဂထင်ကျော်ရဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ဘက်မှ မဟုတ်ဘဲ။

သည်လိုကောင်လေးတစ်ယောက်ကို အသုံးချဖို့ဆို တာ အင်မတန်မှ လွယ်ကူသည့် ကိစ္စပါပဲ။

အဓိက ရုံးခိုမိမိစေချင်တာက ဘုန်းနေစိုးမှမဟုတ်ဘဲ။ ငွေပိုးအိမ်ဆိုသည့် မိန်းမတစ်ယောက်သာ ... ။

အဂ္ဂကို နာကျင်ရုံးခိုမိမိစေသည့် စိတ်ခံစားမှုကိုပေးခဲ့ သည့် ငွေပိုးအိမ်ကိုသာ ... ။

“ကိုယ့်ရဲ့ လက်ဆွဲကွန်ပျူတာလေး ပျက်သွားလို့ပါ ... ”
“ဒီက ဝယ်ထားတာလား ... ”

“ဒီက ဝယ်ထားတာတော့ မဟုတ်ဘူး ... ပစ္စည်းက ယူအင်အေက သယ်လာတဲ့ မစ္စည်းပါ ... မော်ဒယ်လ် တော့မြင့်တယ် ... လူတိုင်းလည်း ပေးမပွင့်ခိုင်းရတာနဲ့ ... ”

သူ့ရဲ့ အေးစက်ရိပ်သမီးသော မျက်နှာက အရောင် ဖြောင်းသွားပြီး ထိမထင်သည့် အပြုံးလေးမျိုးပေါ်လာသည်။

တကယ့်လူငယ်ဆန်သည့် ကောင်လေးပါပဲ။

လူငယ်ပီပီ စိန်ခေါ်လိုသည့် စိတ်ဓာတ်မျိုး စွန့်စား ထိုသည့် စိတ်ဓာတ်မျိုးတော့ ရှိပုံပဲ။ သို့မပေ့ အေးစက်ပြီး မထုံတတ် စတာနိုင်လှသည့် ထိုကောင်လေးရဲ့ လူမှုရေးရမှတ်ကတော့ စိတ် ပျက်စရာ။ ဖော်ရွေ ပျော်ရွှင်တတ်သည့် လူငယ်တွေကြားမှာ မလို အပ်ဘဲ အေးစက်စက် အမူအရာဖြစ်နေသည့် ထိုကောင်လေးမှာ သယ်လိုလုပ်ပြီး အဆင့်အတန်းမြင့် ရည်မှန်သည့် ရှစ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေရတာလဲ။ ကံကြမ္မာရဲ့ လှည့်ဖျားမှုကတော့ ကမ်းကုန်အောင်ပါ ပဲ။

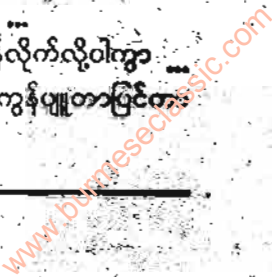
“ဒီမှာတော့ ဆိုင်က ဆားဗစ်စ်ကတ်ပါမှ မြင်ပေးတယ် ... ”

“ဟုတ်လား ... ပြဿနာပဲ ... ”

“အစ်ကိုက ဘယ်လိုအဆက်အသွယ်နဲ့ ... ”

“ကိုယ့်ညီဝမ်းကွဲတစ်ယောက်က ညွှန်လိုက်လို့ပါကွာ ... ”

ဒီမှာ ဘုန်းနေစိုးဆိုတာ ရှိတယ် ... ကွန်ပျူတာဖြင့်တ ... ”

သိပ်တော်တယ် ... စိတ်ချရတယ်ဆိုလို့ ... ”

“ ဗျာ ... ”

သူ့ရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ဇဝေဇဝါ အရိပ်ဖြတ်ပြေး

သည်။

“ ဘယ်သူများပါလိမ့် ... ”

စိတ်ထဲရယ်ချင်ချင်နှင့်ပင် ... ”

“ ညီညီအောင်တဲ့ ... သိမလားဘဲ ... ”

ဟု မှင်သေသေ ဆက်ပြောရသည်။ နီညိုရောင် ဖန်သားမျက်နှာပြင် စားပွဲပေါ် စိုက်ကြည့်နေရင်း စက္ကန့်ပိုင်း ဇလောက် သူတွေစေသွားသည်။

“ ထားပါတော့ ... ဒီမှာတော့ ... ကျွန်တော် လက်ခံပေးလို့ မရဘူး ... ဇီကပစ္စည်းအတွက် ဂရန်ဒီကတ်ပါမှ ကျွန်တော် တို့ ကြည့်ပေးလို့ရပါတယ် ... လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းရှိရင်လည်း ဒီကမဲ ထည့်ပေးပါတယ် ... ကတ်မပါရင်တော့ ... ”

“ ကိုယ့်ညီကရော ... အပြင်မှာ လိုက်ပြင်ပေးလို့ မရဘူး လား ... ”

တုန့်ဆိုင်းတွေစေသွားသည့် အချိန်က သိပ်မကြာ လိုက်ပါ။

“ ရပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ... အလုပ်ပိတ်ရက်မှ ကျွန်တော်လာ

နိုင်မယ် ... ”

“ ပြဿနာမရှိပါဘူးလေ ... ညီလေး အားတဲ့ရက်ကသာ ကိုယ့်ကို ဆက်သွယ်ပေးပါ ... အိမ်လာခေါ်ဆိုလည်း လိုက် ခေါ်ပေးမယ် ... ”

“ ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါဆိုရင်တော့ ရပါတယ် ... ”

“ ဒီမှာ ... ကိုယ့်ရဲ့ နိမ်းမိကတ် ... ”

သူက အဂ္ဂရဲ့ ငွေရောင်ကတ်ကလေးကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေတာမို့ စိတ်ထဲမှာ ထင်ခနဲ စိုးရိမ်သွားသည်။ အဂ္ဂထင် စကားဆိုတဲ့ နာမည်ကို သိနှင့်နေပြီမို့လား ...။

သို့ပေမဲ့ မိန်းကလေးတွေဟာ သည်လိုကိစ္စမျိုး ချစ်သူကို အသိမပေးတတ်ကြဘူး ထင်ပါရဲ့။

“ ဒီဆန်းဒေးမှာ အားရင် ကျွန်တော်လာခဲ့ပါ့မယ် ... ”

(ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ) ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မေးခွန်းထုတ်နေမိသည့် အကြိမ်ပေါင်းလည်း မနည်းတော့ပါ။ အဂ္ဂ

www.burmeseclassic.com

ထင်ကျော်အတွက် ကိုယ်တာဝန်ယူထားသည့် အလုပ်အပေါ်မှာ ယုံကြည်မှု လျော့နည်းနေခြင်းက ဒါပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်မည်ထင်ပါ ရဲ့။

ဆိုက်တေဘယ်လ်လေးပေါ်မှာ တင်ထားသည့် အအေးတစ်ခွက်နှင့် မုန့်ကို စောင်းငဲ့၍ မကြည့်သေးဘဲ သူ့အလုပ်မှာ အာရုံစူးစိုက်နေသည့် ဘုန်းနေစိုးကို အဂ္ဂတစ်ချိန်လုံး စောင့်ကြည့် နေမိသည်။ သူ့ရဲ့ အေးစက်သည့် မျက်လုံးများက ထက်မြက်သော အာရုံစူးစိုက်မှုသည် လူတစ်ယောက်၏ အားမာန်နှင့်လိုက်ဖက်လွန်း ၏။ ပြောင်လက်တောက်ပနေသော မျက်လုံးအစုံမှာ စိတ်အားထက် သန်မှုကို တွေ့မြင်ရသည်။ ခုလောလောဆယ်မှာ သူဟာ လောက ကြီးတစ်ခုလုံးကိုပင် မေ့လျော့နေပုံပဲ။

ပေါ့ပေါ့တိမ်တိမ် တွေးတတ်သည့် လူငယ်လေးတစ် ယောက်ဟု မှတ်ချက်ချထားမိသည့် အဂ္ဂရဲ့ အမြင်ထဲသူ့အတွက် ချီးမွမ်းစရာ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့လာရသည်။

ဇာကယ်တန်းကျတော့ သူ့မှာ တာဝန်ယူတတ် သည့် စိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိသားပဲ။

သူ့ထက် အသက်ကြီးသည့် မိန်းကလေးတစ် ယောက်အပေါ်မှာရော ...

ဘယ်လောက်အတိုင်းအတာအထိ သူ့တာဝန်ယူနိုင်

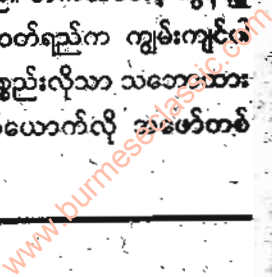
ရှာလဲ။

တစ်ဘဝလုံးအတွက် ပြည့်စုံနှင့်ပြီးသား ယောက်ျား တစ်ယောက်ကို ငြင်းပယ်ပြီး သူ့ကိုရွေးချယ်ရလောက်အောင် သူ့မှာ ဘာတွေ ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့် အရည်အချင်းမျိုးတွေ ရှိနေလို့ လဲ။ တကယ်တော့ သည်မိန်းမ ရူးကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေတာပါ။

ဒါမှမဟုတ် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အဆုံးစွန်းထိ ဖိုက်မိမှုကြောင့်ပဲ နေမှာပေါ့။

သူ့နဖူးပေါ် တစ်ခြမ်းစောင်းခွဲထားသည့် ဆံပင်တွေ အုပ်မှီးကျနေသည်ကို ကတ်ကြေးဖြင့် ညှပ်ပစ်ချင်လောက်အောင် အသည်းယားလှသည်။ သူကတော့ သူ့ရှေ့မှာ ဘာအတားအဆီးမှ မရှိစေဟု ယုံကြည်စိတ်ချနေပုံပဲ။ ဘာကိုမှ သတိမထားမိလောက် အောင် သူ့ရဲ့အလုပ်ထဲ အာရုံနစ်နေတာလည်း ဖြစ်မည်။

ခဏကြာတော့ အခန်းတံခါးပွင့်လာပြီး ညီမလေး ဝတ်ရည်က အဂ္ဂအနားမှာလာရပ်သည်။ ဟုတ်ခစ်ထဲက အစိတ် အပိုင်းတွေ နေရာတကျတပ်ဆင်ပြီး မော်နီတာပေါ် ပေါ်လာသည့် ဝန်ထုပ်တွေကို လိုက်ကြည့်စစ်ဆေးနေသည်။ တကယ်တော့ ကွန်ပျူ တာနှင့်ပတ်သက်လျှင် အဂ္ဂထက်ပိုပြီး ဝတ်ရည်က ကျွမ်းကျင်ပါ သည်။ အဂ္ဂက ကွန်ပျူတာကို အသုံးချပစ္စည်းလိုသာ သဘောထား ပြီး ဝတ်ရည်ကတော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို အဖတ်တစ်

ယောက်လို တွယ်တာသူ ဖြစ်သည်။

“ကိုကို ထမင်းစားတော့လေ ...”

“အေးပါ ... ရွှေကြည်တို့ကို ပြောလိုက်တစ်ယောက်စာ ပိုပြင်ထားပါလို့ ...”

ဝတ်ရည်က ဘုန်းနေစိုးဘက် မျက်စိဖြင့်ပြပြီး အသံ တိတ် မေးခွန်းမေးသည်။

“ထမင်းစားချိန် ကျော်နေပြီလေ ...”

ဝတ်ရည် ပန်းလေးတုန်ပြီး ထွက်သွားသည်ကို လိုက် ငေးရင်း တစ်ယောက်တည်း အဖော်ခွဲစွာ ပြီးလိုက်မိ၏။

“ဟုတ်ပြီ ... အိုကေသွားပြီပဲ ...”

“စမ်းကြည့်လိုက်ပါဦး ... ERROR တက်လာရင် ဆက်မသုံးဘဲ ကျွန်တော့ရုံးကိုသာ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ ... ကျွန်တော့ရုံးဆိုတာ ဆားဖစ်စင်တာကိုပြောတာ ...”

“ဟုတ်ပါပြီကွာ ... ခဏနားလိုက်ပါဦး ... ခေါင်းမကိုက်ဘူးလား ...”

“အကျင့် ဖြစ်နေပါပြီ ...”

ဧည့်ခန်းထဲက သားရေစစ်ဆိုးဖာတွေပေါ် ပစ်ထိုင်ချ လိုက်သည့် သူထံမှာ မဝံ့မရဲဟန်ပန်မရှိ။ စိုးရုံခြင်းမရှိ။

ပြီးတော့ အားနာဟန်လည်း မရှိတတ်ဘူးထင် သည်။

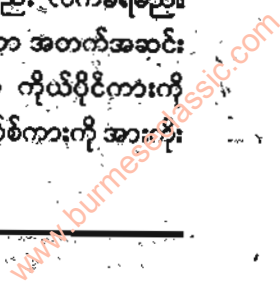
“အပြန်ကျတော့ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးပါမယ် ...”

“ဟာ ... မလိုပါဘူး ... ရပါတယ် ... ကျွန်တော့ဘာသာ ပြန်ပါမယ် ...”

ထင်သလောက်တော့ မဆိုးပါဘူး သူ့အားနာတတ် သာပဲ။

“အားမနာပါနဲ့ ကိုယ်လည်းအပြင်ထွက်စရာရှိတယ် ... ပြီးတော့ ဒီလမ်းက ဘတ်စ်ကားဂိတ်ရောက်အောင် လျှောက်ပို့ဆိုတာ တော်တော်မလွယ်ဘူး ...”

ဒါကိုတော့ သူ လက်မခံချင်လည်း လက်ခံရမည်။ အများအားဖြင့် ကိုယ်ပိုင်ခြံဝင်းများသာ ဖြစ်သော အတက်အဆင်း ကျွေးအကောက်လမ်းသွယ်တွေများလှသော ကိုယ်ပိုင်ကားကို သာ အားကိုးရသော သည်လိုနေရာတွေမှာ ဘတ်စ်ကားကို အားကိုး

ဖိုဆိုတာ အတော်ပင် စိတ်ပျက်ဖွယ် ဖြစ်သည်။

သူက စားပွဲပေါ်မှ အခွံနှာထားသည့် လိမ္မော်သီး တစ်ဖွာကို ကောက်ဝါးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ စည်ခန်းရဲ့ ထောင့်မှာ ပြောင်လက်တောက်ပနေသည့် လျှပ်စစ်အေဂင်ကြီးကို စိုက်ကြည့် ငေးမောနေပါသည်။

“ညီလေးက ကွန်ပျူတာပြင်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုတည်းပဲလား”

“ခင်ဗျာ ...”

“ဪ ... တခြားကွန်ပျူတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အိမ်တွေမှာ လိုက်သင်ပေးတာတွေ လုပ်သလားသိချင်လို့ပါ ...”

“ဟင့်အင်း ... မရှိပါဘူး ...”

သူ့မျက်လုံးတွေက အော်ဂင်ကြီးဆီက မခွာပါ။

“ကျွန်တော်က ကွန်ပျူတာပြင်တာရယ် ... ဂိမ်းဆော့တာ ရယ် ... ကွန်ပျူတာနဲ့ သံစဉ်ရှာတာရယ် ... ဒါပဲ စိတ်ဝင် စားတာပါ ... ဒါကလည်း ... ကျွန်တော် အချိန်ယူပြီး သင်ခဲ့ လေ့လာခဲ့တဲ့ ပညာရပ်တစ်ခုကို နမော့လို့ စိတ်ဝင်စားတဲ့ ဘက်လှည့်ပြီး အသုံးချတဲ့ သဘောပဲ ... တကယ်တော့ ကျွန်တော်က ကွန်ပျူတာထက် ဂစ်တာကိုပဲ ပိုစိတ်ဝင်စား တယ် ...”

“ဟုတ်လား ... တကယ်ကို မထင်မိဘူး ...”

သူက အဂ္ဂရဲ့မျက်လုံးတွေထဲ ဗူးစိုက်ကြည့်လိုက် သည့်အခါ အတွေးတွေထဲ ရှိနေသမျှအားလုံးကို စုပ်ယူသွားတော့ လို့ ထင်လိုက်မိလောက်အောင်ပင် အေးစက်သော သူ့မျက်လုံး တွေထဲက အင်အားတစ်ရပ်ကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရလေသည်။

“ဒါပေမဲ့ အစ်ကို ... လူ့ဘဝဆိုတာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာတွေ ချည်း လုပ်နေလို့ ရတာမဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား ...”

“သိပ်မှန်တာပေါ့ ကိုယ့်ညီရာ ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မပိုင်ရဘူး ဆိုတဲ့ ခံစားချက်မျိုးကို ပြောတာ မဟုတ်လား ... ဒါကို ကိုယ်နားလည်တယ် ...”

ဟက်ဟက်ပက်ပက် လိုက်လိုက်လှလှ ပြုံးရယ် ရိုက်သောအခါ သူ့အပြုံးက ဘယ်သူ့ကိုမဆို ခင်မင်နှစ်လိုစေသော အပြုံးမျိုးဖြစ်လာပြီး အေးစက်စက်နေတတ်သည့် သူ့မျက်နှာသွင်ပြင် ကို လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားသည်။

အဲဒီအထက်ကျော်နှင့် ဘုန်းနေစိုးကြားမှာ တမင်တ ဟာ ပန်တီးယူအားသည့် ခါးသီးဖွယ် ဆက်နွယ်မှုတွေကို ခဏမှေ ဟောက်သွားစေနိုင်လောက်အောင်ပင် သူ့အပြုံးက ပွင့်လင်းရိုးသား နှစ်လိုဖွယ် ကောင်းနေပါသည်။

“ကိုယ့်ရဲ့လုပ်ငန်းက အိမ်အတွင်းပိုင်းအလှဆင် လုပ်ငန်း ...
 မီးဆင်တာ သွယ်တံ ... မျက်နှာကြက်ကအစ ကြမ်းခင်း
 အဆုံးအိမ်ရဲ့ဖွဲ့စည်းပုံကို လိုက်ပြီးစနစ်တကျနဲ့ လှပအောင်
 တန်ဆာဆင်ပေးရတဲ့ လုပ်ငန်းဆိုပါတော့ ... ဒီလို အစအဆုံး
 တာဝန်ယူပြီး လုပ်ပေးတဲ့ ကုမ္ပဏီတွေက သိပ်မရှိသေးဘူး
 ဆိုတော့ ... အလုပ်အကိုင်ကတော့ သွက်ပါတယ် ...
 ဟိုတယ်တွေ ... အင်းတွေ ... လုံးချင်းအိမ်တွေ ... တိုက်
 ခန်းတွေ သူ့အကျယ်အဝန်းနဲ့သူ လိုက်ဖက်တဲ့ ဒက်ကနေ
 ရှင်းကို လုပ်ပေးရတယ် ... အဲတော့ ... အလုပ်သမားတွေ
 အများကြီးနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားရတယ် ... သူ့ ကျွမ်းကျင်တဲ့
 အပိုင်းအလိုက်ပေါ့ ... အဲတော့ ဒီခိုင်းနာတွေလည်း လို
 တယ် ... ကွန်ပျူတာ ဒီဇိုင်းနာတွေပေါ့ ... အခန်းအဆောက်
 အဦရဲ့ အကျယ်အဝန်းကို လိုက်ပြီး ... ဘယ်လိုနေရာမှာ
 ဘာထားရမယ် ... ဘယ်လိုပြင်ရမယ်ဆိုတာကို ကွန်ပျူတာ
 နဲ့ ပုံကြမ်းဆွဲပြီး ... ကွန်ပျူတာထဲမှာ အလျင်ထည့်ကြည့်
 တတ်တဲ့ ဒီဇိုင်းနာမျိုးပေါ့ ... အဲဒါကို မင်းစိတ်ဝင်စားမယ်ဆို

ရင် ... ”
 “အဂ္ဂရဲ့ စကားမဆုံးခင် သူက ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါင်း
 ယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင်တောင် ... မဖြစ်နိုင်ပါ
 ဘူးအစ်ကို ... ကျွန်တော် အဲဒီဘာသာရပ်ကို မလေ့လာဖူး
 ဘူး ... လုံးဝ အစိမ်းသက်သက်ပဲ ... ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်တော့
 သူငယ်ချင်းတွေတော့ ရှိတယ် ... ကျွန်တော် မေးကြည့်ပေး
 မယ် ... သူတို့မှာ အလုပ်လည်းလိုတယ် ... ”

ကြိုတင်စိုးရိမ်နေသည့် စိတ်ကို ဖြေငြိမ်းပစ်လိုက်
 သည်။

ကိစ္စမရှိပါ။
 အရာရာတိုင်းမှာ ကိုယ်မျှော်မှန်းသလို အံ့ဝင်ခွင့်ကျ
 ဖြစ်နိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ အချိန်ယူပြီး စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကြိုးစား
 ယူရမှာပေါ့။

အဂ္ဂရဲ့နံဘေးမှာ ဘုန်းနေစိုးဆိုသည့် ကောင်လေးတ
 တားကပ်ဆက်မှ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို လေချွန်ချင်း သက်သောင့်
 သက်သာ လိုက်ပါလာသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့ တာနံပတ်သက်ပြီး ... ကျွန်တော်လုပ်ပေးနိုင်တာ ရှိရင် ဘာမဆိုအဆင်သင့်ပါ ... ကျွန်တော့်အလုပ်ကိုသာ ဖုန်းဆက်ပြီး မှာထားလိုက်ပါ ... တခြားတော့ ကျွန်တော် ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး ...”

မဆိုးပါလား။

လူမှုရေးမှာတော့ ဇီးရီးပဲဟု အမှတ်ပေးထားခဲ့သမျှ အဲသည့်သဘောထားကို ပြန်ပြီး ပြင်ဆင်ရတော့မည် ထင်ပါရဲ့။

“ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ကိုယ်တတ်နိုင်တာရှိရင် ... အမြဲတမ်း အဆင်သင့်ပါပဲ ... ဟိုဘက်မှာ အဆင်မပြေလို့ မင်းအတွက် တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း ရှာချင်တယ်ဆိုရင် ... ကိုယ့် ကို ဆက်သွယ်လိုက်ပါ ... အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ... ဟိုယံ စီစဉ်ပေးမယ် ...”

“ဟား ... စာသားတွေက မိုက်တယ်ဗျာ ...”

စာကလေးအိမ်လို တိုက်ခန်းတွေ တန်းစီနေသည့် လမ်းမကျယ်ရဲ့ နံဘေးပလက်ဖောင်းမှာ အူဆင်းသည်။ ကားပေါ်

ထနေပဲ လက်ကမ်းပေးလိုက်တော့ အဂ္ဂရဲ့လက်ကို တင်းတင်းဆုပ် ဖိ ...

“သွားမယ် ...”

ဟု သူနှုတ်ဆက်သည်။

ဘောင်းဘီအိတ်တွေထဲ လက်နှစ်ဖက်ထည့်ပြီး စလက်ဖောင်းအတိုင်း လျှောက်သွားနေသည့် ကောင်လေးတစ် ယောက်ကို ညာဘက်ဘေး နောက်ကြည့်မှန်ကန်စွာဆင့် ငေးကြည့် နေဆဲမှာပဲ သူ့ခြေလှမ်းတွေ တုံ့သွားပြီး ဆတ်ခနဲနောက်ပြန်လှည့် ကြည့်သည်။ အဂ္ဂရဲ့ ကားရပ်ထားဆဲဖြစ်သည်ကို သူ မြင်သွားတော့ ခြေလှမ်းကျဲများဖြင့် ကားဆီ ခပ်သွက်သွက် ပြန်လျှောက်လာ၏။

“အစ်ကို့ရဲ့ အလှဆင်လုပ်ငန်းကို တီဗီမှာမကြော်ငြာဘူး လား ...”

ဟု ကော်ကန်ကာငင်ကာ မေးသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

www.burmeseclassic.com

“တကယ်လို့ ကြော်ငြာထည့်ချင်တယ်ဆိုရင် ... ကျွန်တော်
ကြော်ငြာသီချင်းကောင်းကောင်းတစ်ပုဒ် အစ်ကို့ကို နေ
ပေးနိုင်တယ် ...”

သူ့ရဲ့ စိတ်အားထက်သန်မှုကို အဂ္ဂ အံ့ဩသွား
သည်။

“ပိုက်ဆံမယူဘူးနော် ... အလကားရေးပေးမှာ ...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ ... ကိုယ်စဉ်းစားမယ် ... လုပ်ဖြာ
ရင် ဆက်သွယ်လိုက်မယ်လေ ...”

ပေါ့ပါးမြောက်ကြသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ပြန်လှည့်
ထွက်သွားသည့် ကောင်လေးရဲ့ နောက်ကျောဆီက အကြည့်စွာ
လိုက်မိသည့်အနိက်အစာနဲ့မှာတော့ ပင့်သက်ရှည်တစ်ရွက်ထိ
ခပ်မျှဉ်းမျှဉ်း ရှိုက်လိုက်မိသည်။

“ဟယ် ...”

သူမရဲ့ အံ့ဩမှုက ဘယ်လိုမှ မစိုးကွယ်နိုင်လောက်
အောင် သိသာသွားခဲ့သည်။

“အဂ္ဂ ...”

“အနှောင့်အယှက်များ ဖြစ်သွားလား ...”

“ဪ ... ဟင်္ဂအင်း ... မဖြစ်ပါဘူး ... ခုပဲ လက်ချာချိန်
တွေ ပြီးသွားတာ ...”

တစ်ဆက်တည်းလိုပင် အားတုန်အားနာဖြစ်ခြင်းနှင့်
မျက်နှာထားရခက်သည့် မတည်ငြိမ်မှုမျိုးကို ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ မျက်နှာ
ပြင်မှာ ဖျတ်ခနဲ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

တကယ်ကို ခဏလေးပါပဲ။

အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာပင် သူမသည် ကိုယ့်ကိုယ်

www.burmeseclassic.com

ကိုယ် ထိန်းချုပ်လိုက်နိုင်သည့် ရင့်ကျက်မှုမျိုးဖြင့် အဂ္ဂကိုရင်ဆိုင် လိုက်နိုင်သည်။

“လာလေအဂ္ဂ အထဲကိုဝင်ထိုင်ဦး ...”

“မထိုင်တော့ပါဘူး ... ငွေပိုးအိမ်အားမယ်ဆိုရင် ကော်ဖီ လေးဘာလေး သောက်မလားလို့ ...”

“ဪ ...”

နှုတ်ခမ်းတွေက ပြီးလိုက်ပေမဲ့ မျက်ဝန်းတွေမှာ သံသယရိပ်စွန်းထင်သလို။

“အရေးတကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် ...”

“ဟင့်အင်း ... ဘာကိစ္စမှမရှိပါဘူး ... မတွေ့တာလည်း ကြာပြီဆိုတော့ ...”

“ဒါဆို ... ခဏလေးနော် ... တစ်ဆက်တည်း အိမ်ပြန်လိုရ အောင် ... ပစ္စည်းတွေ သိမ်းဆည်းလိုက်ဦးမယ် ...”

“ဟုတ်ပြီလေ ...”

တစ်ယောက်တည်း ကော်ရစ်ဒါမှာ ရပ်ကျန်ရစ်ခဲ့ရ တော့ ထိန်းချုပ်ထားရသည့် စိတ်တွေကို ပင်ပန်းတကြီး ဖြေလျော့ ပစ်လိုက်ရသည်။

ထင်မှတ်မထားသည့် အခြေအနေတစ်ခုကို ရုတ် ခြည်း လက်ခံလိုက်ရသည့်အတွက် အနေခက်နေသည့် ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ ဇာတ်ကုသသည် အဂ္ဂအတွက် ကျေနပ်စရာ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းဖြစ်၏။ အဂ္ဂထင်ကျော်သည် သူမထံ နောက်ထပ်ခြေဦးလှည့်လာမှာ မဟုတ် ဘူးလို့ ငွေပိုးအိမ်က အသေအချာကို တွေးထားမှာပါ။ အဲသည့် အထွက် အံ့ဩခြင်းနှင့် အဖြေမရနိုင်သည့် မေးခွန်းများစွာကို သူမရဲ့ ဇာတ်လုံးတွေထဲမှာ မြင်နေရသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည်လိုညနေခင်းမျိုး နောက်ထပ် ခြောက်ခဏ ရှိနေစေရမည်။

ကော်ဖီခွက်ကို အုပ်ကိုင်ထားသည့် သူမရဲ့ လက် ချောင်းသွယ်လေးတွေက ပန်းရောင်ကြည်ကြည့်လေး သမ်းနေ သည်။ အဂ္ဂထင်ကျော်ရဲ့ ရှေ့မှာ ငွေပိုးအိမ်သည် အဖြစ်ကင်းစင်သည့် ဗြဟ္မဋ္ဌာတ်သိက္ခာပြည့်နေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အဖြစ်ရှိ နေသည်။ ကော်ဖီပန်းကန်မှ တထောင်းထောင်းထနေသည့် အငွေ့

www.burmeseclassic.com

တွေကို ခပ်ဖုဖုမှတ်နေသည့် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးက (ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်လို့ပါ) ဆိုသည့် ငြင်းပယ်စကားကို ပြောခဲ့သည်ဆိုတာ ရင်ထဲမှာ နာကျင်မှုနှင့်အတူ သတိရနေခဲ့သည်။

အဂ္ဂ သိပ်မပျော့ညံ့စမ်းနဲ့ ...

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အလှအပဆိုတာ မင်းအတွက် ဘာများထူးဆန်းလို့လဲ။

သို့ပေမဲ့ အဂ္ဂထင်ကျော်သည် နာကြည်းမှုအရှက်ဆည်းမှုများနှင့်အတူ အဲသည့် မိန်းကလေးကို သတိရနေခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် ရောက်လာလို့ ပိုးစိတ်ထဲမှာ အနှောင့်အယှက်များ ဖြစ်သွားမလားဘဲ ...”

သူမက အဂ္ဂကို မဝံ့မရဲမျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ မျက်ချင်းပဲ မျက်လွှာချသွားသည်။ အရောင်တင်ဆီနဲ့လိုလို သစ်ဖွေးရနံ့လိုလို အနံ့တစ်မျိုး မွှေးဖွဲ့နေသည့် ကော်ဖီဆိုင်အတွင်းမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ပြီး တီးတိုးစကားဆိုနေသည့် စုံတွဲလေးတွေ ရှိနေသည်။

အဂ္ဂတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာတော့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မကြားနိုင်သည့် ပင့်သက်ရွိုက်သံတွေသာ ရှိနေမှာပဲ။

“ဟင်္အင်း ... မဖြစ်ပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ ... နည်းနည်းတော့ အံ့သြသွားတာပေါ့နော် ... အရင်ကတောင် အဂ္ဂကကျောင်း

ကို လာလေ့ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ ...”

“အရင်ကတောင် ... ဆိုတော့ အရင်နဲ့အခု အခြေအနေက ကွာခြားသွားပြီလို့ ဆိုလိုတာလား ...”

သူမ အဖြေရခက်နေပြီး တော်တော်နှင့်စကားသံ ထွက်မလာပါ။

“အဲလိုတော့ မဟုတ်ဘူး ... ကျွန်မဘက်ကတော့ အရင်ကလည်း ဒီလိုပဲ ... အခုလည်း ဒီလိုပဲ ... မပြောင်းလဲပါဘူး”

“ပိုးက တော်တော်တော့ ပြတ်သားနိုင်တာပဲနော် ...”
“ရှင် ...”

မော်ကြည့်လိုက်သည့် သူမရဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေ ဖိုင်းလည်နေသည်။

“တကယ်တော့ အစောကြီးကတည်းက မိဘတွေနဲ့နှိုင်းထားသင့်တာ မဟုတ်လား ...”

သည်တစ်ခါတော့ သက်ပြင်းရွိုက်သံကို ဝီဝီပြင်ပြင် ကြားရသည်။

“အမှန်ပြောရရင် ... ကျွန်မက မေမေတို့ကို ဖွင့်မပြောရဲခဲ့တာပါ ... ဖွင့်ပြောခဲ့ရင် ... မေမေတို့က ကျွန်မတို့ကို

သဘောမထူဘဲ အတင်းစိစဉ်မှာစိုးလို့ ... ကျွန်မမှာ ချစ်သူ ရှိပါတယ် ... ဒါကို ကျွန်မ မပြောရဲခဲ့တာပါ ... ဂွကိုလည်း

www.burmeseclassic.com

ကျွန်မ သိပ်အားနာပါတယ် ...
 “ကျွန်တော်လည်း အဲဒါကိုပဲ မေးချင်နေတာ ...”
 “ဘာကိုလဲ ...”
 “အိမ်ထောင်မပြုချင်သေးဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်က အစစ်အမှန်ပဲလားဆိုတာကို ...”

ခပ်ရုံရှုံ့ပြီးနေသည့် ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ ရှက်ပိုးရိပ်က အစွဲရဲ့ ရင်ကို ဆို့နှင့်တင်းကျပ်လာစေသည်။ အဲသည့် အပြုံးဆီကနေ မျက်နှာလွှဲပြီး ကော်ဖီခွက်ကို အုပ်ကိုင်ထားသည့် သူမရဲ့ လက်ချောင်းသွယ်တွေဆီပဲ အကြည့်ကို စူးစိုက်ထားလိုက်မိသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ ဟိုးတစ်နေ့ညသည် ပြန်လည်နီးကပ်လာပြီး အဂ္ဂကို ရှက်ရုံ့သိမ်ငယ်စေပြန်၏။

“ဟာကယ်တော့ ... ကျွန်မ အဂ္ဂကို အစောကြီးဖွင့်ပြောခဲ့ရမှာ ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဝေဝေပဲ ... သူ့ကို ထူစာယ် ဇာတ်မထပ်ရဲဘူးလို့ ထင်ခဲ့တယ် ...”

“ထားလိုက်ပါတော့လေ ... ကျွန်တော်ကတော့ ငွေပိုးအိမ်ကို ချိုးကျူးပါတယ် ...”
 “ဘာကြောင့် ...”

“ပြတ်ဖြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ရဲလို့ပေါ့ ...”

“ဟိုညနဲ့လား အဂ္ဂရယ် ... ကျွန်မကတော့ အားလုံးရဲ့ ရဲ့ ...”

တဲ့ အကြည့်တွေကို ခံစားခဲ့ရတယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ ထင်တယ် ...”

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ထပ်မတွေ့သင့်တော့ဘူးလို့ ငွေပိုးအိမ်က ယူဆထားတာလား ...”

“အဲလိုတော့ မယူဆပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ အဂ္ဂက ဘာအကြောင်း ပြချက်နဲ့ ကျွန်မကို ထပ်တွေ့ချင်မှာလဲ ...”

တော်ပါပေရဲ့ ငွေပိုးအိမ်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ မာနကို အပိုင်းပိုင်းရိုက်

ချိုးခဲ့ပြီးမှတော့ နောက်ထပ် မျက်နှာချမ်းဆိုင်ဖို့အကြောင်း မရှိတော့ဘူးပေါ့။

စိတ်အစဉ်ကို ငြိမ်သက်အောင် စုစည်းပြီးမှ သူမကို အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပြုံးပြလိုက်နိုင်သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ငွေပိုးအိမ်ကို ထပ်တွေ့ချင်ပါတယ် ...”

အဂ္ဂရဲ့ စကားကို သူမ ယုံကြည်နိုင်မှာလားဆိုတာ တော့ မသိနိုင်ပါ။

www.burmeseclassic.com

ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ အံ့ဩစူးစမ်းသည့် အကြည့်တွေကိုပဲ
အဖွဲ့ကျေနပ်နေမိသည်။ တကယ်တော့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို အံ့ဩ
အောင် လုပ်ရတာ ဘယ်လောက်များ/ခဲယဉ်းလို့လဲ။

“ငွေပိုးအိမ်မှာ ချစ်သူရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတစ်ခု
တည်းနဲ့တော့ ... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ မခေါ်
မပြောနိုင်စရာ-အကြောင်းမရှိပါဘူးနော် ... ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက် မိတ်ဆွေတွေအဆင့်နဲ့ ရပ်တည်နေနိုင်ကြတာ
ပဲ”

သူမက ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်သည်။ ဒါဟာ အားတဲ့
အားနာ လှိုက်လျော့မှုတစ်ခုဟု အဂ္ဂထင်ပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ ... ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ ချစ်သူက ... ”

“အဲလောက်ထိ မတွေးပါနဲ့လေ ... ဒါ ... ကျွန်မကိစ္စပါ”

ဘောင်းဘီအိတ်တွေထဲ လက်ဖဝါးတွေထိုးထည့်ပြီး
ရပ်နေမိရာကနေ သတိလက်လွတ် ခေါင်းမော့ ရယ်မောပစ်လိုက်
မိသည်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် အဲဒါတွေသဘောကျတာပဲ ... ”

“ရှင် ... ”

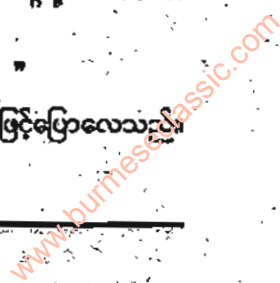
“ကဲ ... ကားပေါ်တက်ပါ ဒေါ်ငွေပိုးအိမ် ... ကျွန်တော်
အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးပါရစေ ... ”

ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ မိခင်အန်တီရိုဖီက အဂ္ဂကိုမြင်တော့
အားရတ်တရက် မဆိုနိုင်လောက်အောင် အံ့အားသင့်နေပြီး နှုတ်
ဆက်ဖို့ မျက်နှာပူနေဟန်ရှိသည်။

“အန်တီ နေကောင်းလား ... ကျွန်တော်လည်း အလုပ်တွေ
များနေလို့ ... ဒီဘက်မရောက်ဖြစ်တာကြာပြီ ... ”

လို့ အဂ္ဂအလိုက်သင့်နှုတ်ဆက်မှ အိပ်ရာက နိုးလာ
သူလို မျက်ခင်းကြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာပြီး အဂ္ဂရဲ့ လက်မောင်း
ကို ဖက်တွယ် လှုပ်ယမ်းလျှက် ...

“ရှမ်းကို အန်တီမျက်နှာပူလို့ပါကွယ် ... ”
ဟု လှိုက်လှဲတုန်ယင်သည့် အသံဖြင့်ပြောလေသည်။

“ဟာ ... မေမေကလည်း ...”

ရင့်ကျက်မှုဖြင့် တည်ငြိမ်နေသယောင်ထင်ရသည့် ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ မျက်နှာရုတ်တရုတ် ညှို့နှိုင်းသွားပြီး အဂ္ဂရဲ့ ရှေ့ကနေ ထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွားချင်သည့် စိတ်ကျဉ်းကျပ်မှုမျိုး ချစ်ချင်းပေါ်လွင်လာသည်။

ဒါဟာလည်း ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ပဲ မဟုတ်လား။

သူမ ဘယ်လောက်ထိ မှားယွင်းခဲ့သည်ဆိုတာကို ငွေပိုးအိမ်ဆိုသည့် မိန်းကလေးမကြာခဏ ပြန်သတိရနေစေရမည် သစ္စာဆိုလိုက်ပါရဲ့ ငွေပိုးအိမ် ... မင်း နောင်တကြီးကြီးရစေရမယ်။

ကုမ္ပဏီအတွက် တီဗီကြော်ငြာချိက်မည်ဆိုတော့ တွန့်တော့အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်) ဟု ပြောလိုက်မိသလိုပင် အလုံးက အံ့ဩနေကြသည်။ တကယ်တော့ သည်လောက်ကြီး ခြံဩစရာမကောင်းဘူးဟု အဂ္ဂထင်ပါသည်။ မျက်မှန်သေးသေးထဲ မျက်လုံးတွေထဲ စူးစိုက်မှုတွေ အကုန်ထည့်ပြီး ...

“ဒီအလုပ် လုပ်လာတာပဲ ကြာလှပြီ ... ခုမှ ဘာစိတ်ကူး ပေါက်တာလဲ ...”

ဟု ဖေဖေက မေးသည်။ ဖေဖေသည် အင်္ဂလိပ်စာ နှစ်ခုပေးသည့် ကျောင်းဆရာဟောင်းပီသစ္စာပင် အဂ္ဂရဲ့ အလုပ်ကိစ္စ ဘာတစ်ခုမှ သင်ပြီးမစွတ်ဖက်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ အဂ္ဂက အကြံပေးတောင်းမှ တိုင်ပင်မှသာ သူ့စိတ်ကူးတွေကို ထုတ်ပြောတတ် ချေ့ဖြစ်သည်။

“ညီမလေးကဖြင့် ကိုကိုအဲဒီကိစ္စကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူးလို့ ထင်ထားတာ ... ပြောတော့ ကြော်ငြာပါမှ ဖြစ်မှာလားဆို ... ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် အကောင်းဆုံးလုပ်မယ်ဆိုရင် ကြော်ငြာတာနဲ့ အတူတူပဲဆို ...”

ဝတ်ရည်က သည်လိုပြောပေမဲ့ သူ့မျက်နှာမှာ သဘောမကျသည့် အရိပ်အယောင်မျိုး လုံးဝ မရှိပါ။ မေမေကထော့စကားဝိုင်းမှာ ဝင်မပါဘဲ ခင်ပွန်းသည် ပန်းကန်ထဲ ဟင်းခပ်ထည့်ပေးလိုက်၊ ငါးအရိုးနှင့်လိုက်ဖြင့် တစ်ဘက်ကလည်း အဂ္ဂတို့ ပြောသည့်စကားတွေကို စိတ်ဝင်တစား နားစွင့်ထားသည်။

“မတူတော့ဘူးလေ ...”

“ဘာမတူတာလဲ ...”

ဝတ်ရည် သိပ်ပြီးစိတ်လှုပ်ရှားနေသည်ဟု အဂ္ဂထံသိသည်။

“အခြေအနေအချိန်အခါက မတူတော့ဘူး ... အရင်တုန်းကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဟစ်ဦးတည်းနဲ့ ဒီလုပ်ငန်းသွက်လက်အောင် တွင်ကျယ်အောင် လုပ်နိုင်ထယ် ... ဒီလုပ်ငန်းမျိုးက ဒီမှာ မရှိသလောက် ရှားတယ်လေ ခုတော့ ... အပြိုင်အဆိုင်တွေ အများကြီးပေါ်လာပြီး အလုပ်သမားကအစ သူများဆီပါမသွားအောင် အခွင့်အလမ်း

တွေ အများကြီးပေးပြီး သိမ်းသွင်းထားရတာ ... အလုပ်အပ်တဲ့သူတွေကလည်း အပေါ်ယံအလှအပကိုသာ နားလည်ကြတာ ... အရည်အသွေးအစစ်ကိုသိပြီး ... ခိုင်းတဲ့သူက ခပ်ရှားရှား ... ဒါကြောင့် ကိုယ်လည်းခေတ်နဲ့အညီလိုက်ပြီး ... ကိုယ့်လုပ်ငန်းရဲ့ ကောင်းကွက်အားသာချက်တွေကို လူတွေသိအောင် လုပ်ရမယ် ... အဲဒါကြောင့် ကြော်ငြာအားလိုတယ် ... တီဗီမှာလည်း ကြော်ငြာရမယ် ... မဂ္ဂဇင်းတွေ ဂျာနယ်တွေ လက်ကမ်းစာစောင်တွေ ... လုပ်ပြီဆိုမှတော့ အားလုံးကို လွှမ်းမိုးထားနိုင်အောင် ဖိဖိစီးစီးလုပ်ရမယ် ...”

ဖေဖေက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်နေသည်။

“မင်းသမီး မင်းသားတွေနဲ့လား ...”

“ဟင့်အင်း ... မလုပ်ပါဘူး ... ကွန်ပျူတာ အဖက်နဲ့ပဲလုပ်မယ် ... မြူးစစ်နဲ့လူစိတ်ဝင်စားအောင် ဆွဲခေါ်ရမှာပေါ့ ...”

“ဟင် ... ကိုကိုကလည်း ...”

ဝတ်ရည်မျက်နှာ ရှုံ့ခွဲသွားသည်ကို မေမေက မျက်စောင်းတိုးလျက် ...

“အရူးမ ...”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်သည်။

“ဒါ ... ဂျယ်လီရေခဲချောင်း ကြော်ငြာတာမဟုတ်ဘူး ...”

ကလေးတွေ ကြိုက်ဖို့ မလိုဘူး ... လူကြီးတွေ စိတ်ဝင်စားဖို့ပဲ လို့တာ ... ဒီကလေးကြောင့် ခက်တယ်နော် ... ဘာမှလည်း နားမလည်ဘူး ... မေ့သမီးကို အလုပ်ကလေးတစ်ခု ခုလုပ်ခိုင်းဦးမယ် ... အပင်တွေ ကလိဖို့ ... ကွန်ပျူတာကလိဖို့ကလွဲရင် ဘာမှ နားမလည်ဘူး ...

"ကိုကိုတစ်ယောက်လုံးရှိနေမှ သမီးက ဘာဖြစ်လို့ အလုပ်လုပ်ရမှာလဲ ..."

ဝတ်ရည်သည် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၊ နှုတ်ခမ်းစုလိုက် မြင့် စိတ်ထဲရှိသလို ရန်တွေ နေတော့သည်။

"ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်တာ ... ကောင်းတာပေါ့သမီးရယ် ... ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ယောက်ျား မိန်းမခွဲခြားနေလို့ မရတော့ဘူး ... ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်း အစွမ်းအစရှိကို ရှိရမယ် ... ဒါမှလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ယုံကြည်မှုရှိပေးသူများ လွှမ်းမိုးတာကို မခံရတော့ဘူးပေါ့ ... သမီး ကိုတို့ကိုယ်တစ်သက်လုံး အားကိုးနေလို့မရဘူး ... တစ်နေ့ကိုကို အိမ်ထောင်ပြုသွားပြီဆိုရင် ... သမီးက မေမေတို့ မိသားစုမှာ ဦးဆောင်တဲ့သူ ဖြစ်လာရမှာ ..."

မေမေ့ စကားအဆိုးမှာတော့ ဖေဖေက အဂ္ဂကို အပြုံးရိပ်စွန်းစွန်း မျက်နှာဖြင့် ကြည့်ရင်း မေးဆတ်သည်။ (မင်း

မေမေကတော့ မလျော့သေးဘူး) လို့ ပြောချင်သည်ပဲ ဖြစ်မည်။

"မေမေနော် ကြံစီနေပြန်ပြီလား ..."

ဝတ်ရည်ကတော့ ကလေးဆန်ဆန် စိတ်ထဲမထားဘဲ ပြောတတ်သူမို့ ဖေဖေပြောချင်သည့်စကားအတိုင်း ပေါ့ပါးသည့် နှုတ်က ထွက်သည်။

"ကိုကို စိတ်ကြိုက်ပဲ ရှာပါစေတော့ ... မေမေရှာတဲ့ ချွေးမလောင်းတွေက ဝုံမလတ်ဘူး ..."

"အံ့မယ် ..."

"အိမ်ထောင်ဖြူတယ်ဆိုတာက ပိုက်ဆံတွေ အပုံလိုက်ရှိနေရုံပညာတတ် ရုပ်ချောနေရုံနဲ့ ပြီးတာမဟုတ်ဘူးမေမေ့ ... နှစ်ဦးနှစ်ဖက် နားလည်နိုင်ဖို့လည်း လိုသေးတယ် ..."

ဖေဖေက ထမင်းလုတ်ကို မြန်မြန်လက်စသည်ပြီး ထမင်းဝိုင်းက ရှောင်ထွက်ဖို့ ပြင်သည်။ မေမေ မျက်နှာနီနေသည့်ကို စင် အလိုက်မသိတတ်လှသော ဝတ်ရည်က တစ်ခါရယ်နေသေးသည်။ မေမေ ဒေါသထွက်အောင်စပြီး မူကြိုကလေးမလေးလို ပေမေခါးကိုဖက်ပြီး ချော့မည်။ (အိုစင်(နီ)တာသွားရအောင်)ဟု အဖော်စပ်မည်။ သည်ညီမလေးတစ်ယောက်ရှိနေသည်မို့သာ သည်မိသားစုက ပျော်မွေ့ဖွယ် ဖြစ်နေသည်လို့ အဂ္ဂထင်မိ၏။

ဟော့လိုဂစ်တာသံနှင့် သီချင်းသံကလွဲပြီး ပတ်ဝန်းကျင်သည် ဓိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် အေးစိမ့်သည့် ရာသီနှင့် လိုက်ဖက်သော အနေအထားလေးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ဝတ်ရည်သည် အဂ္ဂရဲ့ ပခုံးကိုမီထိုင်ရင်း သီချင်းသံမှာ မျော့လိုက်ပါနေ၏။ အဖျော်သီချင်းနုနုရွှေမဟုတ်ပေမဲ့ စာသားတွေက လူတွေရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုကို သိမ်းကျုံးဆုပ်ယူထားနိုင်သည်။ သံစဉ်က လောလောဆယ်မှာ မပြည့်စုံပေမဲ့ စုစမ်းလိုစိတ်ကို ပံ့ပိုးပေးမည့် ငြင်သာပျော့ပျောင်းတဲ့ တက်ကြွလှုပ်ခတ်နေသည့် သံစဉ်မျိုး။ အဲသည့် သံစဉ်နှင့် စာသားမှာ သူ့ရဲ့ ဩဇာရိပ်လွှမ်းပြီး ဖြေပျစ်ညက်ညောသည့်အသံ ဖြည့်စွက်လိုက်သည်အခါ ...

ကျောက်ဆောင်ကမ်းပါးတွေပေါ်မှာ ညင်ညင်သာသာ ဖြတ်စီးသွားသည့် ရေစီးလေးရဲ့ မတူညီသော အရှိန်နှုန်းများဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသည့် ဂီတသံလို စိတ်အာရုံတွေထဲ သံစဉ်တွေစီးဆင်းသွားခဲ့သည်။

သူဟာ ပါရမီရှင်တစ်ယောက်ပဲ။
ဂီတကို ထည်းထည်းဝင်ဝင် နားမလည်ပေမဲ့ အ

သည် သူ့ကို ဘယ်လိုအသုံးချပြီး သူ့နှလုံးသားက ဂီတအမြဲတေးကို လှုပ်နှိုးရမည်ဆိုတာကိုတော့ နားလည်သည်။

ဘုန်းနေစိုးဆိုသည့် လူတစ်ယောက်ကို မိန်းမတစ်ယောက်နှင့်တွဲမမြင်မိလျှင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။

သူဟာ ဘာဖြစ်လို့ ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ချစ်သူ ဖြစ်နေရတာ

လဲ။

ကြည့်စမ်း ...

တကယ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ တသီးတခြား

ပဲ။

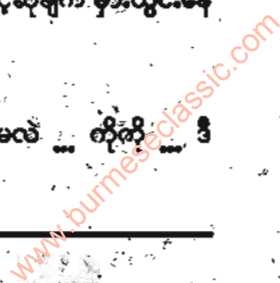
နဖူးပေါ်က ဆံပင်ရှည်တွေ ရှေ့ကိုငိုက်ကျပြီး အေးထိသော မျက်ဝန်းများက ဂီတသံတွေရဲ့ စီးဆင်းမှုကို စိတ်အားထက်သန်စွာ စောင့်ကြည့်နေတတ်သည့် ထိုလူငယ်တောင်လေးဟာ လှုပ်ရှားတက်ကြွနေသည့် မိန်းမငယ်တွေတွေကိုတော့ စိတ်ဝင်စားဘဲ။

အင်းလေ ...

အချစ်ဆိုတာကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက် မှားယွင်းနေတာမျိုးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပါ။

ယောက်ျားတွေဆိုတာ ...

“ဒီလို သံစဉ်မျိုးကို ဘယ်သူ့နှလုံးကမလဲ ... ကိုကို ... ဒီ

သီချင်း ဘယ်သူ့ကို ပေးဆိုမှာလဲ ...
ဝတ်ရည်ရဲ့ စကားသံက အဂ္ဂရဲ့အတွေးတွေထဲ
အလေ့အကျင့်ကြီး ဖြတ်ဝင်လာသည်။

“စဉ်းစားနေရာလိုသေးလို့လား ... ဒီမှာ အဆင်သင့်ရှိနေ
ပြီပဲ ... သူ့ သီချင်းက ဘုန်းအံဝင်ခွင်ကျ အလိုက်ဖက်ဆုံး
ဖြစ်မှာပေါ့ ...”

“ဟာ ...”
အံ့သြချွားသည့် မျက်နှာက အဂ္ဂအလိုချင်ဆုံး ရလဒ်
ပင်ဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဆိုရမှာလား ...”
“ဒါပေါ့ ...”
“ကြော်ငြာဆိုတော့ ဝိတ်လျော့သွားမလား ...”

“ဒါတွေ စိတ္တဗူမနေစမ်းပါနဲ့ ... အဓိက ကြော်ငြာသီချင်းနဲ့

လိုက်ဖက်တဲ့ အသံအနေအထားစတိုင်လ်ရှိဖို့ပဲ မဟုတ်
လား ... ကံ ... လုပ်စမ်းပါဦး ... မင်းက ဂီတဘက်မှာ နဲ့
စပ်ပြီးသားဆိုတော့ ... ဘယ်ရိုင်းကို သုံးရင်ကောင်းလဲ ...
မင်း စိတ်တိုင်းကျ မင်းဖြစ်စေချင်တဲ့ စတိုင်လ်ကို လုပ်ပေး
နိုင်မှ ဝိုင်းကို ကိုယ့်ဘာသာရွေး ... ပြီးတော့ ... တို့အလုပ်
အပ်ကြတာပေါ့ကွာ ...”

“မော်ဒယ်လ်သုံးမှာလား ကိုအဂ္ဂ ...”

“မလိုပါဘူးကွာ ... ကိုယ့်ညီမတစ်ယောက်လုံးရှိနေတာပဲ”

ပြောပြီး အဂ္ဂက ရယ်မောနေတော့ ဝတ်ရည်က
အားနာပါးနာပင် ပြုံးမော်မရတဲ့ မျက်မှောင်ကြီးက ပြုံး အဂ္ဂကို နှိုက်
ကြည့်နေသည်။

“နေစိုး ... တို့ အစ်ကိုတော့ ဂေါက်နေပြီသိလား ...”

ဘုန်းနေစိုးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းတိုပမ်း
လျက် ပြုံးနေသည်။

“မင်း ဘယ်လိုထင်လဲ ... ဝတ်ရည် မော်ဒယ်လ်လုပ်ရင်
ဖြစ်မှာပဲ မဟုတ်လား ... ဒါ ကြော်ငြာနေတဲ့ မော်ဒယ်လ်
တွေ သူ့လောက်တောင် မလှဘိနဲ့ ...”

“ဒါပေမဲ့ ... ဝတ်ရည်က မော်ဒယ်လ် လုပ်ချင်မှာမှ မဟုတ်
တာ ကိုအဂ္ဂရယ် ...”

“မင်းက သိလို့လား ...”

သူက စောတ်လိုက်ဆန်ဆန် ပန်းကိုတွန့်လိုက်နဲ့ သည်တစ်ခါတော့ ဝတ်ရည်လည်း သူ့စကားကို စိတ်ဝင်စားသွားမှ ရသည်။

“ကျွန်တော် မှန်းကြည့်တာပါ ... ဝတ်ရည်က ဒီလိုအလုပ်မျိုး ထက် အတတ်ပညာနဲ့ ရင်းရတဲ့ဦးနှောက်ကို သုံးပြီး ဦးဆောင်ရတဲ့ သူရဲ့ အရည်အချင်းကို လူတိုင်းက အသိအမှတ်ပြုရမှ နေရာမျိုးမှာပဲ နေချင်တဲ့သူပါ ...”

“ဟား ... ရေရေဖည်လည် ထိတယ်ဟေ့ ... လောလော ဆယ်မှာတော့ ဒေါ်ဝတ်ရည်က ...”

“ကိုကိုနော် ...”

မျက်နှာကြီး စူပပ်ပြီး အဝှေ့အနားကနေ ဝတ်ရည် လှစ်ခနဲ ပျောက်သွားတော့သည်။

“မင်းမှာ အသိုင်းအဝိုင်းကောင်းကောင်းတွေ ရှိနေရက်သားနဲ့ ... ကိုယ် ဒီလောက်ဝါသနာမရှိတဲ့ ဂီတကိုမလုပ်ဖြစ်ဘူးဆိုတာ ...”

“မလုပ်ဖြစ်ဘူးတော့ မဟုတ်ဘူး ... ကျွန်တော် လုပ်နေတာပဲ ကိုအဝှေ့ ... ဒါပေမဲ့ ... လူကိုခင်ပါသည် အကြွေးသည်းခံပါ ... ဆိုတဲ့ စာတမ်းလိုပဲ ... ခင်တော့ခင်ကြတာပဲ ... ဖိုက်ဆံဖိုက်ထုတ်ပြီး ဘယ်သူမှလုပ်မဖေးနိုင်ဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော့မှာ ဟိုဝိုင်းနဲ့တစ်ပုဒ်ဆိုလိုက် ... ဒီဝိုင်းနဲ့တစ်ပုဒ် လိုက်လိုက်နဲ့ ကျေနပ်နေရတာပဲ ... ဒီကြားထဲ နာမည်ကြီး တွေအတွက် သိချင်းတစ်ပုဒ်နစ်ပုဒ်လောက် ရောင်းရရင် ... အားတက်လာပြန်ရော ... သိချင်းတွေ သိပ်မပေါက်ဘူးဆိုရင် ... မျှော်လင့်ချက်တွေက ပြန်ပုပ်သွားပြန်ရော ... ဒီလိုပါပဲဗျာ ... လောကကြီးဆိုတာ သူ့သဘောချဆောင်နေတာ မဟုတ်လား ...”

လျှပ်စစ်မီးရောင်တွေကို လူ့ရောင်ဟု ထင်မှတ်မှားချင် လောက်အောင်ဝင် ဦးခေါင်းတွေထက်မှာ ကောင်းကင်အမိုး

www.burmeseclassic.com

သည် ဟင်းလင်းပွင့်လျက်ရှိ၏။ ကြယ်ရောင်တွေ တောက်ပပြီး ...
 ကောင်းကင်နှင့် ပြည့်လှန်းပါး ကြယ်တွေကို မြင်ရပေမဲ့လေ၊ ရောင်ကို
 တော့ မခံစားရပါ ... ပုစွန်တုပ်ကြီးကြီးကို ခေါင်းခွဲဖြုတ်ပြီး ကင်ထား
 သည့် အနံ့သည် မွှေးမြေ့ခြံနီလှ၏။ အဂ္ဂက ဖင်လယ်စုတွေကို
 ကြိုက်တတ်သည်။ အပေါင်းအသင်းများနှင့် ဘာဘီကျူးဆိုင်မှာ ချိန်း
 ထားတတ်သည်။ ဟိုတယ်ကြီးတွေရဲ့ စားသောက်ခန်းမက ပေါ့
 ရွတ်ရွတ် အစားအသောက်တွေထက် စာလျှင်သည်လိုဆိုင်တွေက
 ဝိုလွတ်လပ်ပြီး မိမိစိတ်ကြိုက်ကို ရွေးချယ်နိုင်သည်ဟု ထင်၏။

ထုန်းနေစိုး ကတော့ သည်လိုအစားအသောက်
 တွေကိုမင် သိပ်ခွဲမဝင်ပုံမရ။ လမ်းဘေးပလုတ်ဖောင်းတ လက်ဖက်
 ရည်ဆိုင်တွေကိုတော့ သူရင်းနှီးသည်။ ငွေပိုးအိမ်နှင့်အတူရှိနေသည့်
 အချိန်တွေမှာရော ...

ငွေပိုးအိမ်က သည်လိုကောင်လေးနှင့်အတူ လမ်း
 ဘေးကော်ဖီဆိုင်တွေမှာ ထိုင်တတ်သည့် အကျင့်ရှိနေပြီလား။

သေလိုက်စံမ်းပါ အဂ္ဂရယ်။ ဒါ မင်းပုရန်ကိစ္စလား။
 “ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့ကွာ ... မင်းတို့ရဲ့ အနုပညာ
 လောကကိုတော့ ... ကိုယ် သိပ်နားမလည်ပါဘူး ... ကိုယ်
 တို့စီးပွားရေးလောကကြီးမှာတော့ ... ကိုယ်လုပ်သလို
 မဖြစ်ဘူးဆိုရင် ... ကိုယ်က သူဖြစ်သလို လိုက်လုပ်လိုက်

တာပဲ ...
 အေးစက်သည့် မျက်လုံးတွေက တောက်ပရွှင်ဖြူး
 ထာသည်။ တကယ်တော့လည်း သူဟာ အေးစက်သူတစ်ယောက်
 ဆိုတာထက် သူ စိတ်ဝင်စားသည့် နယ်ဝယ်တစ်ခုကလွဲပြီး အရာ
 အားလုံးကို စိတ်အားထုတ်သန်မှုမရှိပါ။ သည် ဆိုရမလား။ အမှတ်တံ
 လောကကြီးကို စိတ်ပျက်နေတာလား။

“ကိုအဂ္ဂကတော့ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ ...”

“ကိုယ်ကို ...”

သူက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဘာတွေများ စိတ်ဝင်စားနေတာလဲ ...”

“စီးပွားရေးမှာလည်း အောင်မြင်နေပြီ ... ခုချိန်ထိ ရည်းစား
 တောင် ရှိပုံမပေါ်သေးဘူးနော် ... လူမျိုးကြီးလုပ်တော့ မလို့
 လား ...”

“မိန်းမယူဖို့ ကိစ္စကားမှာ ဘယ်လောက်ထိတောင် အရေး
 ပါနေလို့လဲကွာ ... မိန်းမတွေအတွက် အချိန်မပေးချင်တာ
 လည်း အမှန်ပဲ ... မိန်းမတွေရဲ့ အရစ်ဆိုတာကို မယုံကြည်
 တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ် ... ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း သူတို့
 ကို မချစ်တတ်တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ် ... ကိုယ်က ကိုယ်
 ဘာကို မိန်းမတွေရဲ့ လွှမ်းမိုးခံရမှာ သိပ်ကြောက်တယ် ...”

မင်းရော ... ပတ်သက်နေတဲ့ မိန်းကလေးရှိပြီလား ...
သူက ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံသည်။ မဟုတ်ဘဲ ပြုံးရုံသာ
ပြုံးနေသည်။ ဝန်မခံရတာလား။ ဘယ်လိုစိတ်ကူးဆန်းဆန်းပြားပြား
တွေ ရှိနေသည်လဲ မသိ။

“မင်းနဲ့ကိုယ် စိတ်ကူးချင်း တူချင်မှတော့တူမယ် ... ဒါပေမဲ့
မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ လွမ်းမိုးခံရတဲ့ဘဝဟာ ... သိပ်စိတ်
ပျက်စရာ ကောင်းတယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ် ...”

“ဟုတ်တယ် ... တကယ့်ကိုပဲ ... ကိုအဝုန်ကျွန်တော် စိတ်
ချင်းမတူဘူး ... ဒါကလည်း ကိုအဝုန်ဘဝမှာ အချစ်ဆိုတာ
ရှိမလာခဲ့သေးလို့ ဖြစ်မှာပါ ... အဲလို လွမ်းမိုးခံရတာက
ကျေနပ်စရာတစ်မျိုး ကောင်းတယ်လို့ ကျွန်တော်ကထင်
တယ် ... ဖီလင်တစ်မျိုးပေါ့ဗျာ ... ကျွန်တော်ကတော့
ဂီတသမားမို့ စိတ်နုတယ်လား မသိဘူး ...”

နှုတ်ခမ်းတွေက မဲ့မသွားမို့အောင် မနည်းသတိထား
ပြီး ထိန်းချုပ်လိုက်ရသည်။ ရင်ထဲမှာ ခါးသီးလာသည့် ခံစားမှုမျိုး
တကယ်တော့ မဖြစ်သင့်ပါ။

ဘုန်းနေစိုးအပေါ် ချစ်ခြင်း မုန်းခြင်း ဘယ်လိုခံစား
မှုမျိုးမှ မသက်ရောက်စေရ။

“အေးပါကွာ ... အေးကွာ ... တစ်နေ့နေ့တော့ ... အင်း ...”

တစ်နေ့နေ့တော့ ... ဇွဲပျဲလေ ...”

“ဘာလဲဗျ ...”

“ကိုယ်ပြောတဲ့ခံစားချက်မျိုးကို မင်းခံစားတတ်လာမှာပါ။
ယောက်ျားဆိုတာက လွတ်လပ်မှုကို ကြိုက်တဲ့ သတ္တဝါမျိုး
ကွ ...”

နှစ်ယောက်စလုံးတစ်ယောက်မှက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပစ်လိုက်မိသည်။

“ကိုကို ခုတလော ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ... သမီး
တော့ နားကိုမလည်နိုင်ဘူး ...”

ဝရန်တာထောင့်စွန်းကနေ ငိုကြည့်လိုက်တော့ သစ်
စွန်းရံလေးကို ဖုပျံမြင်ရသည်။ လျှပ်စစ်မီးရောင်သည် သစ်စွပန်းရံ
၏ အတွင်းပိုင်းအထိ မထိုးဖောက်နိုင်ခဲ့။ ပန်းအိုင်လေးတွေ လှုပ်
လှုပ်လှဲလှဲနေသည်ကိုတော့ အရိပ်မြင်ရရုံ သိနေသည်။ ဝတ်ချည်

သည် အုတ်ဘောင်နှင့်နံရံအစပ် လက်ရန်းထောင်စွန်းမှာထိုင်ပြီး ခြေထောက်တွေကို လှုပ်ဆော့နေ၏။

“ဘာကို နားမလည်ရတာလဲ ...”

“ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့တာတွေကို လုပ်နေတယ် ပြီးတော့ ... ဘုန်းနေစိုးဆိုတဲ့ လူ ... ကွန်ပျူတာပြင်တဲ့ လူက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ... ကိုကိုရဲ့ စီမံကိန်းတွေထဲမှာ ဒီလောက်အရေးမပါတဲ့သူ ဖြစ်သွားရတာလဲ ... သူ့ကိုယ်ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ရင်းနှီး သွားရတာလဲ ...”

“သူက မဆိုးပါဘူး ... ညီမလေးရဲ့ ...”

“သူ မဆိုးတာ ဆိုးတာကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ... ခုတလောမှာ ကိုကိုတစ်ခုခု ပြောင်းလဲနေတယ်လို့ သိထင်တယ် ... တစ်ခုခု လုပ်ဖို့ ကြံစည်နေတယ် မဟုတ်လား ...”

ဝတ်ရည်က စုံထောက်ကြီး ရှားလော့ဟုမ်းလိုလို ဆားပုလင်းနှင့်မောင်လိုလို လေသံဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ပိုက်လျှောက်ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး ပြောချလိုက်သည်။ ဝတ်ရည်ရဲ့ ကလေးဆန်ဆန် အိုက်တင်က ရယ်ချင်စရာ။

“အယ်ဆိုးလို့လဲ ... ငါ့ညီမက ...”

“ဘယ်လို မဆိုးတာလဲပြော ...”

“ကိုကို လုပ်ငန်းတစ်ခု တိုးချဲ့မလားလို့ ...”

“ဘာလုပ်ငန်းလဲ ...”

“မြူးစေ့ ပရိသတ်ရှင်းလေ ...”

ဝန်တာ အုတ်ဘောင်ပေါ်ကနေ ပြွန်းခဲခဲနံ့ဆင်းထိသည့် ဝတ်ရည်ကြောင့် အဝှပ်ပင် အထိတ်စာလန့် ဖြစ်သွားသည်။ ဝတ်ရည်သည် မျက်လုံးလေး ပြူးပိုင်းလျက် အဝှပ်ကို မျက်ဘောင်မခတ်ဘဲ စိုက်ကြည့်နေ၏။

“သီချင်းတစ်ပုဒ်တောင် အစအဆုံးမရတဲ့သူက ...”

“ဘာဖြစ်လဲ ...”

“ဘယ်သူတွေ မြောက်ပေးလိုက်ပြန်ပြီလဲ ကိုကိုရာ ... ဒီလုပ်ငန်းကို ကိုကို နားမလည်ပါဘူး။ ဒီလောကအကြောင်းလည်း ကိုကို နည်းနည်းလေးမှ မသိပါဘူး ... ဘယ်က ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဘာစိတ်ကူးတွေ ပေါက်နေတာလဲ ...”

“အဲဒါ ... ညည်းကို အကူအညီပေးမလို့လေ ...”

“ညီမလေးက ဘာသိမှာမို့လဲ ...”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ငါ့ထက်တော့ သိသေးတာပဲ မဟုတ်လား ပြီးတော့ ညည်းမှာက အသိအကျွမ်းများတယ် ... သီချင်းရှူးရှူးနေတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား ခုဟာက ဗီစီဒီတွေ စီဒီတွေကလည်း အတော်များများ

ပေါက်နေတာဆိုတော့ ... ”

“သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို စင်တင်ပေးမလို့တော့ နေနိုင်ပါဘူးနော် ... ”

“သီချင်းတွေက ရှိပြီးသားပါ ... အဲဒါကို ညီမလေးက ထောင်ပေးရမယ် ... ”

ဝတ်ရည်သည် အုတ်ဘောင်ပေါ်မှာ တကောင်လေးထောက်လျက် ငြိမ်သက်သွား၏။ အောက်ဘက်သစ်ခွပန်းမှ လှမ်းငေးသည်လား။ ဒါမှမဟုတ် အတွေးတစ်ခုခုမှာ တန်ခပ်ဝင်နေသည်လား မသိပါ။

ညဝတ်ရုံကို တစ်စထက်တစ်စ တိတ်ဆိတ်မှု လှမ်းခြုံလာ၏။

“ဘယ်သူ သီချင်းတွေလဲဆိုတာ ညီမလေးသိတယ် ... ”

ဝတ်ရည်ရဲ့ စကားသံမှာ စိုးရွံ့တုန်လှုပ်ခြင်းမပျော်ဝင်နေသလိုလို ... ။

“သူ့သီချင်းတွေကို နားထောင်ပြီး ဝေဖန်ပေးဖို့ပဲ ... ဖြစ်နိုင်ချေ ဘယ်လောက်ရှိလဲ ... အောင်မြင်ဖို့ဆုံးရှုံးဖို့ ဖစ်ဖ်ပစ်ဖ် တိပ်လား ... ဒါမှမဟုတ် လုံးဝစီးရိုးလား ... ရှေးကွက်ထဲမှာ တိုးဝင်လို့ ရမှ အနေအထားလား ... ”

“ကိုကိုရယ် ... အနုပညာဆိုတာကို ပစ္စည်းတစ်ခု ဒီနိုင်အောင်ထုတ်သလို တွက်လို့ဘယ်ရယူမလဲ ... အနုပညာဆိုတာ စန်းရှိသေးတယ် ... ပါရမီလိုသေးတယ် ... အနုပညာရဲ့ အရည်အသွေးအပြင် လူရဲ့ ကကြံစွာက ဆိုင်သေးတယ်ကိုကိုရဲ့ ... ဒီ သီချင်းတစ်ပုဒ်ထဲကိုပဲ ဒီလူဆိုတော့ ... မပေါက်ဘူး ... တခြားသူ ဆိုလိုက်တော့ ပေါက်သွားတယ်။ အဲဒါမျိုးပေါ့ ... ”

“အေး ... အဲဒါတော့ ... ဟုတ်တယ်လေ ... အဲဒါကြောင့် နင့်ကို ခန့်မှန်းပေးဖို့ ပြောတာပေါ့ ... ”

“သမီးက ဗေဒင်ဆရာမမှ မဟုတ်တာကိုကိုရဲ့ ... ရှေ့လစ်ဟောတဲ့ လူတွေမေးကြည့်ပါလား ... ”

"ကိုယ့်ညီမလေးကလည်းကွာ ... နည်းနည်း စိတ်ရှည်စစ်ပါ ..."

တော်ရည်က နှာခေါင်းနဲ့ပြီး တစ်ဖက်လှည့်သွားသည်။ အဂ္ဂရဲ့ အစီအစဉ်တွေကို အနည်းငယ်မျှလောက် စိတ်ဝင်စားလာဖို့ပင် ဝတ်ရည်ကို အကြာကြီး သွေးဆောင်ရသည်။ တကယ်တော့ အဂ္ဂရဲ့ သီချင်းတွေအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုက လမ်းအလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုထက် မပိုပါ။

သည်လိုက်စွဲမျိုးမှာ ဝတ်ရည်က အဂ္ဂထက် အများကြီးသာသည်။ ဝတ္ထုဖတ်၊ သီချင်းနားထောင်၊ ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုကြည့်စသည့် မိန်းမငယ်လေးတွေရဲ့ အလုပ်မှန်သမျှ ဝတ်ရည်က ကျွမ်းကျင်သည်။

"ဒီလူဟာ ဘာများထူးခြားနေလို့လဲ ..."

ခါးကိုခွာနဲ့ လက်ကို အပေါ်မြှောက်လိုက်ရင်း ဝတ်ရည်က ညည်းညူရေရွတ်သည်။

"သူ့ကြည့်တော့ အေးစက်စက် မလှုပ်တလှုပ်နဲ့ ... ဒါတွေအဲဒီ မလှုပ်တလှုပ်နဲ့ မခိုးမခန့်ခိုင်းတွေက ... ခုခေတ်စားနေတာလား မသိပါဘူး ... တစ်မျိုးတော့ စွဲဆောင်နိုင်တယ်ဆိုရမယ် ... သူ့အသံကလည်း ထူးခြားတယ် ... တခြားသူတွေနဲ့မတူဘူးသိလား ... ချိုတယ်လည်းမဟုတ် ..."

ရှုတယ်လည်း မဟုတ် ... အေးလေ ... ကြော်ငြာ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်မှာပေါ့ ..."

"ဟုတ်တယ် ... ကိုယ်လည်း အလိုပဲ တွေးထားတယ် ..."

"မသေချာဘဲနဲ့တော့ ... မစွန့်စားချင်နဲ့နော် ကိုကို ..."

"ကိုယ်က စီးပွားရေးစာမားပါ ဝတ်ရည်ရာ ..."

ညီမလေးဝတ်ရည်က အဂ္ဂရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲ တစ်ခုခု ရွာဖွေစူးစမ်းနေသလိုလို ခပ်ကြာကြာနိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

အဂ္ဂရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲ ဘာတွေများ ရှာတွေ့သွားသလဲ။

လျှို့ဝှက်ထားသည့် တစ်ခုခုကိုများ ... ခပ်ပြည်းပြည်း ခေါင်းယမ်းဝစ်လိုက်နင်း တစ်ယောက်တည်း ကျေကျေနပ်နပ်ပြီးလိုက်မိသည်။

သူ ဘာကိုမှ မတွေ့နိုင်ပါဘူးလေ ... အဂ္ဂထင်ကျော်ရဲ့ စိတ်ကို ဘယ်သူမှ အမှန်အတိုင်း ဖတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ...။

www.burmeseclassic.com

ပုံရိပ်တွေ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ပြောင်းသွားပြီး ပရိသတ်တွေရဲ့ သိလိုစိတ်၊ စူးစမ်းလိုစိတ်တွေကို နီးဆွယူထားသည့် စိတ်ကူးလေးက အများထဲမှာ မဆန်းပြားပေမဲ့ ထိထိရှိသည်ဆိုရမည်။ နောက်ခံတီးလုံးနှင့် သီချင်းသံကတော့ ပုံမှန်ထက် ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားစရာဖြစ်နိုင်သည်ဟု အဓိက ထင်သည်။ အပိုအလိုတွေ ဖြတ်ညှပ်ကပ်လုပ်ထားပြီး ရုပ်မြင်သံကြားမှ မြသမည့် အချိန်အတိုင်းအတာအတိုအကျ ပြက္ခက်လေးကို အဂ္ဂရဲ့ မိသားစုဝင်တွေက စိတ်ဝင်တစား ကြည့်ရှုအားပေးကြသည်။ အဓိကတော့ ပြက္ခက်အပြီးမှာ ထွက်လာမည့် ဝေဖန်စကားတွေကို စောင့်မျှော်နေမိသည်။

နောက်ထပ် ခြေတစ်လှမ်းတိုးဖို့အတွက် အဂ္ဂရဲ့ ရင်ထဲမှာ ချိတ်ချိတ်ဖြစ်နေခဲ့တာ အမှန်ပင်။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို တုံ့ပြန်ဖို့အတွက် အဂ္ဂရဲ့ ရင်ထဲမှာ ချိတ်ချိတ်ဖြစ်နေခဲ့တာ အမှန်ပင်။

“ပြက္ခက်လေးတွေက ကောင်းပါတယ်ကွာ ... ယူထားတဲ့ အင်(န်)ဂယ်လ်တွေကလည်း အတော်လှပါတယ် ... ဒက်ကရေးရှင်းသမားတွေအတွက်တော့ ဒါတွေပဲ သုံးရမှာပေါ့ သိပ်ပြီးဆန်းပြားတယ်လို့တော့ မဆိုနိုင်ဘူး ... ဘက်ဂရောင်း မြူးစစ်ကတော့ အတော်ကောင်းတာပဲကွ ... စာသားတွေကလည်း ထိထိမိမိရှိတယ် ... ဆိုတဲ့သူကလည်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်းနဲ့ ပေါ်လွင်အောင် ဆိုနိုင်တယ် ...”

အရင်ဆုံးကြားရသည့် ဖေဖေမှတ်ချက်စကားမှာပင် စိတ်ကျေနပ်စရာအဖြေကို ရသည်။ ညီမလေးဝတ်ရည်က ပြီးတုံ့တုံ့မှတ်စမ်းစုစုများဖြင့် အဂ္ဂရဲ့ မျက်နှာထားကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ အမေကတော့ ...

“ကြော်ငြာထဲက ဒက်ကရေးရှင်းတွေ တကယ်ပဲ ... သားဆင်ထားတာလား ...”

တဲ့။

ထူးဆန်းတဲ့ သြဗွယ်အမေးကို မေးလေသည်။

“ကျွန်တော့်သီချင်းတွေကို စိတ်ဝင်စားသလား ...”

လျှပ်စစ်လှိုင်းထဲမှာ သူ့အသံ အနည်းငယ်တုန်ခါလှုပ်
ခတ်နေသည်ကို မှန်းမိသည်။

“အင်း ... ဒါပေမဲ့ ပရိသတ်က ကိုယ်တော့ မဟုတ်ဘူး ကိုယ့်
ညီမလေးပါ ...”

“ဝတ်ရည်က ...”

“ကြော်ငြာထဲက မင်းရဲ့အသံကိုလည်း အားလုံးက ကောင်း
ချီးပေးကြတယ်လေ ...”

“မနောက်ပါနဲ့ အစ်ကိုရာ ...”

သည်အသံက အေးစက်တိတ်သဲ့တစ်ယောက်နဲ့
လေသံလို့ လုံးဝကို မထင်ရပါ။

“မင်း ဒီနေ့ အားလား ...”

“ကျွန်တော် ...”

“ညနေပိုင်းလောက် မင်းတစ်ကိုယ်တော်ကြွထားတဲ့ တိမ်
တွေ ဘာတွေရှိရင် ... ယူပြီး လာခဲ့လေ ... စမ်းကြည့်ကြ
တာပေါ့ ...”

တစ်ဖက်က တုံ့ပြန်သံ မကြားရဘဲ ခပ်ပြင်းပြင်း
အသက်ရှူသံကိုသာ ဖုန်းလိုင်းထဲမှာ ကြားနေရသည်။

သည်ကောင်လေးကို ရူးသွားအောင် ဒုက္ခပေးမိ
သလို ဖြစ်နေပြီလား။

ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မွေး
နေ့အတွက် ပန်းစည်းတစ်စည်းပို့ပေးရသည့် အလုပ်က အထွက် စိတ်
လှုပ်ရှားစေခဲ့သည်။ စိတ်လှုပ်ရှားရသည့် အရင်းခံက ကြည်နူးခြင်း၊
စွမ်းခြင်းမေတ္တာတရားများဖြင့် မဟုတ်တာကတော့ သဘာဝနှင့်
ဆန့်ကျင်နေသည့် စိတ်ခံစားမှုတစ်ခုဖြစ်၏။ သို့ပေမဲ့ အထူးအထူး အမှန်း
နှင့် ပူလောင်ခြင်းများ၏ စေစားမှုကြောင့်ပင် အလှဆုံး နန်းဆီ
ကြွက်သွေးနီရဲများကြား အဖြူရောင် Snow Ball များ ညှပ်ထားသည့်
ဝန်းစည်းကို ရွေးချယ်ပြီး ပန်းစည်းရဲ့ အောက်ခြေမှာ မွှေးနေ
အတွက် စေးသံစုံတတ်ပြားလှလှကို ဖဲကြိုးနှင့် တွဲချည်လျက် သူမ

ထံသို့ ပို့ပေးခဲ့သည်။

အဂ္ဂကို ငြင်းပယ်ခဲ့သည့် နှင်းဆီဖူးနှင့် နှုတ်ခမ်းလှလှ များသည် ပန်းစည်းရဲ့ ခအောက်ခြေကတ်ပြားမှာ ပေးပို့သူ အမည် နာမကို မြင်လျှင် အံ့သြခြင်းဖြင့် ခပ်ဟဟ ပွင့်နေလေသည်။ ဒါမှ မဟုတ် စူးသွပ်မိုက်မဲသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လျှောင် ပြောင်လိုစိတ်ဖြင့် ရယ်မောနေမှာလား။

ထိုပန်းစည်းကို ငွေပိုးအိမ်ထံသို့ ပို့ခိုင်းသောအခါ အဂ္ဂထင်ကျော်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စများကိုပါ အမြဲဆောင်ရွက် ပေးလေ့ရှိသည့် ဝန်ထမ်းကောင်လေးက အံ့သြပြီး မယုံနိုင်သည့် မျက်လုံးများဖြင့် ပန်းစည်းကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ နံနက်ခင်း အချိန်မှာ ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ တံခါးဝသို့ ရောက်ရှိသွားသော ထိုပန်းစည်း သည် ငွေပိုးအိမ်တို့မိသားစု အိမ်သားများအတွက် မေးခွန်းများစွာ ကို ပေးနိုင်လိမ့်မည်။ တစ်နေ့နေမှာတော့ ထိုမေးခွန်းများရဲ့ အဖြေ ကို သူတို့အားလုံးကောင်းစွာ နားလည်နိုင်မှာပါ။

ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ မျက်ရည်ကို မြင်ရဖို့က သိပ်များခဲ့ယဉ်း နေလေမလား။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးအကြီးဆုံးဆိုတာ ချစ် သူလား။ သိက္ခာတရားလား။ ဘဝရဲ့ လုံခြုံမှုလား တစ်ခုခုတော့ သူမ ရွေးချယ်ရလိမ့်မော်။

“ကိုကိုလည်း နားထောင်ကြည့်ဦးလေ ...”

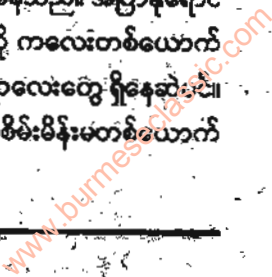
ဝတ်ရည်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ မြင်ရသည့် အရိပ်က အလုပ်တာဝန်ဝတ္တရားတစ်ခုဆိုတာထက် ပိုပြီးစိတ်အားထက်သန် နေခဲ့သည်ဟု အဂ္ဂထင်သည်။

“ကိုယ်မှ နားမလည်တာ ...”

“နားမလည်ပေမဲ့ ကိုကိုက အလုပ်ရှင်ပဲ ... ပရိုဂျက်ဆာပဲ နားတော့ထောင်ကြည့်ရမှာပေါ့ ... ဒီလောက်ကြီးလည်း ဂီတနဲ့ စိမ်းတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ...”

“ညီမလေးရဲ့ သဘောထားကို အရင်ပြောပါဦး ...”

ဒီဒီဒီကက်ဆက်ကြီးရဲ့ ရှေ့တည်တည်က မွေးပွ ကော်စောပေါ်မှာထိုင်နေသည့် ဝတ်ရည်က အဂ္ဂရဲ့ စကားကို မဖြေ နိုင်သေးဘဲ မျက်ခုံးတွေကျဲ့ လျက် ငြိမ်သက်နေသည်။ အပြာနုရောင် ဂါဝန်ပွပွလေးနှင့် ဝတ်ရည်သည် တကယ့်ကို ကလေးတစ်ယောက် ရဲ့ အပြစ်ကင်းစင်မှုမျိုးနှင့် ချစ်စရာ အမူအရာလေးတွေ ရှိနေဆဲပဲ။ သည်ညီမလေးကြောင့်ပင် အဂ္ဂရဲ့ ဘဝမှာ သူ့စိမ်းမိန်းမတစ်ယောက်

ဝင်လာဖို့ ခဲယဉ်းနေသည်လား မပြောတတ်ချေ။

“လုပ်ရင် ဖြစ်နိုင်တယ် ... ရုံးတော့ မရုံးဘူး သေချာတယ် ကြော်ငြာအားကောင်းမယ်ဆိုရင် ပေါက်နိုင်တယ် ... ”

“ယုံကြည်တယ်ပေါ့ ... ”

“သီချင်းတွေ နားထောင်ပြီး ပြောတာလေ ... ကျွန်တာက တော့ ကိုကိုကို ပြောခဲ့သလိုပဲ သူ့ရဲ့ ကံကြမ္မာနဲ့ဆိုင်တယ် ဒီဘက်မှာ သူ ဘယ်လောက်ပါရမီရှိလည်း စောင့်ကြည့်ရမှာ ပေါ့ ... ”

“ကိုယ်ကတော့ အဲဒီအလုပ်ကို ညီမလေးက ဦးဆောင်စေချင်တယ် ... ”

“အမ် ... ”

“မူပိုင်ခွင့်ကို ညီမလေးနာမည်နဲ့ လျှောက်မယ်လေ ... ”

ဝတ်ရည်သည် နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ဖက်ကို မှဲလိုက်

ရင်း ...

“အိမ်မှာ ဖိမ်နဲ့ထိုင်စားနေတာကို ကြည့်မရတော့ဘူးတင်တယ် ဟုတ်လား ... ”

ဟု အဂ္ဂကို ခပ်ရွံ့ရွံ့ လေးပြော၏။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အရင်းအနှီးလည်း ရှိတယ် ... ကိုယ်လည်း ဝါသနာပါတယ်ဆိုတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို အခွင့်အရေး

ရှိကုန်း စမ်းသပ်ကြည့်သင့်တာပေါ့ ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပညာတွေတတ်ထားပြီး ဒီပလိုမာ လက်မှတ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ယူနေရုံနဲ့ ပြီးရောလား ... အသုံးတည့်မဲ့ အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ရမှာပေါ့ ... လုပ်ငန်းတစ်ခုခုကို ဦးဆောင်နိုင်မဲ့ အရည်အချင်းမျိုး ရှိရမှာပေါ့ ... ”

“အင်းပါ ... ကိုကို မြှောက်ပေးတာပဲနော် ... နောက်တော့မှ ဘာဘာညာညာ မပြောနဲ့ ... ”

“အပြောမခံရအောင် လုပ်ပေါ့ဟ ... ”

“တွေ့လား ... ဘာမှတောင် စ.မလုပ်ရသေးဘူး ... လူကိုဘောင်ခတ်ထားချင်နေပြီ ... ”

ဝတ်ရည်ရဲ့ ဆံပင်စွင်းစင်းပျော့ပျော့တွေကို လက်ဖမ်းပြီး အုပ်ပြီး ဆွဲဖွဲ့မွှေပစ်လိုက်ရင်း တပားပား ခယ်ခစ်လိုက်မိသည်။ တယ်လီဖုန်းသံ တခုတူမြည်လာသည်ကို ဝတ်ရည်က အနီးမှာရှိနေသည့် ကြိုးမဲ့ဖုန်းဖြင့် ပြန်ထူးလိုက်၏။

“ကိုကို ... ငွေပိုးအိမ်တဲ့ ... ”

တကယ်တော့ ခဲယဉ်းယဉ်း စုံစမ်းခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါ။ အဂ္ဂရဲ့ဦး
ချောက်ထဲမှာလည်း ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ မွေးနေ့ဆိုတာကို သိသိမှတ်မှတ်
မြင်နေတာ မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ ချစ်သူဆိုတာကိုတောင်
စုံစမ်းသိနိုင်မှတော့ မွေးနေ့ဆိုတာကို သိရဖို့က ဘယ်မှာခဲယဉ်းမှာ
တဲ့လဲ။

ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ မိဘများကတစ်ဦးတည်းသောသမီးလေး
ရဲ့ မွေးနေ့ကို နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ကုသိုလ်ရေးစာစီစဉ်ပြုလုပ်ပြီး ကျင်းပ
ပေးသည်ဆိုတာရော၊ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းတွေကို ဖိတ်ကြားပြီး
ဆွယ်ခဲတတ်သည်ဆိုတာရော အဂ္ဂသိထားပြီး ဖြစ်ပါသိသိ။ သည့်ထက်
ပိုပြီး သည်တစ်နှစ်မှာတော့ သူမရဲ့ ချစ်သူလေးကို မိဘများနှင့် တွေ့
ဆုံမိတ်ဆက်ပေးဖို့ အထူးအစီအစဉ်လေးတစ်ရပ်ပါဝင်သည်ဆိုတာ
ထလည်း ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ ချစ်သူကိုယ်တိုင် အဂ္ဂကို အရိပ်အမြွက်ပြောခဲ့
ပြီးဖြစ်သည်။

“အံ့ဩစရာကောင်းနေလို့ပါ ... စကားမစပ်မိဘူး ထင်တာ
တဲ့ ...”

“ဘတ်သို့ဒေးပါတီကို ဖိတ်ကြားမခံရတဲ့အတွက် ... စိတ်
မကောင်းပါဘူးဗျာ ...”

“အင်း ... အဲဒီအတွက်လည်း အားနာပါတယ် ...”
“ဒါဆို ... အကြေးတင်တဲ့အနေနဲ့ နောက်ထပ်သီးသန့် မွေး

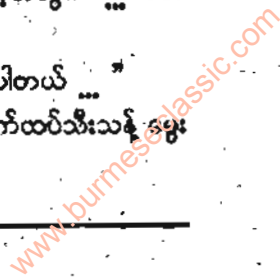
“နှင်းဆီပန်းစည်းအတွက် ကျေးဇူးတင်စကားပြောချင်လို့
ပါ ...”
“မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ ... ကျေးဇူးတွေနဲ့ သိပ်လေးသွားမှာ
စိုးလို့ ...”

တယ်လီဖုန်းလိုင်းထဲက စကားသံသည် ချိုမြိန်ပြီး မာ
ကျောပြတ်သားမှုတွေ နည်းနည်းမှ မပါဝင်။

“ချစ်တဲ့သူကိုပဲ ရွေးချယ်မှာပါ ...”
ဆိုသည့် လေသံချိုးနှင့် တော်တော်ကို ခြားနားသည်
ဟု အဂ္ဂထင်ပါသည်။ အဲသည့် အသံကို ပြန်ကြားမိတိုင်းလည်း ဓမ္မာ
ကိုယ်အတွင်းထဲမှာ လှိုက်စားနေသည့် ဒဏ်ရာဟောင်းတစ်ခုလို
အတော့်ကို ခံရခက်ပြီး နာကြည်းစိတ်တွေက ပို၍ပို၍သာ တိုးပွား
လာခဲ့သည်။

“ဒါနဲ့ ... ပိုးရဲ့ မွေးနေ့ကို ဘယ်လိုသိလဲဟင် ...”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

သူမရဲ့ အမေးကို မဖြေဘဲ နောက်ထပ်မေးခွန်းတစ်ခု
ဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်တော့ ရုတ်တရက် သူမ နှုတ်ဆွဲအသွားသည်။

နေပွဲကျင်းပပေးပါလား ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... စဉ်းစားပါမယ် ...”

အဲသည့်စကားသံကဖြင့် နည်းနည်းစီးစီးပိုးပိုးရှိသည် ထင်၏။ မိန်းမတွေရဲ့ သဘာဝကိုက အာမဟုတ်သည့် လိုက်လျော့ ဦးစားပေးမှ။ အထက်စီးရမှုတွေကိုပဲ ကျေနပ်နေတတ်တာ မဟုတ် လား။ သူမ မမြင်နိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာနေတာမို့ အဂ္ဂတစ်ယောက် တည်း ကျေကျေနပ်နပ် ပြီးလိုက်မိသည်။

“ကျွန်မ မေးတာ မဖြေသေးဘူးနော် ...”

မလွယ်ပါလား။

အဖြေမရမှချင်း လက်လျော့မည့်ပုံတော့ မဟုတ်။ “ဒါ သိပ်မခဲယဉ်းပါဘူးဗျာ ... ဟိုးအရင်ကတည်းက သိထား တဲ့ ကိစ္စလို့ပဲ မှတ်လိုက်ပါ ... သိပ်လည်း မအံ့ဩပါနဲ့။ မွေးနေ့ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ နေ့လယ်စာ စာစီရက်လော့ ကျွေးပါရစေ ... ကျွန်တော်လည်း ခုတလောတော့ လုပ်ငန်း အသစ်တစ်ခု တိုးချဲ့ဖို့ကိစ္စရှိနေလို့ ... အားကိုမအား ဖြစ်နေတယ် ... လူကြီးတွေရော နေကောင်းရဲ့လား ကျွန်တော်က ကျန်းမာရေးအတွက် ဆုတောင်းပေးတာ လို့ ပြောပေးပါဗျာ ...”

စကားတွေ အဆက်မပြတ်ပြောပြီး အာရုံအပြေး

အလဲလုပ်လိုက်တော့မှ မရွှေ့ချောက ခွေးနေ့ကိစ္စကို လက်လျော့ သွားတော့သည်။

ငွေပိုးအိမ်ကို တိတ်တခိုးခွဲလှောင်နေသည့် ယောက်ျား တစ်ယောက်ပဲ ဆိုပါတော့။

မရနိုင်မှန်း သိလျက်နဲ့ အဲသည့်ရင်ထဲက အချစ်တို့ ချောက်ဖျက်မပစ်နိုင်ဘူးဆိုပါတော့။

တစ်နေ့နေမှာ အခွင့်အရေးလေး တစ်စွန်းတစ်ပေါ် မလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ အဲသည့်လို တွေးပြီး ကျေနပ် ခွင့်ပိုးအိမ်။

ခွဲချိန်မှာတော့ ခင်ပွားအတွက် လှုပ်တဲ့ အိပ်မက်

အရာမှ နေဦးမှာပေါ့။

ဟိုရ

နောက်က စာကောက်ကောက်လိုက်ပါပြီး မေးခွန်း တစ်ခုကို ထပ်ကာတလဲလဲမေးနေသည့် ဝတ်ရည်ကို ဘယ်လိုပြန်

ပြောမလဲဆိုတာ အဂ္ဂ စဉ်းစားမရပါ။ လောလောဆယ် အဂ္ဂမှာ ဘယ်သူမှမသိရအောင် လျှို့ဝှက်ထားရမည့် အကြောင်းအရာများ ရှိနေသေးသည်။ အလုပ်က ပြန်လာပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်ကာ အထိ ဝတ်ရည်က သည်မေးခွန်းကို မေးဆဲပင်။

“ဒီမိန်းမကို ကိုကိုက တကယ်စွဲနေတာလား ...”

“ဘယ်မိန်းမကိုမှ ကိုကိုမစွဲဘူး ...”

“အဲဒါဆိုရင် ... သူနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အဆက်အသွယ် မပြတ်တာလဲ ...”

“ဟာကွာ ... ဘာကို အဆက်အသွယ် မပြတ်ရမှ ရန်သူတွေလည်း မဟုတ်ဘူး ... ရည်းစားဟော မဟုတ်ဘူး ... အစကတည်းက တစ်ခါတစ်ရံ ဝင်ထည့်လာပြီး မိတ်ဆွေတွေလို ဆက်ဆံခဲ့တာပဲ ... သိပ် ...”

အနက်ရှိတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး ...

သူဖက်က ကိုယ့်ကို လက်မခံနိုင်ဘူးဆိုတာနဲ့ဘဲ ကလေးတွေလို စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်ပြီး နေရမှာလား ... ပုံမှန်ဆက်ဆံဆဲရေးတော့ ရှိတာပေါ့ ... ဒီလောက်ပါပဲ ... အဲဒါတရားခံစစ်သလို ငါ့ကို လာစစ်နေရလား ...”

“ကိုကိုနဲ့ သူ့ကြားထဲမှာ အရင်ကတည်းက ပုံမှန်ဆက်ဆံရေးမှ မရှိတာဘဲ ... ကိုကိုလည်း မေမေခိုင်းလို့သာ သူ့

ဝင်ထွက်နေရတာ မဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အခုလည်း ...”

ဝတ်ရည်သည် အဂ္ဂရဲ့ နှစ်ယောက်အိပ် စေခိုက်မှု ရာ ငြိုးပေါ်မှာ အကျအနတ်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီး မေးကိုလက်ဖြင့် ပင့်ထောက်လျက် အဂ္ဂကို စုံထောက်တစ်ယောက်ရဲ့ စူးစမ်းသော မျက်နှာမျိုးဖြင့် ကြည့်နေသည့်။

“ကဲ ... မယ်မင်းကြီးမ ... အပြင်ထွက်တော်မူပါတော့ ...”

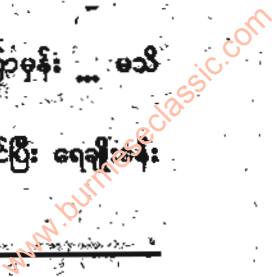
ငါ ရေချိုးတော့မယ် ...”

“ကိုကိုတော့ တစ်ခိုခိုမှားနေပြီ ...”

ဝတ်ရည်က အဂ္ဂရဲ့ စကားကို မငြင်းဆန်လေ့ရှိ တိုင်း ချရာမှ ထရပ်လိုက်ရင်း အေးစက်စက်လေသဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ဝတ်ရည်ရဲ့ မျက်နှာမှာ ကလေးတစ်ယောက်လို နောက်ပြောင် တို့ထဲလိုရှိပုံတွေ၊ ခပ်ဖြူးဖြူး အပြုံးရိပ်တွေ နည်းနည်းမှ ရှိနေပေမယ့် အဂ္ဂရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲ စိုက်ကြည့်လိုက်သည့် ခပ်စူးစူး မျက်ဝန်းတွေထဲ တစ်ခုခုကို မိမိရရ ဖမ်းဆုပ်လိုက်နိုင်သည့် အဓိပ္ပာယ်မျိုးကို ဖုတ်ဖုတ် ချိ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒီကောင်မလေးဟာ ... ဘာတွေလာပြောမှန်း ... မသိဘူး ...”

မျက်နှာသုတ်ပင်ကို ပန်းပေါ်တင်ပြီး ရေချိုးခန်း

တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်စဉ်မှာ အိမ်ခန်းထဲက ထွက်သွားသည့် ဝတ်ရည် ရဲ့ ခြေသံပါးပါးကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ရုံးခန်းမှာ ခေါ်တွေ့စာယ်ဆိုတာက ... ခုလုပ်မဲ့အလုပ် ပြောမဲ့စကားကို အလုပ်သဘောဆန်ဆန် လေးနက်စေဖို့ လိုအပ် ...”

စကားသုံးလေးခွန်းအပြီးမှာ အဂ္ဂရှေ့မှာထိုင်နေ သည့် ဘုန်းနေစိုးရဲ့ခေါင်းတစ်ချက်အညိတ်၊ ဟုတ်ကဲ့ ... ၊ စကား ထစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းကလွဲပြီး ဘာကိုမှ တုံ့ပြန်မရသေး။ အေးစက်သည့် သူ့ရဲ့မျက်ဝန်းများက စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် ဂနာမြင်မြင်နေပေမဲ့ အဂ္ဂ ရှေ့မှာ ထိုင်နေသည့် အနေအထားက မပျက်မယွင်း မတုန်မလှုပ် ရှိသည်။ Dream World ကုမ္ပဏီ၏ရုံးခန်းသည် လေအေးစက်၏ အအေးငွေ့များကြောင့် အေးစိန်စိုထိုင်းလျက်ရှိ၏။ မွေးပွဲကော်စော များဆီကပင် မွေးယုံသည့် ရနံ့ကို ရနေသည်ထင်ရအောင် အတွင်း

ပိုင်း ပြင်ဆင်မွမ်းမံမှုကို အကောင်းဆုံးပြုလုပ်ထားသည်။ ဒါမှလည်း အိမ်အတွင်းပိုင်း အလှဆင်ကုမ္ပဏီရဲ့ ကြော်ငြာတစ်ခုဖြစ်တော့မှာ ပေါ့။ ဘုန်းနေစိုးရဲ့အကြည့်တွေက ကဗျာဆန်ဆန် ရုံးခန်းကလေးကို သူ့ချစ်တသံစဉ်တစ်ခုခုဖြင့် ပြည့်စွက်လိုဟန်ထင်ပါရဲ့။ သူ့အတွက် တော့ လေအေးစက်ရဲ့ ငြီးငွေ့ဖွယ် အသံပျော့ပျော့အစား၊ စန္ဒရား ဒါမှမဟုတ် ဂီတသံတစ်ခုခုဖြင့် အစားထိုးချင်ပေလိမ့်မည်။

“ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့အလုပ်ရှင်က ကိုယ်မဟုတ်ဘူး ...”

သူလည်တိုင် အနည်းငယ် ဆန့်သွားသည်။

“မင်းရဲ့ ပရိုဂျက်တာက ဝတ်ရည်ပဲ ...”

“ဟု ...”

အံ့ဩခြင်းနှင့် လှုပ်ရှားခြင်းကို တစ်ပြိုင်တည်း မြင် လိုက်ရသည်။

“ကိုအဂ္ဂရဲ့ ရုံးခန်းအဆင်အပြင်က တော်တော်ကို လှတားပ နော် ... လက်စွမ်းကုန် ကြိုထားတာလား ... ဝင်လာတဲ့သူ

တိုင်းက အလုပ်ကိစ္စကို မေ့ပြီး ဒီရုံးခန်းလေးရဲ့ စတိုင်ကိုပဲ အရင်ဆုံး သတိထားမိကြမှာ ... ”

“မင်းရော အဲဒီလို ခံစားရလား ... ”

“ဒီရုံးခန်းထဲကို ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်တော် အဲဒီလို ခံစားရတယ် ... ဒါပေမဲ့ ကိုအဂ္ဂပြောတဲ့စကားတွေကို ကြားလိုက်ရတော့ ... ကျွန်တော် လောကကြီးကိုတောင် မေ့သွားတယ် ... ”

အဂ္ဂ ကျေကျေနပ်နပ် ပြုံးလိုက်မိသည်။

သည်လိုအချိန်မှာတော့ အေးစက်တတ်သူတစ်ယောက်ဆိုတာကို မယုံနိုင်လောက်အောင်ပင် သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ လှုပ်ရှားတက်ကြွသည့် သွေးရောင်တွေ လှမ်းနေသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကျေနပ်ရိပ်နှင့် ကံကြမ္မာရဲ့ အပြောင်းအလဲကို မယုံမခဲဖြစ်နေသည့် စိတ်ခံစားချက်မျိုးသည် သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်လွင်နေ၏။

သူ့ရှေ့မှာ အစိမ်းရောင် ဖျော်ရည်ဖန်ခွက်ရှည်ရှိနေပြီး အဂ္ဂရဲ့အရှေ့မှာတော့ အငွေ့မသေနိုင်သေးသည့် ကော်ဖီပူတစ်ခွက် ရှိနေသည်။

“ဝတ်ရည်က ကျွန်တော့်ကို ယုံကြည်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ”

“ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ညီမလေးက ဒီလောကကြီးထဲကိုဝင်ဖို့ ဘာအတွေ့အကြုံမှ မရှိသေးတဲ့ အစိမ်းသက်သက်ပါ ... ဒီတော့ မင်းတို့နှစ်ယောက် ပူးပေါင်းပြီး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားနိုင်ဖို့ပဲ ... မင်းလည်း ရိုတော့ဒင်းအပိုင်းကိုပဲ ကိုယ့်တာဝန်လို့ တွက်မထားဘဲနဲ့ ဖြန့်ချိရေးနဲ့ ကြော်ငြာကိစ္စတွေရုံးတင်တဲ့ကိစ္စတွေမှာပါ ... သူ့ကို အားတက်သရော ကူညီဖို့ လိုတယ် ... ”

လိုအပ်ရင် ... ကိုယ့်ဆီက စတင်ပေးတဲ့ကိုလည်း ခိုင်းစားမှာပါ ... ဒါပေမဲ့ ဒါက စီးပွားရေးကိစ္စသက်သက်မဟုတ်ဘူးလေ ကိုယ်တို့ စီးပွားရေးလောကလိုမျိုး ... ဒီလောက်ပေးရင် ဒီလောက်ပြန်ရမယ်လို့ တွက်ပြီး လုပ်လို့ရတူး ... ”

“ဟုတ် ... ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ် ... ”

“နောက်တစ်ခုက အားလုံးစိတ်တိုင်းကျပြီးစီးပြီဆိုမှ ကြော်ငြာကိစ္စကို လုပ်မယ် ... ဒီကြားထဲမှာ မိဒီယာတွေနဲ့ ရေတွတာ ... ဝိုင်းတွေနဲ့ လိုက်ပြီးဆိုတာ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ဘူး ကိုယ်တို့ဘာသာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လှုပ်ရှားမယ် ... နောက်ဆုံးကွာ ... မင်းရဲ့အပေါင်းအသင်း ... မင်းရဲ့ဥပစာ ကိုတောင် အသိမပေးပါနဲ့ ... ဒါ ကိုယ်တို့ရဲ့ အင်အားမင့်(နဲ့) တစ်ခုပဲ ... မင်း လိုက်နာနိုင်မလား ... ”

သူက သည်တစ်ခါတော့ တွေဝေသွားပြီး စားပွဲမျက်နှာပြင်ကြည့်ကြည့်ကို ဓုတ်လွှာချလျက် စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ခါးသက်မွေးပုံ သေစင်ကော်ဖီရဲ့ အရသာကို နှစ်သက်စွာ ခံစားနေခိုက်မှာ တုန်းနေရုံးထဲက ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မှုမျိုး ရရှိလိမ့်မည်ဆိုတာ အဂ္ဂနည်းနည်းလေးမှ မစိုးရိမ်ပါ။

“အဲဒါ ဘာကြောင့်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိခွင့်ရှိလား ...”

သည်လိုမေးခွန်းမျိုးအတွက် အဂ္ဂမှာ အဆင်သင့် အဖြေရှိမနေပြေးသေး ဖြစ်သည်။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မလိုလားအပ်တဲ့ ဇာတ်ရွပ်တာတွေကို ကြိုပြီး ကာကွယ်စားတဲ့ သဘောပဲ ... ဒီလောကမှာ ဘယ်လိုလူတွေရှိတယ် ... ဘယ်လိုဇာတ်လမ်းမျိုးတွေ ဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာ မင်းလည်း သိပြီးသားဖြစ်မှာပါ ... မင်းက ဒီလောကနဲ့ တေးတဲ့သူမှ မဟုတ်ဘဲ ... ကိုယ်တို့ရဲ့ အကန်းမင့်(နီ)ကို မင်းက သံသယရှိတယ်ဆိုရင် ... မင်းကြိုက်သလို စုံစမ်းပြီး ... မင်းကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်လိုရပါတယ် မင်းဆီက ရက်စိဆိုတဲ့ အဖြေကိုရမှ စပြီး လုပ်မယ် ...”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်တော်မစုံစမ်းပါဘူး ...”

“မဟုတ်ဘူးလေ ...”

“ကျွန်တော် ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးကို စောင့်နေခဲ့တာ အကြာ

ကြီးရှိပြီ ... အခု ကျွန်တော့်ကို လိုလိုလားလားနဲ့ အခွင့်အရေးပေးလာတာ ကျွန်တော် လက်လွတ်ခံလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ... ကျွန်တော့်ဘက်က ဘယ်လိုပေးဆပ်မှုမျိုးပဲ စပေးရပေးရ ... ကျွန်တော် လုပ်ကို လုပ်ရမယ် ... ပြီးတော့ ကိုအဂ္ဂကို ကျွန်တော်ယုံပါစာယ် ...

မင်း သိပ်မှားသွားပြီ။

လူမှန်ရင် မယုံတတ်လေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်

တောင် အလွယ်တကူ မယုံလိုက်လေနဲ့ တုန်းနေရဲ့နဲ့ ...”

စိတ်ထဲကနေပြီး အကျယ်ကြီး အော်ပစ်လိုက်သလို

အဂ္ဂနဲ့ နှုတ်ခမ်းတွေက တင်းတင်းစေ့ပြီး ပြေးနေခဲ့ပါသည်။

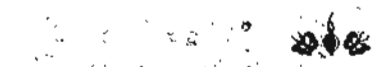
သည်နောက်မှာတော့ အဂ္ဂထင်ကျော်သည် ဝိုက်ခဲလှသည့် စွန့်စားမှုတစ်ခုဖြင့် မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ် လက်စားချေတုံ့ပြန်ဖို့ စတင်ခဲ့တော့သည်။ အဂ္ဂ၏ကြီးမားသော အရင်းစားက

ချစ်လှစွာသော ညီမလေး ဝတ်ရည်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဘုန်းနေစိုးနှင့် ဝတ်ရည်တို့ရဲ့ တံဖြည်းဖြည်း ပိုမိုရင်းနှီးလာသော ဆက်ဆံရေးကို သတိဖြင့် စောင့်ကြည့်နေခဲ့ရသည်။ တကယ်တော့ အဂ္ဂထင်ကျော် အတွက် တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေးသည် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့် ရတနာတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပါသည်။ အကဲ့အရှုမခံနိုင်သည့် ကြွေရုပ် ကလေးတစ်ရုပ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ အဲသည့် ရတနာလေးသည် တစ်နေ့ နေ့မှာတော့ ထိုက်တန်သူရဲ့ လက်တွင်း ရောက်ရှိရမည် အသေအချာ ပင်။

အဲသည့် ထိုက်တန်သူသည် ... ဘုန်းနေစိုးတော့ မဟုတ်၊ ဘုန်းနေစိုးကို ရုပ်သေးရုပ်သဖွယ် အသုံးချခဲ့သည်ကလွဲလျှင် အဂ္ဂ သူ့အပေါ်မှာတယ်လိုခံစားချက်မျိုးမှ မရှိပါ။ ဝတ်ရည်အပေါ် ယုံကြည်မှု သက်သက်ဖြင့်သာ သည်ပွဲကို စားရတော့မည်။

ကံကြမ္မာက အဂ္ဂထင်ကျော်ရဲ့ အနိုင်ရခွင့်အတွက် အသေအချာရှိနေပါ့မလား။

အပုန်းမြစ်ကမ်းပါး

ကြက်သွေးရောင် နှင်းဆီပန်းစည်းတစ်စည်းသည်
 ငွေပိုးအိမ်ကို တစ်ချိန်လုံး အနှောင့်အယှက်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ မိမိထက်
 ငယ်ရွယ်သောချစ်သူတစ်ယောက်ကို ရုက္ခာမှ စိတ်ကူးယဉ်တတ်
 လာသည့် ငွေပိုးအိမ်သည် မွေးနေ့နံနက်ခင်းမှာ နှင်းဆီပန်းစည်းကို
 လက်ခံရရှိတော့ စိတ်အာရုံမှာ ချက်ချင်းပေါ်လာသည့်ပုံရိပ်က
 အရှိုင်းဆန်သော ချစ်သူ့မျက်နှာသာဖြစ်သည်။ လှပသည့် စက္ကူကတ်
 ပြားလေးပေါ်က နာမည်စာလုံးကို မပတ်မီခင်အထိ ငွေပိုးအိမ်က
 ချစ်သူ့ရဲ့ နူးညံ့ကဗျာဆန်လှသည့် စိတ်ကူးကို ကျေနပ်ကြည်နူးနေမိ
 သေးသည်။

www.burmeseclassic.com

နှင်းဆီတွေက ကြက်သွေးရောင်ရဲပြီး နို့ဖတ်နေသည့် ပူးရာကနေ ငုံ့အာကာစ အရွယ်တူများဖြစ်သည်။ ရိုးတဲတွေက ပြောင်စင်းပြီး နှင်းဆီနီရဲတွေကြားမှ စနိုးဘောလ်ဖြူဖြူတွေကြောင့် အနီရောင်က ပိုပြီး အသွေးကျလျက် ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေသည်။ အစိန်ရင့်ရောင် အရွက်တွေကိုလည်း အောက်ခြေနားကျကျမှာ ဝန်းပတ်ထားသည်ဆိုတော့ ကြည့်လို့မဝနိုင်သည့် နှင်းဆီပန်းစည်းတစ်စည်းဖြစ်လာသည်။ ဘုရားအာရုံပြုပြီး စ၊ စိတ်ကြည်လင်နေသည့် အချိန်မှာ မေမေလက်ထဲက နှင်းဆီပန်းစည်းကို မြင်လိုက်ရတော့ ပိုး ချက်ချင်းရွှင်လန်းပျော်ရွှင်သွားရသည်။

“အိမ်က ဆရာမကို ပေးလိုက်ပါတဲ့လေ ...”

ဆိုပြီး မေမေက မျက်စောင်းဖြင့် ပြောသည်။

“မေမေကလည်း ...”

“ပို့တာက ဘယ်သူတုလဲ ... ကလေးကလားနဲ့ကွယ်”

“မေမေကတော့ ဒီလိုပဲ ပြောမှာပေါ့ ...”

လှပသည့် နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို မှည့်လိုက်ရင်း ...

“တို့လည်း ငမ့်ရာက ကြီးလာတာပါနော် ...”

ဟု မေမေက ဆယ်ကျော်သက်လေးရဲ့ လေသံဟန်ပန်အတိုင်း ပြောလိုက်ပြီးမှ ...

“နှင်းဆီတွေက လှလိုက်တာဟယ် ...”

ဟု နှင်းဆီပန်းစည်းကို တမက်တမောကြည့်လျက် ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ် မေမေ ... စိုရဲနေတာပဲ ... ဘယ်သူပို့တာလဲ မသိဘူး ...”

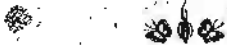
ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်ပြောလိုက်ပေမဲ့ အာရုံထဲမှာ တော့ ပုံရိပ်တစ်ခုကို ပြေးမြင်ပြီးပြီ။ လှပစွာ ချိတ်ဆွဲထားသော ကတ်ပြားလေးကို ဖွင့်လိုက်တော့ တီးလုံးသံလွင်လွင်လေး ထွက်ပေါ်လာသည်။ အင်္ဂလိပ်စာလုံးဖြင့် ရေးထိုးထားသည့် စာလုံးရဲ့ အောက်မှာ မြင်ရသည့် လက်မှတ်တိုက ငွေပိုးအိမ်မျှော်လင့်ထားသလို စိုးလံဆိုသည့် စာလုံးမဟုတ်ပါ။ ချစ်သူရဲ့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ လက်မှတ်တိုလည်း မဟုတ်ပါ။ အင်္ဂလိပ်စာလုံးအကြီးများဖြင့် ခပ်စောင်းစောင်းနှင့် သေသပ်လှပစွာ ရေးထိုးထားသည့် အမှည့်နာမအား ပိုး လုံးဝမျှော်လင့်မထားသည့် လူတစ်ယောက်၏ နာမည်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ဘယ်သူလဲ သမီး ...”

မေမေက ငွေပိုးအိမ်ကို တစ်ချိန်လုံးစောင့်ကြည့်နေခဲ့ဖူးသည်။ ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ မျက်နှာအပြောင်းအလဲက မေမေရှေ့မှာ သိပ်သိသာနေပါလိမ့်မည်။ အသက်ရှုရ ကျပ်လာသလိုလို ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိက်လိုက်ပြီးမှ မေမေအမေးကို ပိုး ပြန်ဖြေလိုက်နိုင်သည်။

“အဂ္ဂထင်ကျော်ရဲ့ မေမေ ...”
မေမေရုတ်တရက် စကားမပြောနိုင်ဘဲ အရပ်တစ်
ရပ်လို့ တောင့်တင်းသွားသည်။

“ကျွန်တော် ဘုန်းနေစိုးပါ ခင်ဗျာ ...”
“ဪ ... ဪ ... သမီးပြောဖူးပါတယ် ... ထိုင်ပါဦးလေ
အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ ... သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလည်း
ရောက်လာတော့မှာပါ ... အန်ကယ်လ်ကတော့ ဒီနေ့ ဂျော်
ရိုက်ဖို့ ချိန်းထားလို့ ဖေဖေ ဒင်နာကျမှမဲ ဘျတ်ဒေးဝတ်ရုံ
လုပ်တော့မယ်နော် သမီး ...”
“ဖေဖေတို့ကတော့ လုပ်ပြီ ...”

ငွေပိုးအိမ်ကို သည်လိုပုံစံမျိုးဖြင့် မိဘတွေက ဆန်
ကျင်ဥပေက္ခာပြုခဲ့ကြသည်ဆိုတာ ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်ပါသည်။ ဖေ
ဖေရော့မေမေပါ သူတို့ရဲ့ သဘောထားကို တစ်နည်းတစ်ဖုံ ပေါ်လွင်
အောင် ပြခဲ့သည်ပဲ ထင်သည်။ တက္ကသိုလ်မှာ နည်းပြ၊ မဟာမိတ်

... နှင်းသူဖြစ်လာသည်အထိ ဖေဖေနှင့် မေမေသည် ငွေပိုးအိမ်ရဲ့
... မှာ မူလတန်းကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေကိုပင် ဖိတ်ပြီး
... တာ စိတ်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သမျှ ပျော်ရွှင်စေခဲ့သည်ချည်းပင်။
... ကိုယ်တိုင် လူငယ်တွေ ကြိုက်တတ်သည့် အစားအသောက်
... စီမံခင်းကျင်းပြီး ဘုပေးပုံစံတွေ ကျွေးမွေးညှိခဲ့သည်။
... ဖြစ်သူ ပျော်ရွှင်နေသည်ကို တစ်နေရာက စောင့်ကြည့်နေပြီး
... နှင့် မေမေက ကျေနပ်နေပြီပင်။

အခုတော့ ...

... ပိုး တမင်ဖိတ်ကြားထားသည့် ဧည့်သည်ကောင်
... ကြောင့်လား။

ဒါမှမဟုတ် နံနက်ခင်းက နှင်းဆီပန်းစည်းကြောင့်

... မေမေက ခေါင်းကိုက်သည်ဟုအကြောင်းပြပြီး အိပ်
... မှ မထွက်တော့၊ ငွေပိုးအိမ်ကတော့ ကောင်လေးအနေကျပ်
... နှင် မေးခွန်းတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုမေးပြီး တရားခံစစ် စစ်နေမှာ
... ဖြစ်ပုံနေခဲ့တာ။

“နောက်ရက်တွေမှ အေးအေးဆေးဆေး လာခဲ့ပေါ့ကွယ် ...”
ဒီနေ့တော့ သူငယ်ချင်းတွေက ရောက်လာပြီး သောင်း
ကျန်းကြဦးမှာ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

“သမီး ... မေမေတော့ ရှိပါတယ် ...”

“ဟုတ် ...”

“ကဲ ... ကဲ ... ဖေဖေသွားဖို့ ပြင်လိုက်ဦးမယ် ...”

အေးစက်တတ်သည့် ကောင်လေးက ပို၍အေးအေးသွားပြီး ပိုး နေရာချထားပေးသည့် ဧည့်ခန်းဆက်တိုက်မှုမှာ မထူးမယက် ထိုင်နေတော့သည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲက သိမ်ငယ်ငယ်သည် မာနတရားနှင့် ရောစွက်လျက် ရှိမြဲရှိနေ၏။ ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ တစ်ဝန်းကျင်က သူ့ကိုအနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေသည်လား မသိပါ။ ပုခုံးနှင့် တိုက်ပုံမဟုတ်ပေမဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပုံစံဖြင့် ဖြစ်ရအောင် ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် စတိုင်ဘောင်းဘီစီးခိုးရှောင်ဝတ်ဆင်လှာသည့် ကောင်လေးသည် သူ့နဂိုဟန်ပန်တွေ ပျော့ကွယ်ပြီး သံပါတ်ပေးထားသည့် စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို ဖြစ်နေသည်။

“ဗိုက်ဆာပြီလား ...”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်တော် အဲစားစားဖို့လာတာမှ မဟုတ်ဘူး ...”

“သိပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ရောက်မှတော့ တစ်ခုခုစားရမှာပဲ ...”

“မရဲ့ ဖေဖေက သဘောကောင်းပုံရပါတယ် ...”

“သေချာတာပေါ့ ...”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကိုတော့ သိပ်သဘောမကျသလိုဘဲ ...”

သမီးအတွက် သင့်တော်ခဲ့သူလို ယူဆပုံမရဘူး ...”

သူက သည်လိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မှတ်ချက်ချလိုက်တာ သူ့ကိုအားပေးရမည့် စကားတွေ ပြင်ဆင်ထားသမျှ ပိုးရဲ့နှုတ်ဖျားမှာတင် ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ဝမ်းနည်းနှုတ်ဆိတ်နေခဲ့ရသည်။ နီးဆီးရှည်များဖြင့် ပိတ်လှောင်ထားသလိုရှိနေသည့် ဧည့်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တို့ တစ်ယောက် စကားမပြောနိုင်ဘဲ စက္ကန့်တွေ တော်ကြာခဲ့သည်။ မွေးပွဲကော်စော အပြာရောင်ပေါ်က သူ့ခြေချောင်းရှည်တွေကိုသာ မျက်လွှာချ စိုက်ကြည့်နေရင်း သူ့ကိုအားပေးအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားမွေးနေခဲ့ရပါသည်။

“ဒါပေမဲ့ မရယ် ... အချိန်ယူပြီး စောင့်ရမှာပေါ့နော် ... ကျွန်တော် တစ်ခုခုလုပ်နိုင်မှာပါ ... ဟိုလေ့ ... လူကြီးတွေ ကျေနပ်ရမဲ့ အခြေအနေမျိုးပေါ့ ...”

“ကိုးလဲ ...”

“ကျွန်တော့်အပေါ် မ၊ စိတ်ပျက်မသွားဖို့ဘဲ ...”

“တော်ပါတော့ကွယ် ...”

ဒူးပေါ်မှာ ထောက်တင်ပြီး တစ်ခုနှင့် တစ်ခုယှက်ထားသည့် သူ့လက်ဖခိုးတွေပေါ် အုပ်ခိုးဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိသည်။

“တို့ ရွေးချယ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ ...”

“ရွေးချယ်မိပြီးသားမို့ မျက်စိမှိတ်လိုက်ရတာမျိုးလား ...”

“မဟုတ်ဘူး... တို့အချစ်ကို တို့သေချာပြီးသားပါ...
ဘက်က ဘယ်အော့မှ မမြောင်းလဲဘူး...”

“ကျွန်တော်မယ့်ပါတယ်... ဒါပေမဲ့ မျက်စိမှိတ်ယုံရတာထက်
စာရင်... တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နားလည်နိုင်
အနေအထားက ပိုပြီးကောင်းလိမ့်မယ်... ဟုတ်တယ်...
သူ့ဘာကိုဆိုလိုသည်ဆိုတာ ပိုးချက်ချင်းနားမထောင်
နိုင်ပါ။

“ခုနေ... ကျွန်တော် ပြန်သွားရင် စိတ်ဆိုးမှာလား...
သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲ ဖုတ်ခနဲ မော်ကြည့်မိသည်...
“ကျွန်တော်ရှိနေတာ မအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်
လိမ့်မယ် ထင်တယ်...”

“တို့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရင်မဆိုင်ချင်ဘူးလား...”
“ကျွန်တော် အဲဒီလောက် သတ္တိမကြောင့်ပါဘူး မရယ်
ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကြောင့် မသိမ်ငယ်ရမှာကို စိုးတယ်
လောလောဆယ်မှာ ကျွန်တော့်အတွက် မဘာမှ
မော့ဂုဏ်ယူစရာ မရှိသေးဘူး မဟုတ်လား...”

သူ ထွက်သွားချင်နေပြီလား။
ဝမ်းနည်းမှုနှင့်အတူ ရင်ထဲမှာ သူ့အတွက် ကမ္ဘာ
စိတ်သည် အရှိန်ပြင်းသော လှိုင်းများသဖွယ် ရိုက်ခတ်လှုပ်ရှား

မရင့်ကျက်နိုင်သေးတာကိုဘဲ သနားကရုဏာသက်ရသည်။ တကယ်
တော့ ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ အသိုင်းအဝန်းထဲ ဝင်လာပြီး အဲသည့် သိမ်ငယ်
မှုတွေကို သူ့ကိုခံစားစေခဲ့တာ၊ အချိန်သိပ်စောလွန်းသေးသည် ထင်
ပါရဲ့။

“အဲဒီလောက်ကြီး ကိုယ့်စိတ်ကို တောင်ခတ်မထားနဲ့လေ”
“ဟုတ်လား... ကျွန်တော် ကိုယ့်ဘာသာ သိမ်ငယ်နေတာ
ထင်ပါရဲ့နော်...”

“ဟိတ်... အဲဒီစကားတွေပြောဖို့က အချိန်အခါ မဟုတ်သေး
ဘူးလေကွာ... ဒီနေ့ တို့ရွေးနေ့ တို့မွေးနေ့မှာ နည်းနည်း
မှ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်ဘူးကွာ... တို့ဗျော်
အောင် တို့နေစေချင်တဲ့ပုံစံနဲ့ နေပေးမယ် မဟုတ်လား”

သည်လိုဆိုတော့ သူ့မျက်နှာ အနည်းငယ်လန်းပြီး
နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးမဖန်ရလာသည်။ သူ့အပြုံးက အရွတ်ကြီးတတ်
သည့် လှူပျိုပေါက်လေးရဲ့ အပြုံးမျိုး၊ နဖူးပေါ် ခပ်ခိုင်းခိုင်းကွေးနေ
သည့် ဆံမင်တွေကြားမှာပင် နုပျိုနေသည့် ကလေးဆန်သည့် မျက်
နှာလေးက အရမ်းကိုချစ်ဖို့ကောင်းတာပါပဲ။ အချစ်က လူတစ်
ယောက်ရဲ့ အမြင်အတွေးတွေကို ပြောင်းလဲစေနိုင်တယ်ဆိုတာ
သေချာပါတယ်။

“မက... ကျွန်တော့်ကို ရှိနေစေချင်တာလား...”

“အင်းပေါ့ ...”

“ကျွန်တော်ကတော့ မနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ရှိချင်တယ်”

“ညနေကျရင် ဘုရားတက်ရအောင်လေ ... ဘုရားမှာ ဆီမီး ပန်းကပ်ပြီး ပုတီးစိပ်ချင်တယ် ... ထိုင်စောင့်ပေးမလား”

“အိုတေ ... သိပ်ရတာပေါ့ ...”

“ဒါဆို ... ဒီမှာစောင့်ဦး ... တို့ မီးဖိုထဲမှာ မုန့်ပွဲပြင်လိုက်ဦး မယ် ...”

“ကျွန်တော် လိုက်လို့ရမလား ...”

“ရတယ် လိုက်ခဲ့လေ ...”

သူနားရွက်အဖျားကို ခပ်နာနာ လိမ်ဆွဲလိုက်တော့ သူက ပိုးရဲ့လက်တွေကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်ပြီး လက်ဖမ်းကို နှာတံထိမ်းဖျားလေးနဲ့ ထိရုံနမ်းရှိုက်လိုက်သည်။ ဘယ်သူမှ မသိလိုက်သည့် ရင်ခုန်သံတွေက ရင်ထဲမှာ ပရမ်းပတာ ဆူညံသွားခဲ့၏။

“ခုတစ်လော ဘာတွေ အလုပ်လုပ်နေလဲ ... ကျောင်းကိုလည်း ရောက်မလာဘူး ...”

ဆည်းဆာရိပ်အောက်မှာ ဖြင်ရသည့် မြို့ပြအငွေ့ အသက်အနည်းငယ်ကင်းသော လွင်ပြင်ခွင်ကို ငေးမောနေရင်း သူက နှုတ်ဆိတ်သည်။ ပင့်သက်ရှိကံသံ တိုးတိုးဗွေဗွေကြားရမ်း ဖိုးကာသား ဂျာကင်ပေါ်တင်နေသည့် သူ့လက်ချောင်းတွေက ရှည်လျားပြီး ပြည့်ဝန်းသွယ်လှသည်။ သို့ပေမဲ့ ထိပ်ပိုင်းဆီသို့ ရှူးသွားတတ်သည့် စိတ်ကူးယဉ်လက်မျိုးမဟုတ်၊ ဖယောင်းတိုင်တွေလို တညီတညာတည်း ရှိတတ်သည့် အံ့ဘိဓမ္မာလက်မျိုးဖြစ်သည်။ အဲသည့် လက်ချောင်းတွေက နွေးထွေးပြီး မြဲမြံသည်ဆိုတာတော့ ငွေပိုးအိမ်ကောင်းကောင်းသိထားသည်။

“လောလောဆယ်မှာ ကိုယ်အလုပ်တစ်ခု လက်ခံထားတာ ရှိတယ် ...”

“အလုပ် ...”

“ဟုတ်တယ် မ.ရဲ့ ... ကျွန်တော့်ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်ဆိုပါ တော့ ...”

www.burmeseclassic.com

“ဘာလဲ သီချင်းတွေလား ...”

သူက ပြန်မဖြေတဲ ပြီးရုံ ပြီးနေသည်။ ဆည်းဆာနေရောင်က တကယ့်ကို စိတ်ကြည်နူးဖွယ် လှပနေ၏။ အိပ်တန်းပြန်လာသည့် ငှက်အုပ်တွေ စာခံစုပြီး တစ်ခု လိမ္မော်ရောင် ကောင်ကင်ကို နောက်ခံပြုလျက် ပျံသန်းသွားသည်ကို မြင်ရသည်။ မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း မဆုံးမချင်း ပျံသန်းနေတော့မလိုလိုပင်။ လိမ္မော်နီရောင်ဖြန့်ကျက်ဆားခြင်းခံရသည့် ကမ္ဘာမြေသည်လည်း ပကတိအရောင်ပေါ် သွန်းဖျန်းထားသည့် ဆည်းဆာရောင်ကြောင့် သဘာဝလှပန်းချီကားတစ်ချပ်လို ထူးခြားလှပနေ၏။

“ကျွန်တော် ဂီတသမားဖြစ်သွားရင် ... မရှုံးမိဘာတွေပဲ သဘောကျနိုင်ပါ့မလား ... မတို့ အသိုင်းအဝိုင်းက ဘယ်လို လူမျိုးကိုမှ သမက်တော်ချင်မှာလဲ ... ကြည့်ရတာ အချို့အဝါကြီးတဲ့ ... သိက္ခာရှိတဲ့ ဂုဏ်မျိုးကိုမှ လိုချင်တယ်ထင်တယ်နော် ...”

“ဟင့်အင်း ... တို့က လက်ခံနိုင်မယ်ဆိုတဲ့ လူမျိုးကို မေမေတို့လည်း လက်ခံမှာပဲ ... တို့ကို စိတ်ညစ်အောင် မေမေတို့က ဘယ်တုန်းကမှ ခုလုပ်ခဲ့ဘူး ... အဲဒါကြောင့်လည်း ကမ်းလှမ်းလာတဲ့ လူတွေကို သူတို့သဘောနဲ့ သူတို့ ခေါင်းညိတ်လက်ခံတာမျိုး မလုပ်ခဲ့တာပေါ့ ...”

“မ,ကရော ...”

“ဟင် ...”

“ဂီတသမားတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်နိုင်ပါ့မလား ...”

အဲသည့်မေးခွန်းက ငွေပိုးအိမ်ကို အခက်တွေ့စေသည့် မေးခွန်းတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ဘုန်းနေစိုးကို ဂီတသမားတစ်ယောက်အဖြစ် လက်ခံပြီး ချစ်မိခဲ့တာမဟုတ်လေတော့ ... !

“တို့ မသိဘူး ...”

ဗိုဗိုသာ ခေတဝါ ပြောနိုင်လေသည်။

“ဂီတသမားတွေရဲ့ ဘဝကို တို့နားမလည်ဘူး ... မရင်းနှီးခဲ့ဘူး ... ဒီတော့ ဂီတသမားတစ်ယောက်ကို လက်ခံနိုင်မလား ... မခံနိုင်ဘူးလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းပဲ ကောင်လေးရဲ့ ဘာလဲ ... အလုပ်ကထွက်ပြီး အဲဒီလောကထဲ ဒိုင်ပင်ပစ်ပစ်တော့မလိုလား ...”

“အဲလိုသာဆို ... မမ စိတ်ပျက်သွားမလား ...”

“တို့ စိတ်ပျက်သွားမှာကို သိပ်ကြောက်လား ...”

www.burmeseclassic.com

“ကြောက်တယ် ...”
“ဒါဆိုရင် ... တို့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း လုပ်နိုင်မလား ...”

“မက ဘာတွေခိုင်းမှာလဲ ...”
“ကွန်ပျူတာဘွဲ့ လွန် ဒီပလိုမာတွေ ဆက်တက်ပြီး နိုင်ငံခြားမှာ ပညာဆက်သင်ရင်း အလုပ်လုပ်ဖို့ ...”

သူက ဟက်ခနဲ ပြုံးရယ်လိုက်သည်။
“ကျွန်တော်လုပ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး ...”

သူ့ရဲ့အဖြေစကားက စက္ကန့်ပိုင်းမျှပင် မစောင့်လိုက်ရပါ။ သူ့မျက်နှာကို ဖျတ်ခဲနဲ လှည့်ကြည့်မိလိုက်တော့လည်း ဘယ်လိုစိုးရဲ့မှ မှုမိုးမှ ရှိမနေပါ။ ပိုး ဖြစ်စေချင်တာတွေကို သူ ဘယ်လိုမှ လိုက်လျောနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း ပိုးကြိုတင်သိထားပြီး ဖြစ်သလို သူမလိုက်လျောနိုင်သည့်အတွက် ငွေပိုးအိမ်က သူ့အပေါ် စိတ်ပျက်သွားမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း သူက သိထားနင့်ပြီးသား ဖြစ်နေဖို့ပါပဲ။

“ဒါဆိုရင်တော့ တို့လည်း ဂီတသမားတစ်ယောက်ကို ဆက်ချစ်နိုင်ဖို့ တော်တော်ဇလေး ခဉ်းစားရလိမ့်ဦးမယ် ...”

“ဪ ... မက အပေးအယူသဘောပေါ့လေ ...”

“ဒါပေါ့ ... လူဆိုတာ ဂုဏ်ထူးပေးထားသလောက် ပြန်ရချင်တာပဲ မဟုတ်လား ...”

မျက်နှာကို တမင်ခပ်မော့မော့ထားပြီး ပိုးက ပြောလိုက်သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ ချစ်စဖွယ် ပြုံးရယ်လျက် ငွေပိုးအိမ်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်က အရင်းတောင် ပြန်မရသေးဘူးလို့ ပြောရမယ် ...”

“မင်းက ဘာတွေများ ပေးထားလို့လဲ ...”

“ကျွန်တော့်အချစ်တွေ အများကြီး မတိုပေးထားတယ်”

“အံ့မယ် ...”

သီချင်းတွေထဲမှာသာ သူမကြာခဏ ညည်းလေ့ရှိသည့် စကားကို သူ့နှုတ်က သည်လိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ကြားရဖို့ သိပ်ကို ခဲယဉ်းပါသည်။ လူငယ်တစ်ယောက်ဆိုပေမဲ့ သူ့ရဲ့အေးစက်မှုကြောင့်လား၊ ရှက်ကြောက်ခြင်းကြောင့်လားမသိ၊ အချစ်ဆိုတဲ့စကား သူ့နှုတ်ဖျားက ကြားရဖို့ဆိုတာ ခဲယဉ်းလှသည်မို့ ပိုး ကြော့ခဏ မချင့်မရဲဖြစ်ရတတ်ပါသည်။

“တို့က ပြန်မပေးနိုင်ဘူးဆိုပါတော့ ...”

“ကျွန်တော် ပေးသလောက်တော့ ပြန်မပေးနိုင်သေးဘူး”

“မဖြစ်နိုင်တာ မင်းကသာ ...”

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ဖြစ်ခဲ့သည့် ညနေခင်းဇလေး အမှတ်ရော့ပင်ဖြစ်

ပါသည်။ ကလေးဆန်လှသည်ဟု တစ်ချိန်က ကောင်းကောင်းရွတ်ချခဲ့ဖူးသေချာသည့် သည်လိုအပြုအမူမျိုးကို ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ နှလုံးသားက ဆင်ခြင်မှုမဲ့ လက်ခံနေရသည့်အဖြစ်ကိုက ငွေပိုးအိမ်သည် အချစ်ရဲ့ သိမ်းသွင်းမှုအောက်မှာ ရှုံးနိမ့်ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း သိသာစေပါသည်။

သူ့စကားတွေက ပိုးရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ စီးဆင်းနေသည့် စိမ့်စမ်းကလေးတစ်ခုလို ငြိမ့်ညောင်းညင်သာနေခဲ့သည်။

ငွေပိုးအိမ်အတွက် ဒါဟာ သိမ်မွေ့သည့် ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုဖြစ်ချင်ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ သို့ပေမဲ့ ဝဋ်ကြွေးတစ်ခုဖြစ်ခဲ့လျှင် ဇာတိ အဆုံးထိပေးဆပ်သွားဖို့ပိုးဆိုးဖြတ်ထားခဲ့ပြီးဖြစ်နေခဲ့သည်။

“တကယ်ပြောတာပါ၊ မရယ် ... ကျွန်တော် မကို ဘယ်လိုချစ်မိသွားတယ်ဆိုတာ မသိခဲ့သလိုဘဲ ဘယ်လောက်အထိ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ချစ်မိတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ တွေးလို့ တောင် မရဘူး ... အဲလို ချစ်မိခဲ့လို့လည်း ဟိုးအရင်ကတည်းက ခုံထိ ကျွန်တော်တစိုက်မတ်မတ် ကြိုးစားလာခဲ့တဲ့ ဝါသနာကိုတောင် ဆက်လုပ်ဖို့ သံသယတွေ ဝင်ခဲ့ရတယ် ... ကျွန်တော့်ရဲ့ ဂီတသမားဘဝကို မလက်ခံနိုင်ပါ့မလား မရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းက ကြည့်ဖြူပါ့မလားဆိုတာမျိုးပေါ့ ... ဒါပေမဲ့လေ ... ကျွန်တော် မကို မစွန့်လွှတ်နိုင်သလို ကျွန်တော့်ရဲ့ ဝါသနာကိုလည်း မစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး ... အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်

ရဲ့ အခြေအနေနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဝါသနာကို မလက်ခံနိုင်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းရတော့တာပေါ့ ...”

သူ့စကားတွေက ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ စိတ်တံခါးကို ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ တကယ်တော့ သူ့ရဲ့ အရှိအတိုင်းဆိုသည့် ဘဝကိုလက်ခံနိုင်ဖို့ ပိုးမြစ်လှင်ထားခဲ့ပြီးသား မဟုတ်လား၊ ဖွင့်မပြောခဲ့ပေမဲ့ သူ့ဂီတသမားတစ်ယောက်ဘဝကို နားလည်ပေးနိုင်ဖို့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြိုးစားနေမိသားပင်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဝါသနာကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကျွန်တော်ကြိုးစားနိုင်မှာပါ ... မလက်ခံနိုင်အောင် အောင်မြင်တဲ့ အတိုင်းအတာအထိပေါ့ ...”

“မင်း စိတ်အားထက်သန်နေတဲ့ အလုပ်ကို တို့တေးဝါဘူး”

“အားပေးမှာလား ...”

“တကယ်ပဲနော် ...”

“ဂီတဆိုတာ လူတိုင်းမြတ်နိုးကြတဲ့ အနုပညာပဲ ... ဒါပေမဲ့ အဲဒီနယ်ပယ်နဲ့ ဆက်နွယ်တဲ့ လူမှုရေး ... စီးပွားရေးအငြိမ်းတွေကိုတော့ မပြောဘူးနော် ... ပြီးတော့ ကိုယ်ကုန်တရား သိက္ခာ ... တို့မိသားစုက မျိုးရိုးဂုဏ်ဆိုတာထက် အဲဒီဂုဏ်တွေကို ပိုပြီး တန်ဖိုးထားတာပါ ကောင်လေးရယ် ... အောင်မြင်မှုဆိုတာ လူတိုင်းလိုချင်ကြတာပါ ... ဒါပေမဲ့

အောင်မြင်နေတဲ့ လူတိုင်းကိုတော့ အထင်ကြီးလို့ မရဘူး
 အောင်မြင်ကျော်ကြားမှုဆိုတာကို ဖြူစင်သန့်ရှင်း
 တဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရား၊ သစ္စာနဲ့ လဲယူရမယ်ဆိုရင်တော့မလိုချင်ပါဘူး။
 တို့ရဲ့စိတ်ကို မင်းနားလည်တယ် မဟုတ်လား။
 တို့ မင်းကို ဘာကြောင့် ချစ်မိမှန်းတော့ မသိဘူး။
 ဒါပေမဲ့ မင်းနဲ့ တို့အကြားက ဘာမှမျှော်လင့်မထားဘဲ ချစ်တဲ့ အချစ်
 လေးတွေကို တစ်ခုခုက ဖုံးလွှမ်းသွားမှာ ကြောက်တယ်။ လူတွေ
 ဟာ ဘဝရဲ့ တိုးတက်အောင်မြင်မှုတွေဆီ သွားနေရင်းနဲ့ပဲ အချစ်
 တွေ၊ သစ္စာတွေ၊ နူးညံ့တဲ့စိတ်ခံစားမှုတွေကို နင်းချောသွားတတ်ကြ
 တာ မဟုတ်လား ...”

သူ့ရဲ့ နွေးထွေးမြိမြိသည့် လက်ဖဝါးတွေက ပိုးရဲ့
 လက်ချောင်းတွေကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ... မ၊ပြောတာ သိပ်မှန်တဲ့ စကားတွေပါ
 ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အဲဒီလို မဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြ
 မယ် ...”

သူ့ရဲ့ မခုံးစွန်းတွေကို ထိရုံ ခေါင်းမိုတင်လိုက်ရင်း
 အမှတ်တရ ညနေဆည်းဆာကို သည့်ထက်ပိုပြီး ဖြည်းလေးစွာ ရွှေ
 လျားသွားစေဖို့ ရူးသွပ်စွာ ဆုတောင်းမိသည်။

“အခုတလော မေမေတစ်ခုခု ဖြစ်နေသလားလို့ ...”

မေမေက ငွေပိုးအိမ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပေမဲ့ မေ
 မေမျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှာ ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ ပုံရိပ်မထင်၊ မွေးနေ့ပွဲပြီးကတည်း
 ထ ငွေပိုးအိမ်တို့ရဲ့ မိသားစုအတွင်း ပုံမှန်အခြေအနေပျက်ယွင်းနေ
 သည်ဆိုတာသိလျက် မသိဟန်ဆောင်ပြီး တိတ်တဆိတ်ဝမ်းနည်းနေ
 ခဲ့ရသည်။ တစ်အိမ်လုံးမှာ ဆည်းလည်းသံလို အမြဲလွင်နေတတ်
 သည့် မေမေစကားသံတိတ်ဆိတ်နေပြီဆိုကတည်းက အမှားအယွင်း
 တစ်ခုခုရှိနေပြီဆိုတာ သိသာသည်။ ကြီးကြီးကတော့ မီးဖိုချောင်ထဲ
 ဝင်မှသာ အသံထွက်တတ်သူမို့ ထူးခြားစေသည် မဟုတ်ပါ။ အမြဲ
 တမ်းပျော်ရွှင်ပေါ့ပါးနေတတ်သည့် မိသားစုလေးအတွင်းမှာ ငွေပိုး
 အိမ်ရဲ့ ရွေးချယ်မှုသည် သိသာပြီး ပြင်းထန်သည့်ထိခိုက်မှုဖြစ်စေခဲ့
 သည်။

www.burmeseclassic.com

“မေမေလား ...”

“သမီးကို စိတ်ကောက်နေတာလား ...”

“စိတ်ကောက်ရအောင် ကလေးမှ မဟုတ်ဘဲ ...”

“ဒါဆို ... စိတ်ဆိုးနေတာလား ...”

မေမေက ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ မျက်နှာဆီက အကြည့်လွှဲပြီး ခပ်ဖွဖွ ပြုံးလိုက်ပေမဲ့ အဲသည့်အပြုံးက အားနည်းနွမ်းရော်လှသည့် မချိတရီအပြုံးမျိုးသာ ဖြစ်နေသည်။

“ဪ ... သမီးလေးက မေမေမျက်နှာရိပ်ကိုကြည့်ဖို့ သတိရသေးသားပဲ ...”

“ဟာ ... မေမေရာ ...”

“မေမေက ... သမီး လောကကြီးကိုတောင်း မေ့နေပြီထင်တာ ...”

မေမေအခန်းဝမှာရပ်နေသည့် ပိုးရဲ့ ခြေထောက်တွေထဲ ဆက်လက်ရပ်တည်နိုင်စွမ်းမရှိတော့လောက်အောင်ပင် အင်အားတွေ ချည့်နေသွားရသည်။

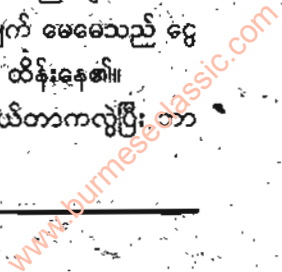

“အဂ္ဂဟာ သမီးကို စိတ်မမြတ်သေးဘူးဆိုတာ သမီးလည်း သိနေမှာပဲနော် ... ဒီလို တော်တုံကလေးတစ်ယောက်ကို လက်လွှတ်လိုက်ရတာ မေမေရင်ဆွဲမှာ မကောင်းဘူး သမီးရယ် ... မေမေသမီးအတွက် ဒီလိုလူမျိုးမရနိုင်တော့လို့မဟုတ်ပါဘူး ... မေမေသမီးက အဲဒီလိုလူမျိုးတွေကို လက်လွှတ်ပြီး ကိုယ့်စိတ်ပင်ပန်းရမဲ့ လူမျိုးကို ရွေးချယ်လိုက်တာကိုပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာ ...”

တိုစိတ်ထဲမှာ ... တို့သမီးက သိပ်ကိုတော်တဲ့သမီး ... သိပ်ကို အရည်အချင်းရှိတဲ့ သမီး ... သိပ်အတွေ့အခေါ်ရှိတဲ့ သမီးလို့ ထင်ထားတယ် ... တော်ရုံတန်ရုံလူနဲ့ မထိုက်တန်ဘူးလို့စောင့် ထင်မိတယ် ... အခုတော့ ...”

မေမေမျက်ဝန်းအိမ်တွေ နီရဲလာသည်။ မျက်တောင်ဖြူ ပုတ်ခတ်လျက် နှုတ်ခမ်းတွေကို ဖိသိပ်လျက် မေမေသည် ငွေပိုးအိမ်ရှေ့မှာ ကျလှတည်းတည်းမျက်ရည်ကို ထိန်းနေ၏။

“ဘုန်းနေစိုးမှာ သမီးထက် အသက်ငယ်တာကလွဲပြီး တာ

များ- ချွတ်ယွင်းချက်ရှိလို့လဲ မေမေရယ် ... လူကြီးတွေ လက်မခံနိုင်လောက်တဲ့ ... ပြစ်ချက်မျိုး ဘာမှဆိုးဆိုးရွားရွားမရှိပါဘူး ... ”

“အေးလေ ... ဟုတ်ပါတယ် ... လောလောဆယ်မှာတော့ အဲဒီတစ်ချက်နဲ့ ဖြေသိမ့်နေရတာပေါ့ ... ဒီလိုမှ တွေးစရာမရှိရင် ဘယ်လောက်စိတ်ဆင်းရဲစရာကောင်းလိမ့်မလဲ ... မေမေတို့တစ်သက်တာမှာ ညည်းကို ဘယ်တုန်းကမှစိတ်ဆင်းရဲအောင် မထားခဲ့ပါဘူး ... လိုချင်တယ်ဆိုရင် ချက်ချင်းအောင် ကြိုးစားပေးခဲ့တာချည်းပဲ ... ပြီးတော့လည်း သမီးမလုပ်ချင်ပါဘူးဆိုတဲ့ အလုပ်မျိုးကို တစ်ခါမှတောင် အတင်းအကျပ် မခိုင်းခဲ့ပါဘူး ... ”

ဆယ်တန်းအောင်တော့လည်း သမီးစိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်ခဲ့တာပဲ ... အမှတ်တွေ နှမြောပေမဲ့ သမီးကွန်ဗျူတာဝါသနာမပါဘူးဆိုတော့ အတင်းမလျှောက်ခိုင်းခဲ့ဘူး ... အဝတ်အစားလက်ဝတ်ရတနာကအစ အားလုံး သမီးစိတ်ကြိုက်အခု အိမ်ထောင်ဘက် ရွေးတော့လည်း ဟိုတစ်ယောက်ကို သမီးမနှစ်သက်ဘူးဆိုတာကို မေမေတို့ မျက်နှာပျက်ခံနိုင်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ သမီးရွေးချယ်တဲ့သူကိုတော့ စိတ်တိုင်းမကျတာ အမှန်ပဲ ... မေမေတို့ သဘောမကျမှန်းလည်း

သမီးသိတယ် ... သမီးအိမ်ထောင်ရေးအတွက် စိတ်ညစ်နေရတာလည်း သိတယ် ... ဒါကို သမီးက မေမေတို့အတွက် နည်းနည်းမှ စဉ်းစားမပေးနိုင်ဘူးဆိုတာတော့ ... ”

“မေမေ တော်ပါတော့ ... ”
“မေမေပြောပါရစေ့ သမီးရယ် ... ရက်တွေ အကြာကြီး မေမေမျိုးသိပ်ထားခဲ့ရတာ ... အမေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီ လောက်တောင် ပြောခွင့်မရှိရတော့ဘူးလား ... ”
“သမီး ဘာလုပ်ရမလဲ ... ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မေမေ ... သူနဲ့ကွဲမှ မေမေကျေနပ်မှာလား ... ”

မျက်ရည်မကျဖြစ်ပေမဲ့ မေမေရှေ့မှာ မျက်ရည်မကျရအောင် ထိန်းချုပ်ထားရတာ စိတ်ပင်ပန်းလှပါတယ်။ ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် သိသိသာသာ ရင့်ရော်နွမ်းလျာသွားသည့် မေမေတို့ အရင်ကလိုပဲ ပျော်ရွှင်ပေါ့ပါးနေစေချင်ပါသည်။ ကလေးတစ်ယောက်လို ဖေဖေရဲ့ နှင့်လွတ်အလိုလိုက်မှုဖြင့် အိမ်ထောင်သက်ကြာခဲ့ပြီး ကိုယ်တိုင်ကလည်း အရာရာကို အကောင်းမြစ်ဝါအရှိတတ်သူမို့ မေမေက အမြဲနုပျိုနေခဲ့သည်။ အမြဲစိတ်ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်နေခဲ့သည်။ သမီးအပေါ်မှာလည်း တင်းကျပ်သည့် စည်းမျဉ်းတွေ မရှိဘဲ အမြဲပျော်ရွှင်စိတ်ချမ်းသာစေချင်ခဲ့သည်။

ဒါတွေဟာ အမှန်ပါပဲ။

အဲဒီအတွက် သမီးပြန်လည်ပေးဆပ်ရမည်ဆိုတာ
လည်း ပိုးရဲ့ဦးနှောက်ထဲမှာ ရှိနေခဲ့တာပါပဲ မေမေရယ်။

ဒါပေမဲ့ နှလုံးသားကို ခွဲထုတ်နာကျင်စေပြီးမှ ...

“သမီးက ကွန်င်မှာရှိလား ... အဲဒီစကားသံမျိုး မေမေ
မကြားချင်ဘူး သမီး ... အဲဒီလိုပြောနေဖို့မလိုဘဲ မေမေ
ဘာဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာ သမီးသိတယ် ... မေမေ ဘာမှ
မပြောတော့ဘူး ... ဘာမှ မပြောချင်တော့ဘူး ...”

“ရှိစီ ...”

ပါးလှသော ခြေသံကိုပင် မကြားလိုက်ရဘဲ အခန်း
တံခါးက ပွင့်လာခဲ့သည်။

“သမီးက အလေးမှမဟုတ်တော့တာကွာ ... ပြီးတော့ သူ
တာသာ ရွေးချယ်ပြီး ဖြစ်နေပြီ ... ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆင်းရဲ
ခံနေမှာလဲ ...”

“ဘယ်သူက စိတ်ဆင်းရဲချင်မှာလဲ ကိုကိုရဲ့ ... သမီးက မိဘ
တွေရဲ့ဆန္ဒကို နည်းနည်းလေးမှ ပြန်မကြည့်တာကို ရှိစီက

ရင်နာတာ ...”

ခေါင်းငုံ့နေသည့် ငွေပိုးအိမ်ရှေ့မှာ ဖေဖေက ရပ်
သည်။ ဖေဖေမျက်နှာကိုတော့ မကြည့်ရဲခဲ့ဘဲ သွေးရောင်လွှမ်းနေ
သည့်ဖေဖေခြေဖမ်းနှင့်ခြေချောင်းများကိုသာ ပျိုက်ကြည့်နေဖြစ်သည်။

“သမီးကိုလည်း ဖေဖေပြောချင်တယ် ... အိမ်ထောင်ရေး
ဆိုတာ ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်အတွက် တစ်သက်
တာပဲ ... သမီးရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်မှန်သလား မှားသလားဆို
တာ ... ဖေဖေတို့ အခုမသိနိုင်သေးဘူး ... သိတဲ့အချိန်မှာ

သိပ်ပြီး နောက်ကျနေလိမ့်မယ် ... အဲဒီလိုအမှားရဲ့ အကျိုး
အပြစ်ကို သမီးတစ်ယောက်တည်း ခံစားရမှာနော် ... ဒါကို
တော့ ... သမီးနားလည်ထားရမယ် ... သမီးမှားသွားပြီဆို

ရင် ... ဒီအမှားကို သမီးတစ်သက်လုံး ခံစားရမယ် ... ခံယူနိုင်
ရမယ် ...”

“မှားသွားပြီဆိုရင် ... မိဘတွေက စိတ်ချမ်းသာနိုင်မှာလား
ကိုကိုရယ် ... အခုထက် အဆပေါင်းများစွာ စိတ်ဆင်းရဲရစွာ”
“ဒါတော့ ... တို့က နေတတ်ဖြေတတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်
လေ ... သူ့ အမှားကို သူပဲ တာဝန်ယူရမှာပေါ့ ... တို့ဘက်
က တာဝန်မကျေတာမှ မဟုတ်ဘဲ ...”

သတိလွတ်ကင်းနေသူတစ်ယောက်လို လှေဝေ

ဝေဝါးမှမျိုးဖြင့် ဖေဖေမျက်နှာကို မော်ကြည့်မိသည်။ မေးကြောတွေ တင်းနေအောင် အံကြိတ်ထားသည့် ဖေဖေမျက်နှာသည် ပန်းသီး တစ်လုံးလို နီမြန်းခြင်းနှင့် တင်းမာနေ၏။ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေထူ ရင်ဘတ်ထဲ ပြည့်သိပ်ပြီး နာကျင်လှိုက်တက်လာသည့် အခိုက်အတန့် မှာပင် ဖေဖေနှင့်မေမေရှေ့မှာ ရပ်တည်နေနိုင်မှု ကင်းမဲ့လျက် ဝရုန်း သူန်းကား ပြေးထွက်လာမိတော့သည်။

သူ့ရှေ့မှာ ရပ်ရသည့်အခါ ငွေပိုးအိမ်သည် အလိုလို စိတ်ရှုပ်ထွေးရပြီး သိမ်ငယ်စိတ်လိုလို ဒေါသတွေလိုလို ရင်ထဲမှာ ပြန်းတီးလျက် သွေးခုန်နှုန်းများ မြန်ဆန်လာရသည်။ သူကတော့ သက်တူရွယ်တူ လူငယ်တွေအားကျရသည့် အောင်မြင်သည့်စီးပွား ရေးသမားတစ်ယောက်၏ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုမျိုးအပြည့်ရှိ နေသည့် အပြုံးနှင့် ... ။

သည့်တစ်ခါမှာတော့ သူက မီးခိုးဖျော့ရောင် ပိုးဗွဲ ပုဆိုးအဆင်စိပ်စိပ်ကို လည်ပင်းစေ့ကြယ်သီးအပြည့်တပ်ထားသည့်

ရှုပ်လက်ရှည်နှင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားသည်မို့ ပိုပြီးတည်ငြိမ်ဟန် ထင်ရှားနေသည်။ သူ့ရဲ့ ဝင့်ထည်လှသည့်အပြုံးက ငွေပိုးအိမ်ကို လှောင်နေသလိုပင်။ သူ ဘာကြောင့် ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ မကြာခဏ ရောက်လာသည်ဆိုတာလည်း မစဉ်းစားတတ်ရအောင်ပင် သူ့ အတွက် ငွေပိုးအိမ်ဆိုသည့် သူမက ဘာတွေများ မက်မောတွယ် တာစရာရှိနေလို့လဲ။

“ငွေပိုးအိမ် ...”

ရုတ်တရက်မို့ ပိုးအထိတ်တလန်ဖြစ်သွားပြီး သူ့မျက် နှာကို မော်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဘာတွေများ စိတ်ညစ်စရာရှိနေလို့လဲ ...”

“ရှင် ...”

“ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ သောတာအရိပ်တွေ ထင်နေ တယ် ... ကျွန်တော် ရောက်လာလို့ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားလား ...”

ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ ရင်ထဲမှာရှိနေသည့် အကျိတ်အခဲတ သူ နှင့် သက်ဆိုင်သလား၊ တကယ်မသိပါ။

“ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ငွေပိုးအိမ်ဆီ အသွားအလာလုပ်နေပို့ မကောင်းတော့ဘူးလို့ ပြောချင်တာပေါ့နော် ... လူကြီးတွေ အနေနဲ့လည်း ကျွန်တော့်ကို မြင်နေရရင် မျက်နှာပူစရာတွေ ဖြစ်နေမယ်ပေါ့ ... ငွေပိုးအိမ်ပြောချင်တဲ့စကားကို ကျွန်တော်သဘောပေါက်ပါတယ် ...”

ကားလေအေးစက်ရဲ့ အသံလွှမ်းမိုးမှုအောက်မှာ သူ့ စကားသံက နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းနေသည်။ ဘယ်လောက်ပဲ ပွင့်လင်း တတ်သည်ဆိုပေမဲ့ ပိုးသည် သူ့ကိုပြောမိသည့်စကားတွေ၊ တောင်းဆိုမှုတွေက တရားမျှတမှုရှိရဲ့လားဟု ကိုယ့်ဘာသာ သံသယဝင်မိ၏။ သူ့မျက်လုံးတွေကိုလည်း ရင်ဆိုင်မကြည့်ချဲ့ တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေကျနေသည့် ကုက္ကိုရွက်ကြွေတွေ လေမှာဝေလည်လွင့်ပါးသွားသည်ကိုပဲ သတိလက်လွတ် စိုက်ငေးနေဖြစ်သည်။ လမ်းမကြီးပေါ်ဖြတ်သန်းသွားသည့် ကားအစီးပေါင်းများစွာက သူတို့နှစ်ယောက်ကို မသိလိုက်ဘာသာပင် အရှိန်ပြင်းစွာ ရွေ့လျားသွားကြသည်။

“အေးဗျာ ... ကျွန်တော် တော်တော်အလိုက်မသိတာဘဲ”

“မဟုတ်ဘူး ... ပိုးက အဝှက်ကို အကူအညီတောင်းတာပါ”
“ခုဟာက ကျွန်တော့်မသိစိတ်က ဘာကိုမျှော်လင့်နေမိမှန်း မသိတာကိုး ... အလုပ်တွေ ဘယ်လောက်များများ ငွေပိုးအိမ်ဆီ လာချင်နေတဲ့စိတ်တွေက ခြေထောက်ကို တွန်းပို့နေတာ ... တော်တော်လည်း ရယ်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်ပဲ ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က ချစ်ရတဲ့သူရှိပါတယ်လို့ ဖွင့်ပြောထားပြီးသားကို ...
ကိုယ့်လောက်မိုက်တဲ့ကောင် ဒီလောကကြီးထဲမှာ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ...”
“ရှင် ...”

မျှော်လင့်မထားသည့်စကားကြောင့် အံ့ဩတကြီး ဖြစ်သွားရသူက ငွေပိုးအိမ်ဖြစ်သည်။ သူကတော့ နူးညံ့ပါးလှူသည့် နှုတ်ခမ်းတွေ တော့ရုံ ဗုဗ္ဗလေးပြီးနေဆဲ။ ကားစတီယာရင်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး ငြိမ်သက်နေသည့် သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရှည်းစားစကားပြောနေသည့် ခံစားချက်မျိုး နည်းနည်းမှပင် အနိပ်မထင်ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာသူ့ကိုဘယ်လိုနားလည်ရမှန်းမသိအောင်ဝေဝေဖြစ်သွား

“ကျွန်တော် ငွေပိုးအိမ်ကို ချစ်မိတာထဲ ထင်ပါရဲ့ ...”
ဖြတ်စွာဘုရား ... ။

ဘယ်လိုစကားပါလိမ့်။

သူ့မျက်နှာပေါ် အနည်းငယ် သွေးရောင်လွှမ်းသွား
သည်ကလွဲပြီး ထူးခြားသည့် ပြောင်းလဲမှုကြီးကြီးကျယ်ကျယ်မရှိပါ။

သူ့ရင်ထဲမှာရော ဘယ်လောက်အထိ လေးနက်
သည်လဲဆိုတာ ငွေပိုးအိမ် မမှန်းဆနိုင်ပါ။ သည်လိုချစ်စကားကို
ကြားရသည့် ဘယ်လိုမိန်းကလေးကရော သူ့ရဲ့နှလုံးသားကို မှန်းဆ
နိုင်မှာတဲ့လဲ၊ ချစ်မိတယ် ထင်ပါလို့ ... တဲ့။

တွေတွေဝေဝေနှင့် စိတ်တွေရွပ်ထွေးနေသည့်ကြား
ကပင် ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းလွှာလေးတွေက ခပ်ရွှေ့ ပြုံးမိသွားသည်။

“ဟုတ်ရဲ့လား အဂ္ဂရယ် ... သေချာပြန်စဉ်းစားပါဦး ...”

“သေချာတာကတော့ ကျွန်တော် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ
ခုလောက်အချိန်ပေးပြီး သတိရမနေဖူးဘူး ... မိန်းကလေး
တွေကို ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံထဲမှာ နေရာမေးဖို့ဆိုတာ
အတော့်ကို ခဲယဉ်းတုံ့ကိစ္စပါ ...”

“ကျွန်မအတွက် ဝုတ်ယူစရာပေါ့နော် ...”

“ငွေပိုးအိမ်အတွက်တော့ ရယ်စရာကောင်းနေမှာပေါ့ ...”

“မဟုတ်ဘူး ... ကျွန်မက ကိုအဂ္ဂပြောတဲ့ပုံစံကို ရယ်ချင်
တာ ... ရှင် ဒီလိုပုံနဲ့ဆိုရင်တော့ တစ်မှတ်မှမှာ မဟုတ်ဘူး”

သည်တော့မှ သူက ငွေပိုးအိမ်နှင့် အလိုက်သင့်

အသံထွက် ရယ်ဖော်ရသည်။

“ဟုတ်လား ... ကျွန်တော်က အစကတည်းက မိုင်းနပ်စ်
ဆိုတဲ့အဖြေကို သိပြီးသားပဲလေ ... ကျွန်တော့်အတွက်
တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး ...”

“ဖြစ်ရလေ ... သိပြီးရက်နဲ့များ ပြောရသေးလား ... ရှင်စိတ်
ထဲမှာ ဖြစ်နေတာကိုပဲ ဟုတ် မဟုတ် ကျွန်မက အတည်ပြု
ပေးရမယ်ဆိုတာမျိုးလား ...”

“ကျွန်တော့်စကားက အဲလိုဖြစ်နေတာပေါ့နော် ...”

“အဂ္ဂ ...”

သူက မျက်ခုံးတွေ ကျုံ့ပြီး ကျညီကြည့်သည်။

“တကယ်တော့ရှင်ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေတာမဟုတ်လား”

“ဟောဗျာ ...”

သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရေရွတ်ပြီး လေးလေးပင်
ပင် ခေါင်းယမ်းနေသည်။ ပိုးရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေ ပြုံးနေတာ မြင်တော့
သူ့နှုတ်ခမ်းတွေလည်း တရွှေ့လှုပ်ပြီး ပြုံးရိပ်သမ်းလာ၏။ နောက်
တော့ နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်
ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိကြသည်။

“အဟုတ်ပဲဗျာ ... ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဒါ ပထမဆုံး
အတွေ့အကြုံပဲ ...”

တဲ့ ... ။ နည်းနည်းမှ ရင်မခုန်မိပေမဲ့ ပိုးရင်ထဲမှာ ကျေနပ်သွားပြီး သူ့ကိုလည်း လှိုက်လှဲနှစ်လိုသွားမိသည်။

“ရည်းစားစကားမပြောစာတ်လိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝတ်ကြီးလို တစ်ခါမှ မထင်မိပါဘူးဗျာ ... အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ညီမလေးတောင် စွဲတော့မယ် ... ကျွန်တော် ခုထိ ချေးများလို့ ကောင်းတုန်း ... ”

“ဝတ်ရည်လား ... ”

“ဟင် ... ”

ဝေဝေနှင့် မေးလိုက်တော့ သူပဲကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားပြန်သည်။ သူညီမလေးက ဝတ်ရည်မဟုတ်သည့်အတိုင်း

သူညီမလေးကို ကြိမ်ဖန်များစွာမဆုံးပေမဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရသည့် သုံးလေးကြိမ်မှာပင် ချစ်စရာကောင်းပြီး သွက်လက် သူလေးဆိုတာ သိနှင့်သည်။ ပြီးတော့ ဇော်ဇော်ကျဲ စွာလန်တေးမလေးလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မျက်ခုံးလေးက ဝါသော အသားအရေ

အပေါ် နက်နက်တန်းတန်းလေး ထင်းနေပြီး နှာတံစင်းစင်း ပါးမို့ မှိုလေးများနှင့် တောက်ပစူးရှသော မျက်လုံးလေးများရှိသည်။ သူညီမလေးသည် သူ့လိုပဲအရည်အချင်းရှိပြီး ထက်မြက်သူလေးဖြစ်မှာပါ။

“ဝတ်ရည်က စွဲတော့မှာလားလို့ ... ”

“ချစ်သူတွေ တွေ့နေပြီ ... ”

“ဟုတ်လား ... ဘစ်စ်နေကံမင်း(နီ)ဘိလား ... ”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ဂီတသမားပါ ... ”

“ရှင် ... ”

“ကောင်လေးက သီချင်းရေးတယ် ... သီချင်းဆိုတယ် ... အဲဒါ သူ့သီချင်းတွေ လူသိအောင်လုပ်ချင်တယ်ဆိုတော့ ... အလုပ်မအားတဲ့ကြားက သူတို့ကိစ္စကို ပံ့ပိုးပေးနေရသေးတယ်လေ ... အငယ်တွေက ကံကောင်းပါတယ် ... အလိုလိုက်ခံရတယ် ... ပြီးတော့ သူများခင်းပြီးသားလမ်းကို အဆင်သင့် လျှောက်ရုံပဲ ... ဘာကိုမှလည်း ပုပန်စရာမလိုဘူး ... အခုတလောမှာ အဲဒီကိစ္စတွေ ရှုပ်ထွေးနေတာနဲ့ ငွေပိုးအိမ်ဆီ ခရောက်ဖြစ်တာ ... ဒါပေမဲ့ တော်သေးတာပေါ့နော် ... ကျွန်တော် ရောက်မလာလို့သာ ငွေပိုးအိမ် စိတ်ချမ်းသာနေရတာ ... ”

“ကျွန်မပြောလိုက်တဲ့ စကားတွေက ခံရခက်စရာဖြစ်သွား

မှာပေါ့နော် ... ကျွန်မက အဂ္ဂကို ကိုယ့်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်
 လို ... သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး အကူ
 အညီတောင်းတာပါ ... ကျွန်မမိဘရဲ့ ဆန္ဒကို မလိုက်လျော
 နိုင်တာ ကျွန်မ တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်းပါဘူး ... ပြီးတော့
 ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပြီး ဒုလိပ် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို
 ဆက်ပြီး သဘောထားနိုင်ပါ့မလားဆိုတာ ... ”
 “ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ ဘာကိုမှ မပြောင်းလဲပါဘူး”

နေ့ကပ်ထပ်အကြောင်းအရာတွေ များစွာရောက်
 မလာတော့ဘဲ သူက ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။ ငွေပိုးအိမ်ကို ကျောင်းထဲ
 အထိပြန်လိုက်ပို့ပေးပြီး သူ့နှုတ်ဆက်ထွက်သွားသည်။ ဒါဘာကြောင့်
 မှန်းမသိဘဲ ရင်ထဲမှာ လေးလေးလဲလဲ ဖြစ်ကျန်ရစ်သည်။ ပြောမိ
 လိုက်သည့် စကားတွေကို ပြန်တွေးပြီး နောင်တရမိသည်လား။
 တကယ်တော့အဂ္ဂထင်ကျော်ဟာ ငွေပိုးအိမ်အတွက်
 အပြင်လူတစ် ယောက်သက်သက်သာ ဖြစ်သည်။

ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ မွေးနေ့ပွဲအပြီးမှာ ဖြတ်သန်းလွန်
 မြောက်ခဲ့သော နေ့ရက်များက စိတ်ပျက်ဖွယ်၊ ဝမ်းနည်းဖွယ် တိတ်
 ဆိတ်ခြောက်ကပ်သော နေ့ရက်များသာဖြစ်ခဲ့သည်။ မိသားစုအတွင်း
 မှာလည်း ပုံမှန်ပျော်ရွှင်ကြည့်နူးမှုနှင့် စိတ်ကြည်လင်မှုတွေ ပျောက်
 ဆုံးကာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဖြစ်အောင်
 ရှောင်ရှားနေရသည့် အခြေအနေမျိုးဖြစ်ခဲ့သည်က ငွေပိုးအိမ်ရဲ့
 သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ စိတ်ထိခိုက်စရာအကောင်းဆုံး အချိန်
 ကာလတစ်ခုဖြစ်ခဲ့သည်။

ချစ်သူထဲကလည်း အကြောင်းတစ်စုံတရာမကြား
 ရသည့် နေ့တွေက ရှည်ကြာခဲ့သည်။ အရင်ကတော့ ကျောင်းကို
 ခဏခဏ မလာဖို့ ကောင်လေးကို တားမြစ်ခဲ့ရသည်။ ဆရာမဆို
 သည့် ဂုဏ်သိက္ခာကို ထောက်ထားပြီး လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်နှင့်

www.burmeseclassic.com

ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေရဲ့အမြင်မှာ ကဲ့ရဲ့စရာမဖြစ်အောင်ဟု
ပိုးက အကြောင်းပြခဲ့ပြီး သူ့ကို တားမြစ်ခဲ့သည်။ ခုတော့ သူ့ကိုယ်
တိုင်လည်း ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ ဝစ်မိလိတ်တတ်ခဲ့ပြီ
ထင်ပါရဲ့။

သည်လိုအနေအထားမျိုးမှာ ငွေပိုးအိမ်အတွက် အိမ်
ထောင်ရေးဆိုတာ စိတ်ကူးဖို့တောင် ဝေးလွန်းလှသည်။ သို့ပေမဲ့
ရင်ထဲမှာ မျှော်လင့်မထားမိခဲ့သည့် အလွမ်းက တံခါးမခေါက်ဘဲ
ခြေသံဖွဖွနှင့် ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ သူ့ရောက်မလာတာ ကြာ
ပြီဆိုတော့ ဌာနရဲ့ တံခါးဝ၊ ဒါမှမဟုတ် စာသင်ခန်းရဲ့ တံခါးပေါက်
တွေမှာ အရိပ်တစ်ခုထင်တိုင်း ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်မိတတ်ပြီး စိတ်
ပျံ့လွင့်မှုကို ပင်ပန်းတကြီး ထိန်းချုပ်နေခဲ့ရသည်။ အိပ်ရာမဝင်ခင်
အထိ တယ်လီဖုန်းသံမြည်တိုင်း နားစွင့်နေမိတတ်ပြီး ခေါင်းအုံးမှာ
ပါးအပ်လျက် မျက်ရည်စိုသည့် မျက်ဝန်းတွေကို ဖိမိတ်အိပ်ပစ်ခဲ့ရ
သည့် ညတွေများစွာကြာလာတော့ ရင်မှာ သူ့အလိုလို ဖြစ်လာသည့်
အချစ်ဆိုတာကိုပင် နာကြည်းချင်လာသည်။

သည်လိုနှင့်ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းချုပ်ရင်း မိ
မရပ်နိုင်အောင် ပင်ပန်းလာသည့်အခါ ချစ်သူရဲ့သတင်းတိုစုံစမ်း
အနည်းငယ် မျက်နှာပူစွာ အရံစွန့်ခဲ့ရသည်။

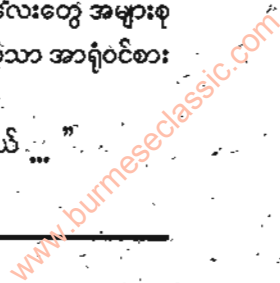
“ဘုန်းနေစိုး အလုပ်ထွက်သွားပြီ ...”

“ရှင် ...”

“ထွက်သွားတာ ဆယ်ရက်လောက်ရှိပြီ ... ပထမတော့ ခွင့်
ယူတာပဲ ... ဒါပေမဲ့ တစ်ရက် တစ်ရက်နဲ့ စထာစထာပျက်
တော့ မန်နေဂျာက သိပ်မကြည်တာနဲ့ တစ်ခါတည်း ထွက်
စာတင်တော့တာ ... သူ့အိမ်လိုက်သွားကြည့်လိုက်ပါလား
မမ ...”

စုံစမ်းရေးဌာနက စည်ကြိုမိန်းကလေးသည် ငယ်
မိနုမျိုးပြီး သွက်သည်အမူအရာရှိသည်။ ယဉ်ကျေးကျိုးနွံမှုမှာ
သားကျလာသည့် စနစ်တကျ လေ့ကျင့်ပေးခံရသည့် သိမ်မွေ့
စိတ်ရွှေခြင်းမျိုးရှိသည်။ အပြာနုရောင် ယူနီဖောင်းနှင့် မိန်းကလေး
ယောက်ကိုသာ တွေ့ရပြီး ရွယ်တူယောက်ျားလေးတွေ အများစု
တော့ သူတို့ရဲ့စစ်ဆေးဆဲ ကွန်ပျူတာများဆီမှာသာ အာရုံဝင်စား
ကြသည်။

“သူ့အိမ်လည်း အစ်မက မသိဘူး ညီမရယ် ...”

“လိပ်စာယူသွားမလား” မမ ...
 “နေပါစေတော့ ... လိပ်စာတော့ မယူသွားတော့ပါဘူး ...
 သူ့ အလုပ်ဆင်းနေတယ်ထင်လို့ ... ဒီကို လာလိုက်တာ
 အရေးတကြီးတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး ...
 “သူ့သူငယ်ချင်းတွေတော့ ဒီမှာရှိတယ် ... သူတို့ချင်း တွေ
 ကြဦးမှာပါ ... အစ်မ မှာထားချင်တာရှိရင် ပြောခိုင်းပေးဇော်
 လေ ...
 “ကျေးဇူးပဲ ညီမ ... မမှာတော့ပါဘူး ... သူလာတဲ့ အထိ
 စောင့်လိုက်တော့မယ် ... အိမ်တော့ ရောက်လာဦးမှာပဲ
 နှုတ်ခမ်းတွေက ဟန်လုပ်ပြုံးရင်း နှုတ်ဆက်ခဲ့
 သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဖြေသိခိုအားပေးမရသည့်အကျိတ်အခဲတစ်ခု
 ရင်ဘတ်ထဲမှာ တစ်ဆို့ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ကုက္ကိုပင်ရဲ့ လုံးပတ်ကြီးသော ပင်စည်ကိုနို့လျှော်
 ခပ်လျော့လျော့ရုပ်နေသည့် သဏ္ဍာန်ကို အဝေးကြီးကတည်းက မြင်

အပန်းမြစ်ကမ်းပါးမှာ စိတ်ထဲမှာ ဇေယျာဓိဖြစ်နေခဲ့သည်။ အရောင်ပျော့နေသည့်
 နှင်း(နီ)ဘောင်းဘီနှင့် အနက်ရောင်တီရှပ်ကို လှုပ်ထားသည့် ခန္ဓာ
 ဆိုယ်သည် မြင်နေကျသည်ထက်ပိုပြီး သွယ်လျနေ၏။ ဆံပင်တွေ
 ထည်း ပိုပြီးရှည်လျားနေပြီ။ တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာသည့်အခါမှာ
 တော့ အနည်းငယ်ချောင်ကျသွားသော မျက်နှာပေါ်မှာ ရှင်လန်း
 သော အပြုံးတစ်ခုနှင့် ထက်သန်သော၊ တောက်ပသော မျက်ဝန်း
 အနက်ကို လှမ်းတွေ့ရသည်။

အဲသည် အပြုံးရိပ်လို မြင်လိုက်တော့ ငွေပိုးအိမ်ရဲ့
 စင်းကျပ်အေးခဲနေသည့် နှလုံးအိမ်က ရေခဲမြစ်တွေ အရည်ပျော်ကျ
 သလို ချက်ချင်းခွေးထွေးလာပြီး တလုပ်လုပ်ခုန်လှုပ်လာခဲ့သည်။

“စိတ်ဆိုးနေတာလား ...
 ဟင်အင်း ...
 စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်ပြန်မို့အရွယ်မှမဟုတ်တာပေါ့။

www.burmeseclassic.com

ရင်ခွန်သံတွေကို ပြန်ထုန်းရင်း သူ့ကို အေးစက်စက်
ပြောလိုက်နိုင်သည်။ ငွေပိုးအိမ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းချုပ်နိုင်
ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကို မက်မောတတ်သူလေ။

“ဘာကို စိတ်ဆိုးရမှာလဲ ...”

“အကြာကြီး ပျောက်နေလို့လေ ...”

“အင်း... အကြောင်းပြချက်တစ်ခုခုတော့ ရှိမှာပေါ့ ... အ
တွေ့ လုပ်နေတာလဲ ... ပိန်သွားသလိုပဲနော် ...”

သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက အပြုံးတွေ ရုတ်ခြည်းပျောက်
ကွယ်သွားပြီး လန်းဆန်းနေသည့်မျက်လုံးတွေက မှန်မှိုင်းသွားသည့်
ကုက္ကိုပင်ရဲ့ ပင်စည်ကနေ ကျောက်ခွာလိုက်ပြီး ကျောင်းသားတစ်
ယောက်ရဲ့ ရိုက်ချိုးမှုမျိုးဖြင့် ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ရှေ့မှာ သူရပ်နေသည်။

“ဒီလောက်ပဲလား မရယ် ...”

“ဟင် ...”

နဖူးပေါ်ဝဲကျနေသည့် ဆံပင်တွေကို လက်ဖဝါးနဲ့
ဖက်ဖြင့် ပင့်သပ်လိုက်ရင်း ...

“ကျွန်တော့်အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုက ဒီလောက်ပဲလား ...”

ဟု သူက ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်လေသည်။

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲကွယ် ... နားမလည်ပါဘူး ...”

“မ အတန်းတွေပြီးပြီ မဟုတ်လား ... ကျွန်တော်တို့အ

စကားပြောရအောင်နော် ...”

ချစ်သူကို ဖွင့်ပြောတိုင်ပင်လို့မရသည့် ပြဿနာတစ်
ခုခု သူ့မှာရှိနေသည်ဆိုတာ တွေးမိလျှင်ပဲ သူ့ရဲ့ဘဝတစ်စိတ်တစ်
ဒေသကိုပင် လွှမ်းမိုးနိုင်ခွင့်မရခဲ့တာကို မချင်မရဲဖြစ်မိသည်။

သည်လိုဆိုလျှင် ချစ်သူတွေရဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်
ယောက် အပြန်အလှန်ယုံကြည်မှုဆိုတာ စကားသက်သက်ပဲလား။

ငွေပိုးအိမ်ကတော့ ဘာကိုမှ ရင်ထဲသိမ်းမထားချင်၊
သူ့ဖို့ အများကြီးသိမ်းဆည်းလာရသည့် ရက်တွေကြာလာလျှင်ပင်
ပင်ပန်းနာကျင်လာတော့တာ။

ဒါပေမဲ့ သူ့ကို စကားနာမထိုးမိဖို့ ကြိုးစားရပါဦးမည်။

“အလုပ်တွေ ကျနေလို့လား ...”

သူက ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခေါင်းယမ်းနေရင်းက ငွေပိုး
အိမ်ရဲ့ လက်ဖဝါးကို ဆတ်ခနဲ ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို မလွမ်းဘူးလား ...”
သည်စကားတစ်ခွန်းနှင့်ပင် ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ နှလုံးသားက လှိုင်နဲ့လာပြီ။ မျက်ဝန်းအိမ်တွေ ပူနွေးပြီး မျက်ရည်ဝဲချင်နေပြီလွမ်းဆွတ်ခြင်း၊ နာကျင်ခြင်းဖြင့် နှလုံးအိမ်က တဆတ်ဆတ်ခုန်နေပြီ။ သူ့ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ပြီး သူ့ရင်ဘတ်မှာ မျက်နှာအုပ်လျက် ဝိုခိုက်ပစ်လိုက်ချင်ပြီ။

“ဘယ်တွေ သွားနေတာလဲ ...”

“ဘယ်မှ မသွားပါဘူး ...”

“ဒါဆို ... ဘာလို့ အကြာကြီးပျောက်နေလဲ ...”

“မ...ကို ပုန်းနေကြည့်တာ ...”

“ဘာရယ် ...”

“ကျွန်တော်ပျောက်သွားရင် ... မ ဘယ်လိုနေမလဲလို့”

မဟုတ်ဘူး။

ဒါဟာ အမှန်တရားမဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သိမှာပါ။ ပိုးက သူ့မျက်လုံးတွေစိုက်ကြည့်လိုက်တော့ သူခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်ပြီး မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

“ဒါ အကြောင်းပြချက်လား ...”

သူ တိတ်ဆိတ်သွားပါသည်။ ချစ်သူအပေါ် အမြဲပွင့်လင်းခဲ့သည့် ငွေပိုးအိမ်သည် သူ့မျက်ဝန်းတွေက ဖုံးကွယ်လျှို့ဝှက်

ထားသည့် အရိပ်တစ်ခုခုကို ရှာဖွေနေရင်း ရင်ထဲလှိုက်ပြီး မောလာသည်။ သူ့အလုပ်ထွက်လိုက်ပြီဆိုတာ ပိုးရဲ့နှုတ်က ဖွင့်မမေးဘဲ သူတို့ယ်တိုင်ပြောပြရမှာ မဟုတ်လား။ ဘာကြောင့် အလုပ်ထွက်ရသည်ဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းကိုလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ပြောရမှာမဟုတ်လား။

ဘယ်တော့မှ ဖွင့်မပေးဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ပေမဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင် ငွေပိုးအိမ်ကို ဖွင့်ပြောလာမှာပါလို့ မျှော်လင့်ခဲ့မိသည်ဆိုတာကိုလည်း ဝန်ခံနိုင်ပါသည်။

ခုတော့ ...

“မ...ကို ကျွန်တော် အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ချင်ပြီ ...”

ဒါ ငွေပိုးအိမ်ကြားလိုသည့် အဖြေစကားမဟုတ်ပါ။

“မ...ရော ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ပြီလား ... ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်ဖို့ ဘာတွေ ပြင်ဆင်ထားပြီးပြီလဲ ...”

“တို့က ဘာတွေပြင်ဆင်ရဦးမှာလဲ ...”

“မ...ရဲ့ မိဘတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ ...”

ကြည့်စမ်း။

သည်စကားတွေရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် ဘာမျှကိုဆိုတာ ငွေပိုးအိမ် သေချာနားမလည်နိုင်ပါ။ ရက်တွေ အကြာကြီးပျောက်

www.burmeseclassic.com

နေပြီး ပြန်ဆိုရသည့်နေ့မှာပင် သူက ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ ပင်ဖန်းပြီး သော
ကတွေ ပြည့်နေသည့် စိတ်အစဉ်ကို ပိုပြီးနောက်ကျသွားအောင်
စကားတွေ၊ သံသယတွေကို သယ်ဆောင်လာခဲ့ပြန်သည်။

“ဒါက တို့အပိုင်းပါ ... ဒါပေမဲ့ တို့လက်ထပ်ချင်သေးဘူး
မင်းဘက်ကလည်း အဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူးလို့ တို့ထင်
တယ် ...”

ခပ်စောစောက ပျော်ရွှင်ငြိမ်းချမ်းခဲ့သည့် စိတ်အစဉ်
သည် အင်းလျားရေပြင်ရဲ့ တလျှပ်လျှပ်အရောင်အောက်မှာ ပြန်ပြီး
အနည်ထလာခဲ့သလိုပင် အရိပ်အောက်မှာ ထိုင်နေရပေမဲ့ မြင်ရသည့်
အရာအားလုံးက တရှိန်ရှိန်တောက်ပ ပူပြင်းနေသည်။

“မကြာခင်မှာ အဆင်သင့်ဖြစ်ရမှာပါ ...”

“ဟုတ်လို့လား ...”

“ကျွန်တော် ကြိုးစားနေသမျှ မ၊အတွက်ပါပဲ ... မ၊ရယ်
ကျွန်တော်ရဲ့ အောင်မြင်မှုတွေကို မ၊ကို မျှပေးချင်တယ်
ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ဆုံးရှုံးခဲ့ရင်တော့ မ၊ မသိစေချင်ဘူး ...
ကျွန်တော့်အရုံးကို ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ခံ
မယ် ...”

“ဒါဆိုရင် ... အဖော်လို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သတ်မှတ်လိုရတော့
မှာလဲ ... ဘဝရဲ့အဖော်ဆိုတာ ကောင်းတာကိုရော ... ဆိုး

တာကိုရော အထူးမျှပြီး ခံစားနိုင်ရမယ် မဟုတ်လား ...”

“ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ကျွန်တော့်ကြောင့်
ဖြစ်ရတဲ့ သောက ... စိုးရိမ်မှုတွေ ... ဝမ်းနည်းမှုတွေ ကင်း
စေချင်တယ် ... တတ်နိုင်သလောက်ပေါ့ မ၊ရယ် ... ကျွန်
တော့်အပေါ် နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်တဲ့ မ၊ကို ပိုပြီးတော့
တောင် သောကကင်းစေချင်သေးတယ် ... ကျွန်တော်နဲ့
ပတ်သက်ပြီး အကောင်းတွေချည်း ရစေချင်တယ် ...”

ငုပ်လိုက်၊ ပေါ်လိုက်နှင့် စိတ်အလျဉ်မှာ သံသယ
တွေက မတည်မငြိမ်ဖြစ်စေသည်။ သို့ပေမဲ့ ငွေပိုးအိမ်သည် သံသယ
များနှင့် ချည်နှောင်ခံရသည့် အနေအထားမှာ ရှည်ကြာစွာ ရပ်တည်
နေနိုင်သည် မဟုတ်ပါ။

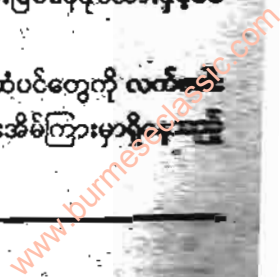
ကြည့်စမ်းပါဦး။

သူ့မျက်ဝန်းတွေ ရွန်းတောက်နေပုံက ...

အို ...

အဲသည့် မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ ငွေပိုးအိမ်အတွယ်
အကြင်နာနှင့် ငဲ့ညှာမှုကို ထင်ထင်ရှားရှားမြင်နေနိုင်သားနှင့်တင်
ဘာကြောင့် သံသယဝင်ချင်ရသည်လဲ။

နဖူးပေါ် ဝဲကျနေသည့် သူ့ဆံပင်တွေကို လက်မခါ
ဖြင့် ခပ်ဖွဖွ သပ်တင်ပေးရင်း သူနှင့် ငွေပိုးအိမ်ကြားမှာရှိနေသည့်

ချစ်ခြင်းတရားကို ဘယ်လိုအကြောင်းတရားကြောင့်မှ မယှက်ပြယ်နိုင်ဘူးဟု ထင်မိပြန်သည်။

သူ့ကို ဘယ်လောက်ချစ်ခဲ့ရသလဲ။

အားလုံးကို ဆန့်ကျင်ချစ်ခဲ့ပြီးမှ အရေးမပါလှသည့် အကြောင်းအရာလေးတစ်ခုအတွက် ဘာကြောင့် သံသယဝင်ရမည်လဲ။

“ကောင်လေး ... ”

သူက အသံမထွက်ဘဲ နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ ပြန်တူးသည်။

“တို့ကတော့ ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး ဘယ်လိုအကြောင်းတရားမျိုးကိုမဆို သိချင်တယ် ... တို့ကို အသိပေးစေချင်တယ် ... တိုင်ပင်စေချင်တယ် ... ဝမ်းသာစရာရှိရင်လည်း နှစ်ယောက်အတူ သာကြမယ် ... ဝမ်းနည်းစရာရှိရင်လည်း အတူ ဝမ်းနည်းကြမယ် ... ပြီးတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဖေးမအားပေးကြမယ် ...

တစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်တာထက်စာရင် နှစ်ယောက်ရင်ဆိုင်ရတာ ပိုပြီး အားရှိမှာပေါ့ ... ပိုပြီး ကြံ့ခိုင်မှာပေါ့ ပြီးတော့ တို့က တို့ကို ဖုံးကွယ်ထားတာ မကြိုက်ဘူး ... တို့ချစ်သူနဲ့ ပတ်သက်ရင် ဘာကိစ္စမဆို တို့အရင်ဆုံးသိချင်တယ် ... ”

ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ပခုံးစွန်းကို သူက ခပ်ဖွဖွပွေ့ဖက်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ ချစ်ခြင်းရဲ့ အရိပ်အငွေ့တွေကိုသာ မြင်နိုင်လျက် အဲသည့်မျက်လုံးထဲက အရိပ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချမိပြန်သည်။

“မရယ် ... ကျွန်တော့်ကို ချစ်မိခဲ့လို့ နောင်တရရတယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုး ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရပါဘူး ... ကျွန်တော်ကတိပေးပါတယ် ... ”

တကယ်ဆို ငွေပိုးအိမ်လိုချင်သည့် တတိစကားမျိုး သူ့ဆီက မရခဲ့။ သူပေးသည့် ကတိကိုလည်း ပြီးတောင်းခဲ့သည် မဟုတ်ခဲ့။

သူ အလုပ်ထွက်ရသည့်အကြောင်းရင်းကို ပိုက သိချင်ခဲ့ပေမဲ့ ... သူက ...

“ကျွန်တော် အလုပ်ထွက်လိုက်ပြီ ... ”

ဆိုတာမျိုးပင် ငွေပိုးအိမ်ကို အသိပေးခဲ့သည်မဟုတ်ပါ။

www.burmeseclassic.com

ဒါပေမဲ့ ငွေပိုးအိမ်သည် သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ကြည့်ဖြူနိုင်
ဆဲပင်။ အချစ်ဆိုတာ ဆောင်းနံနက်ခင်း၊ ပန်းချီကားချပ်လို မှန်မှန်
ဝါးဝါးရှိတတ်သည်လား၊ အရာရာကို ပြတ်ဖြတ်သားသား မဝေခွဲနိုင်
ဘဲ မခွဲခြားနိုင်ဘဲ အလွယ်တူ ခွင့်လွှတ်နေနိုင်တာလား။

မဟုတ်နိုင်ပါဘူးကွယ်။

အချစ်ဆိုတာ မှောင်မိုက်နေတဲ့ ဟင်းလင်းပြင်တစ်ခု

တော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ အကြောင်းကို တစ်မီးတွေဆီက ကြား
ရပြီးမှ သူ့နှုတ်က အသိပေးစကားကို ကြားခွင့်ရတာလောက် ဝမ်း
နည်းစရာကောင်းတာမရှိ။ အဲသည့် အဖြစ်မျိုးကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်
ခဲ့လေသမျှ ကိုယ်တိုင်ကျမှ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ကြုံခဲ့ရတာ ငွေပိုး
အိမ်ရဲ့ တစ်သက်တာ အနာကျင်ဆုံး ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တစ်ခုပါပဲ။

လူတစ်ယောက်အပေါ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မယုံ
ကြည်စိတ်က အနာဂတ်မျှော်လင့်ချက်တွေကို ဖျက်ဆီးစေနိုင်ခဲ့
သည်ဆိုတာ ငွေပိုးအိမ်ရဲ့နှလုံးသားကို ရင်းနှီးခဲ့ရသည့် ရလဒ်တစ်ခု
ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ရင်းနှီးရသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကွက်ကွက်
လေးက ဂီတလောကတွင်လည်း မရင်းနှီးလှတာမို့ သူ့သတင်းတွေ
ကို စတင်ကြားရတော့ အတော့ကို နောက်ကျသွားပြီးဟူ၍ပင် ပြော
နိုင်ပါသည်။ ဂီတသည် လူတိုင်းအတွက် နားလည်လွယ်သည့် ဘာ
သာရပ်တစ်ခုဖြစ်သော်လည်း ငွေပိုးအိမ်တို့အတွက်တော့ ရုပ်မြင်သံ
ကြားနှင့် ကဖေးဆိုင်တွေမှာ အမှတ်တမဲ့ကြားရသည့် သီချင်းသံနှင့်
လမ်းဆုံတွေက ကြော်ငြာဘုတ်တွေ တီဗီကြော်ငြာတွေမှာ ရင်းနှီးရ
သည့် အဆိုသမားတွေရဲ့အသံကို တွဲဖက်ရင်းနှီးရရုံပဲဖြစ်သည်။ မဟာ
ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ယူစာတမ်းနှင့် လုပ်ငန်းခွင်ရဲ့ အချိန်မအားလပ်မှုက ဂီတနှင့်
အလှမ်းဝေးစေခဲ့ပါသည်။

ဒါကြောင့်လည်း သူ့ရဲ့တေးစီးရီးကြော်ငြာကို သူ့များ
တကာထက် နောက်ကျပြီးမှ တွေ့ခဲ့တာပေါ့။ ကလပ်တွေ၊ ဟိုတယ်
ရှိုးပွဲတွေရဲ့ စင်မြင့်ထက်မှာ သူ့ကိုမြင်ရသည်ဟု ကြားလျှင်တော့
စိတ်က သိပ်မထူးဆန်းမိ။ ငွေပိုးအိမ်နှင့် နီးစပ်သည့်အသိုင်းအဝိုင်း
ကလည်း တရုတ်သီချင်း၊ ဂျပန်သီချင်း၊ ရုရှားသီချင်းတွေ စီဒီဖွင့်နား
ထောင်ရုံ၊ လေ့လာရုံသာဖြစ်လျက် ကလပ်တွေ၊ တီးဝိုင်းတွေနှင့်

နယ်ပင်ခြင်း မဆက်စပ်နိုင်အောင် တေးလွန်းလှသည်။ သည်ကြားထဲ
က တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ သူ့ကိုဘယ်တီးဝိုင်းနှင့် ဘယ်လိုနားထောင်
ခဲ့ရသည်ဆိုတာမျိုးလောက်တော့ အရိပ်အမြှောက်ကြားရတတ်ပါသည်။
သူ့ကို စတင်သိကျွမ်းကတည်းက သူ သည်လိုပဲ သီချင်းတွေ လိုက်
ဆိုတတ်သည်ဆိုတာသိနှင့်သည်မို့စိတ်ထဲထူးထူးခြားခြားမခံစားရပါ။

ဒါပေမဲ့ ...

ကြော်ငြာအားကောင်းကောင်းနှင့် သူ့ရဲ့ပထမဆုံး
စီးရီးထွက်လာဖို့ တစ်ပတ်လောက်အလိုမှာမှ သူ့ဘာတွေပြင်ဆင်
ထားသည်ဆိုတာသိခဲ့ရတာတော့ ငွေပိုးအိမ်ရဲ့မဲ့ကြည်မှုတံတိုင်း
ကျိုးပေါက်သွားခဲ့သလိုပါပဲ။

သူကတော့ ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ရင်ထဲမှာ တစ်ချိန်လုံး တန့်
န့်ခံစားရလောက်အောင် အလေးအနက်ထားခဲ့ရသည့် အနေအထား
တစ်ခုကို နားမလည်။ အရေးမကြီးသလိုပါဘဲ။ သူ့ကို ဖွင့်မပြောဖြစ်
ဘဲ တိတ်တဆိတ် ဝမ်းနည်းနာကျင်ခဲ့ရသည့် ညနေခင်းတစ်ခုမှာ
ငွေပိုးအိမ်သည် တစ်သက်တာလုံးပွင့်လင်းရပ်ခဲ့သည့် ငွေပိုးအိမ်ဆို
သည့် မိမိ၏အနေအထားကိုပင် မေ့လျော့ခဲ့ရသည်။

အဲသည့်နေ့ရက်တွေအထိ ပိုးသည် သူ့ကိုအပြစ်တင်ဖို့
ဝန်လေးနေဆဲပင်။

www.burmeseclassic.com

“မ၊အတွက် ကျွန်တော့်လက်ဆောင် ...”
 သူ့မျက်နှာက အနှောင့်အယှက်ဖြူတစ်စုံမှပင်
 မတင်ရစ်ဘဲ ပကတိကြည်လင်သန့်စင်နေသည်။ ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ မျက်
 ဝန်းတွေကို သူမဖတ်နိုင်ခဲ့တာ ချစ်သူအပေါ် နားလည်မှုဓရှိတတ်လို့
 လား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ကြိုးပမ်းခဲ့သည့် သူ့ဝါသနာ၊ သူ့အောင်မြင်မှု
 အတွက် ပီတိနှင့် အပျော်တွေချည်း သူ့စိတ်ထဲမှာ လွှမ်းမနေသည်မို့
 လား မသိပါ။

သူ့လက်ထဲမှာ ကက်ဆက်ခွေတစ်ခု၊ စီဒီတစ်ချပ်နှင့်
 သေချာကျစ်လွစ်စွာ လိပ်ထားသည့် ကြွေသားစက္ကူတစ်လိပ်ရှိနေ
 သည်။ ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့ ရှုပ်လက်ရှည်သည် သူ့အရင်က ဝတ်နေ
 ကျမဟုတ်ပေသည် ဈေးနှုန်းမြင့်သည် တံဆိပ်ဖြစ်သည်။ ပိုးတွဲပုဆိုး
 စရမ်းရင့်ရောင်အကွက်စိပ်စိပ်နှင့် ရှုပ်လက်ရှည်သည် သူ့ကို သိမ်မွေ့
 ရင့်ကျက်သည့် လူငယ်တစ်ယောက်အနေအထားသို့ ပြောင်းလဲစေ
 နိုင်တာမှန်ပေမဲ့ နဖူးပေါ်ဝဲကျနေသည့် ဆံပင်ရိုင်းရိုင်းတွေနှင့်တော့
 တစ်မျိုးတစ်ဘာသာ အသစ်ထူးခြားနေသည့်ပုံစံမျိုးဖြစ်နေသည်။
 လူငယ်တစ်ယောက်သည် အချိန်နှင့်အမျှ ပြောင်းလဲ

အကြောင်းပြချက်တွေ အများကြီးရှိနေတယ်ဆိုတာ ငွေပိုး
 နားလည်နိုင်ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်ဆိုသည့် အနေအထား
 တော့ ...

“မ ...”
 သူ့မျက်နှာတွေ အနည်းငယ်ကျ သွားသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ...”

“ဒါ ဘာတွေလဲ ...”

“ကျွန်တော့်စီးရီးလေ ... ကိုယ်ပိုင်သံစဉ်တွေချည်းပဲ ...”

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရေးတဲ့သီချင်းတွေ ...”

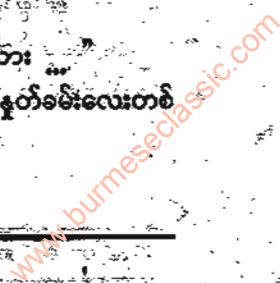
“ဪ ...”

“မ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ...”

မတော့ အေးခက်တတ်သူက ငွေပိုးအိမ်ဖြစ်သွားပြန်
 သည်။ ပလတ်စတစ်ပန်းအိုးသေးသေးနှင့် ချိုတ်ဆွဲထားသည့် ဆူးချွန်
 ကျွမ်းစွာပါရှိသည့် ကမုန်းပင်လုံးလုံးကလေးသည် ငေးစိုက်ကြည့်
 ရင် မျက်စိထဲမှာ မှန်ဝါးသွားသည်။

“ကျွန်တော့်အတွက်” ဝမ်းမသာပေးဘူးလား ...”

ငွေပိုးအိမ်သည် မိန်းမပီသစွာပင် နှုတ်ခမ်းလေးတစ်
 စောင် ထွန်ရုံ ပြီးလိုက်မိ၏။

“ကောင်းကောင်းဆိုးဆိုး အတူမျှပေးကြမယ်ဆို ...”
 “မင်းအတွက် ဝမ်းသာပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်တိုင်
 အတွက်တော့ ဝမ်းနည်းစာပဲ ...”
 “ဟာ ...”
 “ချစ်သူရဲ့ သတင်းတို နောက်ဆုံးမှ သိရတဲ့ သူဖြစ်နေလို့
 တကယ်ဆိုတော့ ဒီလောက်ဝမ်းသာစရာကောင်းတဲ့ သတင်း
 ကို မင်းအစောကြီးကတည်းက မ,ကို အသိပေးသင့်
 မဟုတ်လား ...”

သူ စကားသံတိတ်ဆီ၌ သွားသည်။ ငွေပိုးအိမ်
 အကြည့်ကို ရင်ဆိုင်ကြည့်လိုက်သည့် သူ့မျက်လုံးတွေက ချက်ချင်း
 ပင် အေးစက်သွားခဲ့၏။ အဲသည့်လို အေးစက်စက်မျက်လုံးတွေက
 ကိုးလ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးရဲ့ သရုပ်မှန်မဟုတ်လား။

ချစ်သူနှစ်ယောက်ကြားမှာ ရေခဲပြင်တစ်ခုလို
 ခဲသည့် လှောင်ပြင်တစ်ခု ချက်ချင်းဖုံးလွှမ်းသွားသလိုပင် တိတ်ဆီ
 သွားခဲ့သည်။ အေးစက်တတ်သူလို့ ထင်ရပေမဲ့ သူ့ရင်ထဲမှာ စကား
 လုံးတွေ များစွာရှိနေသည်မှန်း ငွေပိုးအိမ်သိနေပါသည်။ သူ့ရွေး
 အအေးဖန်ခွက်ကို ဝိုက်တံ့ဖြင့် ချွေနေရင်း ငြိမ်သက်တိတ်ဆီတ်
 သည့် သူ့ရင်ထဲမှာ စကားတွေများစွာ ဆိုနေလိမ့်မည် ထင်ပါရဲ့
 ဒါပေမဲ့ အဲသည့်စကားတွေကို ပိုးမကြားနိုင်ပါ။

“မ,က ကျွန်တော့်ကို အချိန်တွေ အကြာကြီး မကျေမနပ်
 ဖြစ်နေခဲ့တာပေါ့ ...”

စက္ကန့်တွေ အတော်ကြာတော့မှ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ
 အက တိုးဖြူသည့် စကားသံထွက်လာသည်။ အေးစက်သည့် မျက်
 တွေထဲ အရိပ်တချို့ ပြောင်းလဲသွားပြီး အဲသည့်အရိပ်တွေက
 ကြွေ့ခြင်း သဏ္ဍာန်ဆောင်နေခဲ့သည်မို့ ငွေပိုးအိမ်က ထင်ယောင်
 ငိုနားတွေ့မိ၏။ သို့ပေမဲ့ ငွေပိုးအိမ်သည်လည်း လူတွေရဲ့ မျက်
 ကို အမှန်အတိုင်း ဖတ်နိုင်ရဲ့လားမသိ။

‘မကျေမနပ်’ဆိုသည့် သူ့စွပ်စွဲချက်စကားက မှန်သင့်
 လောက်မှန်ပေမဲ့မကျေမနပ်ခြင်းသက်သက်ချည်းချစ်သူရဲ့ ဥပေက္ခာ
 ချက် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်လည်း ပါဝင်နေတာ သူ့ကို သိစေချင်
 သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဖွင့်မေးလိုက်ရောပေါ့ မရယ် ...”
 ဟု သူက ခပ်တိုးတိုးညည်းညူရေလွှတ်လေသည်။

“တို့က ပွင့်လင်းတဲ့သူပါ ... စိတ်ထဲ ဘာကိုမှ မြဲမထားတတ်ဘူး ... မင်းကို ဖွင့်ပေးလိုက်ချင်တယ် ... ဒါပေမဲ့ မင်းကို မပြောဘဲ ဘယ်အချိန်အထိ ဖုံးကွယ်ထားမလဲဆိုတာလည်း သိချင်တယ် ...”

“ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ သဘောပေါ့ ...”

“မင်းကို စောင့်ကြည့်ရင်းနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာပေါ့ ... ခံနိုင်ရည် ဘယ်လောက်အထိရှိတာ ဆိုတာကိုလေ ...”

“မရယ် ...”

သူ့မျက်နှာက အရမ်းကို စိတ်ထိခိုက်သွားသည့် တူတစ်ယောက်ရဲ့ နှုတ်ခွေကြောင့် သော မျက်နှာအဖြစ် ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားသည်။

“ကျွန်တော့်အပေါ် မ သံသယတွေ ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူး ...”

“တို့လည်း မရှိချင်ပါဘူး ... သံသယတွေဆိုတာ လူရဲ့ စိတ်ကို သိပ်ပူလောင်စေတယ် ... ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ချစ်သူ ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာတော့ သိချင်တယ် ... ကွယ်ဝှက်ထားချင်”

ရင် ပိုသိချင်တယ် ... ဘာကြောင့် မပြောတာလဲဆိုတာပေါ့”
နှစ်သက်လှသော ကော်ဖီရဲ့ မွှေးကြိုင်နေသည့် ရနံ့ကိုပင် မေ့လျော့နေခဲ့သည်။ အေးစိမ့်သော ကော်ဖီဆိုင်ရဲ့ အတွင်းဘက် ရာသီဥတုကပဲ ငွေပိုးအိမ်တို့ ချစ်သူနှစ်ဦးကြားထဲ ဝင်ရောက်လှမ်းဖမ်းနိုင်ခဲ့သည်လား - မသိ။

“တို့ဘက်မှာတော့ ဘာမှကွယ်ဝှက်ထားစရာမရှိခဲ့ဘူးလေ အိမ်မှာဖြစ်တဲ့ ပြဿနာက အစ မင်းသိနေခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား ...”

“ကျွန်တော် တမင်ဖုံးကွယ်ထားတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မနားလည်နိုင်သေးပဲ မဟုတ်ဘူးလား ... ကံစမ်းရတဲ့ အလုပ်မျိုးမို့ အကယ်၍ မအောင်မြင်ခဲ့ရင်ဆိုတဲ့ အတွေးကို ကျွန်တော်က ကြိုတွေးထားတယ် ... မရှေ့မှာ အရှုံးသမားတစ်ယောက်ပုံစံမျိုးနဲ့ ကျွန်တော်မရပ်ချင်ဘူး ... ကျွန်တော့်ရဲ့ အရှုံးကို မကို မပေးချင်ဘူး ... ကျွန်တော်က မအတွက် အရာရာကို စွမ်းဆောင်ပေးနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ ယောက်ျားမျိုးပဲ ဖြစ်ချင်တယ် ...”

အဲဒါဟာ ယောက်ျားတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ပဲ မရဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကို နားမလည်နိုင်ရတာလဲ ... မကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ မရဲ့ ယုံကြည်အားကိုးမှုကို ခံချင်တဲ့စိတ် ... မရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေကို ပြည့်ပေးချင်တဲ့ စိတ်ဟာ တစ်စပ်တည်းပဲ ...”

“မင်းက ... မင်းအခုလုပ်နေတဲ့ အလုပ်တွေအားလုံး မ၊
အတွက်လို့ ပြောချင်တာလား ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ”

ရယ်မောပြီး ခေါင်းယမ်းပစ်လိုက်သည်။ ငွေပိုးအိမ်
ကို သူက နှုတ်ခမ်းတွေ တင်းတင်းစေ့စွာ အေးစက်စက်ကြည့်နေ
သည်။

“မင်းဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်ကို မင်းစိတ်ကြိုက်လုပ်နေတာပဲ
လေ ... တို့ တိုက်တွန်းတာတစ်ခုမှ မပါဘူး ... တို့မသိ
အောင် မင်းဘာသာ ကိုက်လုပ်နေတာပဲ ... ”

သူ့စာဆတ်ခနဲလည်တိုင်ကိုခါပြီး မျက်နှာလှုပ်လိုက်သည်။

“မ.ကို ကျွန်တော် အရှည်ကြီး ရှင်းပြရတော့မယ် ... ”

မြတ်စွာဘုရား ...

ချစ်သူအပေါ် သည်လောက်အတိုင်းအတာထိတောင်
စိတ်မရှည်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့။ သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ အဆင်သင့်
ဖြစ်နေသည့် စိတ်အစဉ်က အနည်းငယ် အောင့်မျက်သွားခဲ့ပါသည်။
သူ စကားပြောမတတ်ဘူးလို့ ဘယ်နှယ်ယူဆရပါ့မလဲ။

“မ အတွက်မို့ ကျွန်တော်ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်ကိုအောင်မြင်
စေချင်တာပါ ... အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားချင်တာပေါ့
ကျွန်တော်ဟာ အရှည်အချင်းမရှိလို့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မ၊ရဲ့
အသိုင်းအဝိုင်းကို သိစေချင်တာပေါ့ ... ကျွန်တော် နှစ်ဖို့က

တဲ့ အလုပ်လည်းဖြစ်ပြီး မ၊အတွက်လည်း ဂုဏ်တက်စေ
မယ် ... စိတ်ချမ်းသာစေမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
ရဲ့ တစ်သက်တာ ပိုပြီးမသေချာနိုင်ဘူးလား ...

ကျွန်တော် စိတ်မပါတဲ့ အလုပ်တွေမှာ ရှေ့တိုးဖို့ ကြိုးစားနေ
မဲ့အစား ကျွန်တော်ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်နဲ့ မ၊ကိုလည်း ကျေ
နပ်စေမယ်ဆိုရင် ... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်မှာ ပဋိပက္ခ
တွေ နည်းသွားမှာပေါ့ မ၊ရယ် ... ကျွန်တော်လည်း
ပျော်ရမယ် ... မ၊လည်း စိတ်ချမ်းသာရမယ် မဟုတ်လား
ကျွန်တော့်ဝါသနာက မ၊သဘောမတူနိုင်တဲ့ မလိုက်လျော
နိုင်တဲ့ ဝါသနာမျိုးဆိုရင်တွေ့လည်း ကျွန်တော်တို့ နောက်
တစ်မျိုးစဉ်းစားရမှာပေါ့ ... ကျွန်တော် သိပ်မြင်ချင်တာ
လည်း မ၊ကြောင့်ဘဲ ... အရင်ကတော့ ကျွန်တော်က သီချင်း
တွေ ရေးနေရရင် အောင်မြင်ချင်လာတယ် ... အောင်မြင်မှ
ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်ရှိလာတယ် ... က ... မရဲ့ စွပ်စွဲ
ချက်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလို့ ရပြီလား ... ”

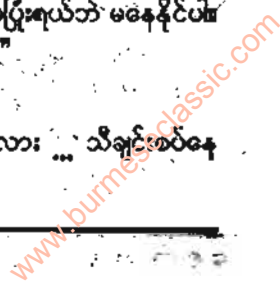
တတ်လည်း တတ်နိုင်ပါရဲ့။

သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ပိုး မပြုံးရယ်ဘဲ မနေနိုင်ပါ။

“ဟုတ်အင်း စောင့်ကြည့်ရဦးမှာ ... ”

“ဟောဗျာ ... ”

“မင်းပြောတာက ရင်ထဲက စကားလား ... သီချင်းစပ်နေ

တာလားဆိုတာကို စောင့်ကြည့်ရဦးမှာလေ ...
 “ကောင်းပါပြီဗျာ ... ဒီနေ့တော့ ကျွန်တော်သီချင်းလေးတွေ
 အရင်နားထောင်ကြည့်ပေးဦး ... စိတ်နာပြီး နားမထောင်ဘဲ
 တော့ မနေပါနဲ့ ...”

ပိုးက သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။ သူက နှုတ်
 ခမ်းစုပြီး နှာခေါင်းရှုံ့ပြသည်။ အေးစိမ့်နေသည့် ရာသီက ချက်ချင်း
 နွေးထွေးလာသည်ဟု ထင်မိ၏။

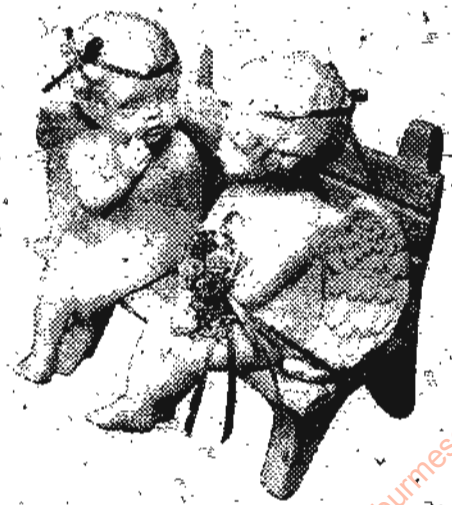
သူ့ရဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေကသည်လောက်မြန်မြန်
 ဆန်ဆန် စိတ်ပြေလောက်အောင် ခိုင်မာရဲ့လားဆိုတာကိုတော့
 ငွေပိုးအိမ် ပြန်ပြီး မဆန်းစစ်မိပါ။

စကတည်းက သူ့ကို မကျေနပ်ရုံလေးသာဖြစ်ပြီး
 ချစ်သူတွေဘဝကို အဆုံးသတ်ပစ်လိုက်ဖို့အထိ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ
 မတွေးဖြစ်ခဲ့တာ။

နောက်ဆုံးတော့ ငွေပိုးအိမ်အတွက် ဘယ်လိုမှ မခံ
 မရပ်နိုင်စရာ ပြဿနာတစ်ခုက သူ့ရဲ့ စကားလုံးတွေအောက်မှာ တစ်
 စစီ ပြိုကွဲသွားခဲ့ရတော့သည်။

အမှန်း : ပြစ်ကမ်းပါး :

www.burmeseclassic.com

တစ်စမီး ရုပ်လုံးပေါ်လာသည် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ဖြည့်စွက်နေရင်း ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေသည့် ပန်းချီသမားတစ်ယောက်ရဲ့ ပီတိမျိုးထက် အဂ္ဂကျော်ထင်ရဲ့ စားချက်ကပိုပြီး ပြင်းထန်သည်ဟု သေချာပြောနိုင်ပါသည်။

ဒါဟာ ... မကောင်းတဲ့ဘက်က အတွေး ...

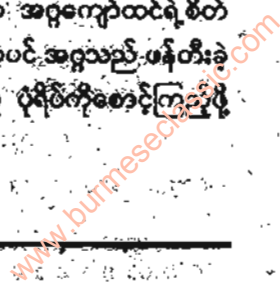
ဆိုးရွားလှသည့် အဖျက်စိတ်၊

ယုတ်နိမ့်သည့် ကလုစားချေလို့စိတ်၊

ယောက်ျားတစ်ယောက်မှာ ဆယ်လိုမှ မရှိသင့်တဲ့။

အဲသည်လို အတွေးတွေက အဂ္ဂကျော်ထင်ရဲ့စိတ်

နည်းကို အချိန်တိုင်းစီးနေသည့် ကြားထဲကပင် အဂ္ဂသည် မန်တီးခဲ့သည့် ပန်းချီကားရဲ့ ရုပ်လုံးပေါ်လာသည့် ပုံရိပ်ကိုစောင့်ကြည့်ပြီး ကျေနပ်နေမိသည်။

ကဲ... သိပ်မကြာခင်မှာ ပြီးဆုံးတော့မှာပါ။
အဲသည့် အဆုံးသတ်လေးက အဂ္ဂလိုချင်သလို သပ်
ရပ်လှပဖို့သာ လိုအပ်သည်။

“မေမေဝင်လဲမယ်နော် ...”

တံခါးဟဟ ပွင့်လာပြီး ညှင်သာသည့် စကားသံကို
ကြားလိုက်ရသည်။ မေမေမျက်မှန်ကိုင်အသစ် လဲထားသည်ကို
သတိထားလိုက်မိသည်။ ဇာပွင့်ပန်းအနားဖောက်ထားသည့်
ဘလောက်စ်အင်္ကျီပွပွ ခရမ်းရောင်ပြောင်ထဘီနှင့် မေမေသည်
အသက်ငါးဆယ်ရှစ်နှစ်နှင့် နှိုင်းစာလျှင် နုပျိုဆဲပင်ရှိ၏။

အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် မေမေက နှာခေါင်းကို
ရှုံ့ပွ လှုပ်ရှားရင်း ...

“မွေးလိုက်တာ လှနိပါရော ... ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ...”

ဟု ကဲ့ရဲ့ချင်သည့် မျက်နှာနှင့်ဆိုလေသည်။ တကယ်
တော့ သည်လိုအမွှေးအကြိုင် အသန့်အပြန့် ကြိုက်တတ်အောင်လည်း

မေမေပဲ အကျင့်လုပ်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ခုတင်ခြေရင်းက သား
ရေဆိုဖာကြီးပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“ဒီနေ့ ညနေစာ မစားဘူးလား ...”

ဟု မေမေက မေးသည်။

“ကျွန်တော် ဒီနေ့ မိကာဆာမှာ ဒင်နာရှိတယ် မေမေ ...
အခင်းပြားတွေ ပို့ခဲ့ ကိုးရီးယားတွေနဲ့ ချိန်းထားတယ် ...
မေမေရော ဘယ်လဲ ...”

“မေမေ ဝတ်ရည်တို့ဆီ လိုက်သွားမလို့ ...”

“ဪ ... သူတို့ ဘယ်မှာရှိမှာလဲ ...”

“ဒီနေ့ တစ်နေ့လုံး ကန်တော်ကြီးထဲမှာပဲတဲ့ ... ဒီနေ့က
နေစိုးရဲ့ ကတ်တဲတွေချည်းပဲမို့ တစ်နေ့ကုန်နေတာတဲ့”

“ဒါဆို ... သူကတ်တဲတွေ မရှိတော့ရင် ... မေမေသမီးက
မလိုက်တော့ဘူးတဲ့လား ... သူက မိမိဒီလို မရှိတော့အောင် ဥစ္စာ”

“မေမေလည်း အဲဒါ သားနဲ့ တိုင်မင်ချင်တာပဲ ... သား ညီမ
လေးကို စီးပွားရေးထဲ စိတ်ဝင်စားခိုင်းတာတော့ ကောင်း

ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ သူတစ်ယောက်တည်း လွှတ်ထားလို့
မဖြစ်ဘူးနော် ... ဒီကလေးမက လူမှုဆက်ဆံရေးမှာ ဘာ

အတွေ့အကြုံမှ ရှိသေးတာ မဟုတ်ဘူး ... ပြီးတော့ ပု
ကောင်လေးနဲ့လည်း ...

www.burmeseclassic.com

မေမေကတော့ သဘောမကျဘူးသား ... နာမည်ကြီးပါစေ
ဦးတော့ နာမည်ကြီးရုံသက်သက်နဲ့တော့ မေမေတို့ အသိုင်း
အဝိုင်းနဲ့ မဖြစ်ဘူး ... ”

“မေမေကလည်း ဘာတွေလျှောက်တွေးနေတာလဲ ... ”

အဂ္ဂသည် မေမေ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း အထိတ်
တလန့်ဖြစ်သွား၏။ ခုတင်ခြေရင်းမှာ တိုင်ချလိုက်ပြီး ရေစိုနေသည့်
ဆံပင်များကို မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်းပွတ်ပစ်လိုက်
သည်။ ကိုယ်တိုင် စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် နေ့စဉ်စောင့်ကြည့်ခဲ့ရသည့်
အတွေးမျိုး မေမေတို့မှာလည်း ဓာနိုးအောင်းလာခဲ့ပြီဆိုတော့ ...

အဂ္ဂမျှော်လင့်သလို ဝတ်ရည်တစ်ယောက်တည်းကို
ယုံကြည်စိတ်ချထားပြီး စိတ်အေးနေလို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ နားလည်
နိုင်ရလိမ့်မည်။

“ညီမလေးကို သားတစ်ယောက်တည်း ပစ်မထားပါဘူး စိတ်
ချပါ ... သားအမြဲတမ်း သူ့ကိုစောင့်ကြည့်နေတယ် ... ခု
ဟာက သူ့အလုပ်ထဲမှာ သူ့ပျော်နေလို့ သားတင်းတင်းကျပ်
ကျပ် ဝင်မစွက်တာပါ ... သားမလိုက်နိုင်ရင်တောင် သား
ရုံးခန်းက ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်ယောက် သူ့အနားမှာ အမြဲ
ရှိနေပါတယ် ... မေမေလည်း သူ့နောက်က လိုက်နေတာပဲ
မဟုတ်လား ... ”

“ဒါပေမဲ့ သား ... သူ့ကြည့်ရတာ ... ”

မေမေစကားတ အဆုံးသတ်ထိမရောက်ဘဲပင့်သက်
ရိုက်သံမျဉ်းမျဉ်းသာ ပေါ်လာသည်။

ရောင်စုံဓာတ်ပုံတွေက ပြောင်လက်နေသည့် ကြမ်း
ခင်းပေါ်မှာ ပြန်ကွဲပြည့်နှက်နေသည်။ ဝတ်ရည်သည် ဓာတ်ပုံများရဲ့
အလယ်မှာ ဒူးတစ်ဖက်ထောက်လျက် တိုင်နေရင်း မနေ့တစ်နေ့က
မှ ပြန်ရှိလိုက်သည့် အဆိုတော်သစ် ကိုးလ်ရဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို
ခပ်တိုးတိုးညည်းနေ၏။ အလှူမိနီယမ်တွန်းတဲခါးကို မိဖွင့်သေးဘဲ
ညီမလေးရဲ့ မျက်နှာကို မီးခိုးရောင်မှန်အကွယ်နောက်ထဲနေ တိတ်
ဆန်းရပ်ကြည့်နေမိသည်။

သည်အရွယ်မိန်းကလေးဆိုတာ နှလုံးသားနှူးညှိကြ
တာပါပဲ။ စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်ပေမဲ့ ဝတ်ရည်သည် စိတ်အလိုလိုက်
ဆတ်သည့် မိန်းကလေးမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ အဂ္ဂကောင်းစွာ
ဖူးလည်ထားသည်။

တံခါးကို ညင်ညင်သာသာ ဖွင့်လိုက်ပေမဲ့ နားပါးလှ သည့် စက်ရည်က ရုတ်ခြည်းပင် ခေါင်းမောကြည့်သည်။

“ကိုကို ဒီနေ့ အစောကြီးပါလား ...”
တဲ့။

“ဝေါရှိ (Wall Street) အတွက် ဘယ်ဓာတ်ပုံရွေးရင် ကောင်း မလဲကိုကို ... စီစီဒီထွက်ရင် အခွေဝယ်တဲ့သူတွေကို တစ် ချပ်စီ လက်ဆောင်ပေးမယ်လေ ...”

“ပရိမိုးရှင်းပေါ့ ဟုတ်လား ...”
“စပြန်တဲ့နေ့မှာ အဆိုတော်ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ထိုးပေး တာတွေ ... ဘာတွေလုပ်ဖို့ လိုဦးမလား မှတ်ဘူးနော်”

“ဒါကတော့ တိပ်နဲ့ စီဒီရဲ့ တုံ့ပြန်မှု ဘယ်လိုဆိုတာ စောင့် ကြည့်ရမှာပဲလေ ... သိပ်စိတ်မလောပါနဲ့ ညီမလေး ...”

“အခြေအနေက မဆိုးပါဘူး ကိုကိုရဲ့ ... ချလည်း အကျိုးရှိ ကိုယ်လည်း အကျိုးရှိ ... အသစ်တစ်ယောက်မှာ အရုံးဖွဲ့ ဘဲ ဒီလောက်အမြတ်ကျန်တယ်ဆိုလည်း လုပ်ပျော်ပါတယ်”

“အဲလိုထွက်လို့ မရဘူးလေ ... ကြော်ငြာစရိတ်မှာ ကိုကိုတို့ အများကြီး သုံးလိုက်ရတယ် ... တကယ်တမ်းမှာ သူက ပို ပြီး အမြတ်ထွက်တာပဲ ...”

“သူ နာမည်ကြီးလာခဲ့ရင်လည်း ညီမလေးတို့အတွက် ...”

နောက်ထပ် အမြတ်တွေ အများကြီးမျှော်လင့်လို့ရသေးတာ ပဲ ကိုကိုရဲ့ ...”

ဓာတ်ပုံသုံးလေးပုံကိုကောက်ပြီး ဝတ်ရည်လိပ်ပင် အဂ္ဂကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

ဝတ်ရည်ရဲ့ အပြုံးလေးတွေက တက်ကြွလန်းဆန်း ပြီး မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ပြည့်ဝနေ၏။ ပြီးတော့ အဂ္ဂမသိနိုင်သည့် နူးညံ့သည့် ခံစားမှုတစ်မျိုးက ဝါညက်သော မျက်နှာလေးကို ပန်း သွေးကြွနေစေသည်။ ဘုန်းနေစိုးရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းထဲမှာ နားလည်နိုင်ပါလျက် အဂ္ဂနားမလည်ချင်သည့် အရိပ် တွေကိုလည်း မြင်နေရသည်။

“ညီမလေးက လူတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ကို တစ်သမတ်တည်း တွက်ထားတာကိုး ... လောကကြီးမှာ အမြတ်ညီမြနေတဲ့ အရာဟာ မတည်မြဲခြင်းတဲတဲ့ ... အဲဒီစကားကို ဓမ္မသွားပြီ လား ...”

ဝတ်ရည်က မျက်လုံးလေးဝိုင်းလည်လျက် အဂ္ဂကို မော်ကြည့်နေသည်။

“ကိုကို ... တို့ မြန်မာမုန့်ပွဲတော် ဘူပေးသွားစားရအောင်”

www.burmeseclassic.com

“သူနဲ့ ကိုကိုတို့မောင်နှမရဲ့ပတ်သက်မှုဟာ စီးပွားရေးအရ လုပ်ငန်းအရပ် ... ဒါကို ညီမလေး သေချာနားလည်သဘော ပေါက်ထားရမယ် ... လုပ်ငန်းသဘာဝမှာ လူမှုရေးဒုက္ခကိ မှုတွေ ရောလာရင် အလုပ်လုပ်ရတာ မကောင်းဘူး ... ပြတ် ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်လို့ မရဘူး ... ဒီတော့ ... ”

“ကိုကို ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေ ပြောနေတာလဲ ... ”

ဝတ်ရည်ရဲ့ မျက်နှာထားတည်တည်လေးမှာ မသိ နားမလည်ခြင်းထက် မလိုလားနိုင်သည့် အရိပ်အယောင်က ပိုနေ သည်ဟု အဝှထင်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ... လိုတာထက်ပိုပြီး သူ့ကို ... သံယောဇဉ်မတွယ်စေချင်လို့ဘဲ ... ”

“ကိုကို သူ့ကို သဘောမကျဘူးလား ... ”

“မဟုတ်တယ် ... ”

“ဘာကြောင့်လဲ ... ကိုကိုပဲ သူ့ကိုအိမ်ပေါ်ရောက်အောင် ခေါ်လာခဲ့တာ မဟုတ်လား ... ကိုကိုပဲ သူ့ကို ဒီအခြေအနေ အထိရောက်အောင် ဆွဲတင်ခဲ့တာ မဟုတ်လား ... ”

ဝတ်ရည်ရဲ့ မျက်နှာပေါ်က သွေးကြောလေးတွေနဲ့ မြန်းလာပြီး အသက်ရှူသံတွေ မြန်ဆန်လာသည်အထိပင် စိတ်လှုပ် ရှားနေခဲ့သည်။

ညီမလေးကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီလား။

ညီမလေးရဲ့အနာဂတ်မှာ အဝှထင်ကျော်ရဲ့မျှော်လင့် ချက်တွေကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရတော့မှာလား။

“မှန်တယ်လေ ... ဒါပေမဲ့ အဲဒါဟာ ကိုယ့်ညီမနဲ့ နီးစပ်စေ ချင်လို့မှ မဟုတ်တာ ... သူ့ကို မြှင့်ပေးတာက တစ်ပိုင်း လက်မခံနိုင်တာက တစ်ပိုင်း ... ”

“သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ လက်မခံနိုင်ရတာလဲ ကိုကို ... သူ့မှာ ဘာချို့ယွင်းချက် ... အားနည်းချက်တွေ ရှိနေလို့လဲ ... ”

သည့်လေသံမျိုးက တစ်ခုခုကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ဘာကိုမဆို ရင်ဆိုင်တော့မည်ဟု အဆင်သင့်ဖြစ် နေသည့် အိမ်ပွယ်မျိုး။

ရင့်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းလှုပ်ခတ်မှုဖြင့် အဂ္ဂုဗြိမ်သက်နေ မိသည်။ ကန်တော်ကြီးရေပြင်ရဲ့ စိမ်းညိုညို ကျွန်းတန်းရှည်ကြီးဆီ ခပ်ဝါးဝါး စိုက်ငေးကြည့်မိသည်။

မဖြစ်ဘူး။

သည့်ကိစ္စမှာနည်းနည်းလေးမှာ မှားယွင်းလို့ မဖြစ်

ဘူး။

ကိုယ့်ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ နောက်ထပ် မဆုံးရှုံးစေ
ရဘူး။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့မှာ ချစ်သူရှိနေလို့ဘဲ ...”

လေတိုးသံကလွဲပြီး ရုတ်ခြည်းတိတ်ဆိတ်သွား
သည်။ ဝတ်ရည်က အဂ္ဂဗျူဟာလုံးတွေထဲ မယုံသင်္ကာစိုက်ကြည့်နေ
သည်ကို သိနေရ၏။ အချိန်အတော်ကြာအောင် နှစ်ယောက်သား
တိတ်ဆိတ်သွားပြီး ပြောစရာစကား နောက်ထပ်မရှိတော့ဘူး ထင်
ရလောက်အောင် စကားလုံးတွေ ပျောက်ဆုံးသွားသည်။

“ကိုကိုက သိနေတယ်ပေါ့ ...”

စက္ကန့်တွေများစွာ ကြာတော့မှ ဝတ်ရည်က မချင်
မရဲ တိုးညင်းသော အသံဖြင့် မေးသည်။

“သိတယ်လေ ... ညည်းက မယုံဘူးလား ...”

“ဘာမှပြောသံ မကြားဖူးဘူး ...”

“ဘယ်ယောက်ျားက ကျွန်တော့်မှာ ရည်းစားရှိပါတယ် ...
လို့ ကြော်ငြာစာကပ်ထားမှာလဲ ... ကိုကိုစကားကိုမျှ
မယုံနိုင်ဘူးလား ညီမလေးရယ် ... ကိုယ့်ညီမလေးရဲ့ သင်
တမ်းတစ်လျှောက်မှာ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်
ကြောင့် ... အစ်ကိုအပေါ် သံသယတွေနဲ့ ကြည့်တတ်တာ
ဒါပထမဆုံးပဲ ... ကိုကို တော်တော်ခံစားရတယ် သိလား”

“အိုး ... ကိုကိုကို မယုံတာ မဟုတ်ပါဘူး ...”

ဘယ်လိုပဲပြောပြော ညီမလေးဝတ်ရည်ရဲ့ ရင်ထဲမှာ
ဘုန်းနေစိုးဆိုသည် ကောင်လေးအပေါ် သံယောဇဉ်အမြစ်တွယ်
လွှတ်ရှိပြီဆိုတာ အဂ္ဂကောင်းစွာ ရိမ်မိလိုက်ရတော့သည်။

ငွေပိုးအိမ်တို့ရဲ့ အိမ်ဧည့်ခန်းသို့ အဂ္ဂရောက်ရှိသွားချိန်မှာ အန်တီရိုစီရဲ့ လိုက်လံပျံ့ငှာသည့် အပြုံးအရယ်တွေကို ကြုံရသည်။ မေမေ သူငယ်ချင်းမ၊ ဆိုပေမဲ့ မေမေလိုပဲ ခေတ်မီ ဖော်ရွေပေမဲ့ မေမေလိုပဲ နူးညံ့သုဖြစ်ပေမဲ့ ထိုအမျိုးသမီးကြီးမှာ မေမေထက် ပိုပြီး ရှိုးစင်းဆီည့် စိုးရိမ်တတ်သည့် မျက်လုံးမျိုးတွေ ရှိသည်။ အထွထွက်ကျော်နှင့်ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ ရွှေလမ်းငွေလမ်းဖောက်ဖိုက်စွတွေ ပျက်ပြားသွားချိန်မှာ မိသားစုနှစ်ခု ခပ်တန်းတန်းဖြစ်သွားပေမဲ့ မေမေနှင့် အန်တီရိုစီကတော့ ဟယ်လီစုန်းလိုင်းထဲကဖြစ်စေ မကြာခဏတွေ့ဆုံကြပါသည်။

သို့ပေမဲ့ သားနှင့်သမီးအကြောင်းကိုတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်လွှဲခဲ့ကြမည်ထင်ပါရဲ့။

“သား ... ရောက်မလာတာ ကြာပါပြီရော ...”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီ ... ကျွန်တော် ခုတလော အိမ်တောင်မှန်မှန် မကပ်နိုင်ဘူး ... အလုပ်တွေရွပ်နေလို့ ...”

“အေး ... မျိုးကတော့ ပြောပါတယ် ... ဒီနေ့ မိပိုးတော့ မရှိဘူးသားရဲ့ ... ညနေစောင်းမှ ပြန်လာမယ်ထင်တယ် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကိစ္စမရှိပါဘူး ... ကျွန်တော် မူပိုင်ထားတဲ့ စီးရီးစ်တစ်ခု ဖြန့်လို့လက်ဆောင်ပေးရင်းနဲ့ ခဏဝင်လာတာပါ ...”

“ဟုတ်လား ... သားက သီချင်းကိစ္စတွေ ဘာတွေလည်း လုပ်တယ်လား ... အခြေအနေကောင်းရဲ့လား ...”

ကြွေးသားရောင်တောက်နေသည့် စက္ကူ အိတ်ကလေးထဲထည့်လှူသည့် ကက်ဆက်ခွေနှင့် စီဒီချပ်တွေကို အန်တီရိုစီထံ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ အန်တီရိုစီသည် ကက်ဆက်ခွေကို ခပ်လှမ်းလှမ်းယူကြည့်ပြီး စီဒီကာဗာဖုံးပေါ်က ဘုန်းနေစိုးရဲ့ ဓာတ်ပုံကိုတော့ မျက်လုံးတွေ ကျုံ့ပြီး သေချာစိုက်ကြည့်နေ၏။ ပြီးတော့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ကောင်းစွာ မထိန်းချုပ်နိုင်သည့် အနည်းငယ် လှုပ်ခတ်သည့် စကားသံဖြင့် ...

“ဒီကောင်လေးလား ...”

ဟု ခပ်တိုးတိုးမေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ ... ညီမလေးရဲ့ မိတ်ဆွေပါ ... ညီမလေးက ပုံပိုးပေးချင်တာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို အကူအညီတောင်းတာ ... ကျွန်တော်လည်း ဒီနယ်ပယ်ကိုတော့ ... သိပ်

မကျွမ်းကျင်ပါဘူး ။ ဒါပေမဲ့ ... ကိုယ့်ညီမလေးကလည်း
စိတ်အားထက်သန်နေတော့ဆိုတော့ ... စမ်းသပ်ကြည့်တာ
ပါ ... သူ အောင်မြင်သွားတယ်ဆိုရင် ... ညီမလေးအတွက်
လည်း စိတ်အေးရတာပေါ့ ... ကောင်လေးက ကွန်ပျူတာနဲ့
ကျောင်းပြီးထားတာပါ ... အရည်အချင်းလေးကတော့
မဆိုးပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ ... လူငယ်ဆိုတော့ ... ကိုယ်ကျင့်
တရားကိုတော့ စောင့်ကြည့်ရဦးမယ် ...
“အမယ်လေးသားရေ ... သိပ်တော့ စိတ်မချလိုက်နဲ့နော်
ခုခေတ်ကလေးတွေက ... အို ... အန်တီ ပြောချင်တာက
ဟို ... ဘာကိုမှ သိပ်အလေးအနက်ထားတာ မဟုတ်တော့
လေ ... ဝတ်ရည်လေးက ငယ်သေးတာမဟုတ်လား ...”

အန်တီရိုစီသည် ဘုန်းနေစိုးရဲ့ ဓာတ်ပုံကာဗာကို
ကြည့်လိုက် အဂ္ဂဆီစကားလှမ်းပြောလိုက်ဖြင့် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်
ဖြစ်နေ၏။ အန်တီရိုစီမျက်လုံးထဲက စိုးရိမ်ပူပန်မှုသည် ဘယ်သူမဆို
အလွယ်တကူ အဓိပ္ပာယ်ဖော်နိုင်လောက်အောင်ပင် ပေါ်လွင် ထင်
ရှားလျက်ရှိသည်။ အဲသည် စိုးရိမ်ပူပန်မှုသည် အလှမ်းဝေးလွန်းလှ
သည့် အဂ္ဂထင်ကျော်ရဲ့ ညီမလေးဝတ်ရည်အတွက်တော့ မဖြစ်နိုင်
ပါ။ အဂ္ဂသည် အန်တီရိုစီရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ကရုဏာစိတ်နှင့်
စားရကျေနပ်သည့် စိတ်သည် ရောထွေးလျက် ငှပ်လိုက် ပေါ်လိုက်
ကလှည့်စီဖြစ်နေ၏။

ချစ်သူကို ရွေးချယ်မယ်ဆိုတဲ့ စိန်းကလေး ...

မှတ်ကျောက်တင်ခံခဲ့ရတဲ့အချစ်နဲ့ သစ္စာတရားကို ရနိုင်
ပါ့မလား။

“ငွေပိုးအိမ်ကတော့ ... သီချင်းဝါသနာပါပုံရတယ်နော် ...”
အဂ္ဂက တမင်စကားလမ်းကြောင်းပစ်လိုက်
သည်။ အန်တီရိုစီမျက်နှာသည် လူမမာတစ်ယောက်လို ဖြူလျော်
လျော် ဖြစ်သွား၏။

“ဒီလောက်ကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူးသားရယ် ... တစ်ခါ
တလေတော့လည်း သူ့မှာ သီချင်းနားထောင်ဖို့ အချိန်
တောင်မရှိရှာပါဘူး ... သူ့ ယူစာတမ်းကိစ္စတွေ ... သူ
ကျောင်းက အလုပ်တွေနဲ့ အမြဲရှုပ်နေတာ ...”

“သူက တော်တော်ရည်မှန်းချက်ကြီးတာပဲ ...”
“ဟုတ်တယ်သားရဲ့ ...”
“ပညာမှာ သိပ်လောဘကြီးတဲ့ အမျိုးသမီးတွေက အပျိုကြီး
ဖြစ်တတ်ကြတယ်နော် အန်တီ ...”

“သမီးလား ... အပျိုကြီးတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူးသားရယ် ...
အန်တီတို့မှာက ဆွေမျိုးသားချင်းနည်းတယ် ... မှန်တာ
ပြောရရင် အန်တီက သမီးနဲ့သားကို သိပ်ကိုမျှော်လင့်ထား
ခဲ့တာ ... ခုထိလည်း သားနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ရရင် စိတ်ထဲ
မှာ သမီးနဲ့တွဲပြီး ကိုယ့်သွေးသားရင်းတစ်ယောက်လို မြင်မိ
တုန်းပဲ ... အန်တီကတော့ စိတ်မလျော့ချင်သေးဘူး
တကယ်တော့လည်း သမီးက သူ့ပညာရေးကို ထိခိုက်နှာစိုး

www.burmeseclassic.com

တာထင်ပါရဲ့ ... သားအပေါ်မှာတော့ သံယောဇဉ်ရှိပုံပါပဲ။
သူ့မွေးနေ့မှာ သားဆီက ပို့လိုက်တဲ့ နှင်းဆီပန်းတွေကို
ရတော့ ... သူ့တော်တော် ပျော်သွားတယ် ... သားက
လည်း သမီးအပေါ် ...

အမျိုးသမီးကြီးက စကားဆက်ဖို့ အနည်းငယ်တွန့်
ဆုတ်သည်။ အဂ္ဂ ချောင်းတစ်ချက်ဟန်လိုက်မိ၏။ မျက်နှာတော့
နည်းနည်းပူစရာကောင်းသည်။

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှမရှိပါဘူးအန်တီ ... သူ
စိတ်ချမ်းသာသလို ဆုံးဖြတ်ပါစေ ... သူ့ဘက်က ကျွန်တော့်
ကို လက်ခံနိုင်မယ်ဆိုရင်လည်း ... ကျွန်တော်စောင့်ပါ့မယ်။
သူ့စိတ်တိုင်းကျ ပညာရေးကို ဆုံးခန်းတိုင်တဲ့အထိပေါ့ ...”

“အို ... တကယ်လား သားရယ် ...”

“ကျွန်တော့်ဘက်မှာလည်း အရေးတကြီးတောင်းဆိုစရာ
ဘဏ်စွမ့် မရှိပါဘူး ...”

“သားရဲ့ စကားကြားရတာ ... အန်တီ ဝမ်းသာလိုက်တာ
တကယ်ပဲ ... စိတ်ချမ်းသာသွားတယ် ... သမီးအတွက်
လည်း စိတ်အေးသွားရတယ် ... မိဘဆိုတာ ... သားသမီး
တွေ ဘယ်အရွယ်ရောက်ရောက် သူတို့နဲ့ပတ်သက်တဲ့
သောကဆိုတာ ရှိနေတာပါပဲ သားရယ် ... မျိုးကလည်း
အန်တီလိုပဲနေမှာပါ ... မျိုးကိုလည်း အန်တီမှာလိုက်ပါ
တယ်လို့ ... ဝတ်ရည်လေးက ငယ်ပါသေးတယ် ... သေ

သေချာချာ လေ့လာစုံစမ်းပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ပါလို့နော် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ ...”

“အန်တီလည်း ဖုန်းဆက်လိုက်ပါဦးမယ် ...”

ငွေပိုးအိမ် ပြန်မရောက်ခင် အဂ္ဂအသည့်အိမ်က ပြန်
ထွက်မှ ဖြစ်မည်။ အိမ်ဖော် မိန်းကလေးလာချသည့် ကော်ဖီနှင့်မှန်
ကို ခပ်သွက်သွက်စားသောက်ပြီး အန်တီရိုစီကို နှုတ်ဆက်လျက်
ပြန်ခဲ့သည်။

ထကယ်တန်းကျတော့ အဂ္ဂထင်ကျော်သည် မိန်းမ
တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ အချိန်တွေအကြာကြီး ကိုယ့်ဘက်က
ပေးပြီး စောင့်ရှုမည့်အဖြစ်ကို ဘယ်လိုမှ သည်းခံနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။
ငွေပိုးအိမ် မဟုတ်သည့် ဘယ်လောက်ထိကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သည့်
မိန်းမကိုပဲဖြစ်ပါစေ။

ဒါပေမဲ့ ... အဂ္ဂထင်ကျော်သည် ဘယ်မိန်းမအတွက်
ကိုမှ ကိုယ့်ရဲ့ အချိန်တွေထဲက ဖွဲ့မပေးတတ်ဘူးဆိုတာ အန်တီရိုစီ
မသိစေချင်ပါ။

ရုံးခန်းတံခါး ပွင့်လာသံက ညင်သာလွန်းတာမို့ အဂ္ဂ
ချက်ချင်း မော်မကြည့်မိပါ။ မော်နီတာထဲက ဒီဇိုင်းအသစ်တွေကို

www.burmeseclassic.com

ကြည့်လက်စစ်လည်း အခန်းတံခါးဆီ ချက်ချင်းမျက်လုံးမလွှဲမိတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ 'ဧည့်သည် အမျိုးသမီး' ဆိုတော့ အလုပ်အပ်မည့်သူ လားဟူ၍ပင် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မတွေးမိ။ အဂ္ဂထင်ကျော် ရုံးကိစ္စ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အလုပ်အပ်ဖို့ ကိစ္စ၊ နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတွေနဲ့ အကျိုးတူ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ဖို့ကိစ္စ စသည်ကိစ္စအမျိုးမျိုးအတွက် နောက်လာသည့်အထိ အမျိုးသမီးတွေက အများစုပါဝင်သည်။

ရုံးစားပွဲရှေ့ အရိပ်ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာတော့မှ အမှတ်တမဲ့ မော်ကြည့်မိသည်။

“ငွေပိုးအိမ် ...”

သည်လိုနေ့မျိုးရောက်လာလိမ့်မည်ဟု အိပ်မက် တောင် မမက်ခဲ့ဘူးထင်ပါရဲ့။ ပြီးတော့မလိုလို နှုတ်ခမ်းလေးခပ် ကော့ကော့နှင့် အဂ္ဂရှေ့မှာ ရပ်နေသည့် ငွေပိုးအိမ်သည် ဆရာမဆို သည့် ဝုဏ်ပုဒ်တွေ၊ အဆောင်အယောင်တွေနှင့် ဝေးနေသည်မို့လား မသိ။ နုပျိုပြီး တည်ငြိမ်သောမျက်နှာ အဆင်အပြင်နှင့် ငွေပိုးအိမ် က အဂ္ဂရဲ့ နှုတ်ခမ်းတမ်းတခြင်းတွေကို တစ်စစီချွေယူနေသလိုပဲ။ ဆံပင်ရှည် စင်းစင်းတွေကို နှစ်လွှာခွဲပြီး အပေါ်လွှာကို သိမ်းလျှော် နောက်ဘက်မှာ စည်းနှောင်ထားသည်။ ချယ်ရီရောင် နှုတ်ခမ်းနှစ်

လွှာက တောက်ပချွန်းစိုနေသည်။ ပန်းဇာဖောက်အနားတွေမှာ ကျောက်ပွင့်လေးတွေ စီချယ်ထားသည့် ချည်သားအင်္ကျီနှင့် အရောင်တူ အဆင်နပ်နပ် ထဘီကို ဝတ်ထားသည်။ လက်မှာ အနက်ရောင် ပြောင်လက်နေသည့် အိတ်သေးသေးရှည်ရှည်ကို ချိတ်ယူကိုင်ထားသည်။

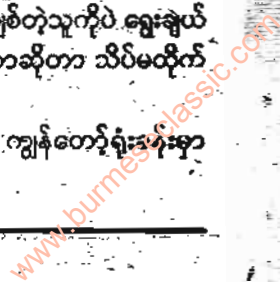
ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ အမှတ်သညာတွေအားလုံးမှာ မပေစေ နိုင်ဆုံးကတော့ ကြေကွဲပျက်ဆုံးနေသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံသာဖြစ်ပါ သည်။ အဲသည့် မျက်ဝန်းတွေကို သတိထားမိသည့် အချိန်မှာတော့ အဂ္ဂသည် ရုံးခန်းစားပွဲရှေ့သို့ ငွေပိုးအိမ်ရောက်လာခြင်းကို အံ့ဩစရာ လို့ မထင်မှတ်တော့ပါ။

မိန်းမတွေဟာ အချစ်နဲ့ပတ်သက်လာရင်တော့ အနည်းနှင့်အများ ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့ကြတာပဲ။ ပြီးတော့ ဘာကိုမဆို ရင်ဆိုင်ဖို့ ဝန်မလေးသည့် မိုက်ရူးရဲသတ္တိမျိုးလည်း ရှိတတ်ကြသေးသည်။

သည်လိုတွေ့မိသည့်အခါမှာတော့ ခပ်စောစောက ပေါ်လာခဲ့သည့် နူးညံ့သည့်လွမ်းဆွတ်ရိပ်လေး ချက်ချင်းပျောက် ကွယ်သွားသည်။

ဘယ်လိုလူစားမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်တဲ့သူကိုပဲ ရွေးချယ် နှင်သည့် မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ကရုဏာဆိုတာ သိပ်မထိုက် တန်လှဘူးထင်သည်။

“ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလား ... ဒီနေ့ ကျွန်တော့်ရုံးခန်းမှာ

ရွှေစိုး ငွေစိုးရွာမယ်ထင်တယ် ...
 “အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားလား ...”
 “မဟုတ်တာ ... အံ့ဩသွားတာပါ ... ထိုင်ပါလို့တောင်
 မပြောဖြစ်တာလေ ...”
 “ရုံးခန်းလေးက သိပ်လှတာပဲ ... ရုံးခန်းလေးထဲ ဝင်လိုက်
 တာနဲ့ ... အားလုံးကို မေ့ပြီး ရင်သပ်ရှုမောဖြစ်သွားတဲ့ ခံစား
 မှုမျိုးကို ရလိုက်တယ် ...”
 အဂ္ဂုဏ်ယူစွာ ပြုံးလိုက်သည်။
 “အဲလိုပဲ ... အတော်များများက ပြောကြတယ် ... ကျေးဇူး
 တင်ပါတယ်ခင်ဗျာ ...”
 ခါးကလေးညွတ်ပြီး ခပ်ရွတ်ရွတ်ပြောလိုက်တော့
 သူမ အသံထွက်အောင်ပင် ရယ်မောသည်။
 “ငွေစိုးအိမ်ရောက်လာတာ အရေးကြီးကိစ္စများရှိလို့လား”
 မျက်ခုံးလေးပင့်လျက် ...
 “ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”
 ဟု သူမက မေးသည်။
 “ဪ ... ကိစ္စမရှိဘဲနဲ့တော့ ရောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူးလို့
 ထင်မိလို့ပါ ... ကျွန်တော်ထင်တာ မှားများမှားသွားလား
 သူမက ချက်ချင်းပြန်မပြောဘဲ နှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ရုံ
 ပြုံးနေသည်။
 “မှားသွားတယ်ဆိုရင်တော့ ဝမ်းသာရမှာပေါ့ ... ကျွန်တော်

ရုံးခန်းလှလှလေးထဲမှာ တစ်ခုခုနဲ့ ဧည့်ခံချင်တယ် ... ငွေစိုး
 အိမ်အချိန်ရမလား ...
 “ရပါတယ် ... ကျွန်မ အဂ္ဂုဏ်သက်သက်လာခဲ့တာပဲ ...”
 “အိုကေ ...”
 ကွန်ပျူတာခလုတ်တွေကို ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီးအင်တာ
 ဗွန်းခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။
 ရင်ထဲက ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်မှုကို သူမ မရိပ်မိစေရ။
 ဒါဟာ အောင်မြင်မှုရဲ့ အစိတ်အပိုင်းသေးသေး
 တလေးသာ ဖြစ်သည်ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စက္ကန့်တိုင်းမှာ သတိ
 ပေးနေမိသည်။

“အိမ်မှာပေးခဲ့တဲ့ ... တိပ်နဲ့စီဒီတွေအတွက်” ကျေးဇူးတင်ပါ
 တယ် ... လုပ်ငန်းသစ်အောင်မြင်တဲ့အတွက်လည်း ...
 ကွန်ဂရက်ကျူးလေးရှင်းနော် ...
 “အောင်မြင်တယ်လို့တော့ မဆိုနိုင်သေးပါဘူး ... ပရိတ်
 သတ်ရဲ့ တုံ့ပြန်မှုက မျှော်လင့်ထားသလောက်တော့ မဟုတ်
 သေးဘူး ...”

“မဂ္ဂဇင်းတွေ ဂျာနယ်တွေထဲမှာတော့ ... အတော်ဟုတ်နေတာပဲ ...”

“ဒါက ကြော်ငြာရဲ့သဘောပေါ့ ပိုးရယ် ... ပိုးရော ဘယ်လိုသဘောရလဲ ... နားထောင်ပြီးပြီလား ... ရှေ့ဆက်ပြီး အခြေအနေကောင်းနိုင်ပါ့မလား ...”

“နားထောင်ရတာတော့ မဆိုးပါဘူး ... နားစွဲလွယ်တဲ့ သီချင်းလေးတွေလည်းပါတယ် ... နားထောင်ရင်းနဲ့ တစ်ခါစီ ခံစားရင်ထဲဝင်လာတဲ့ သီချင်းတွေလည်းပါတယ် ... စီးရီးစီရဲ့ မူပိုင်ခွင့်က ဝတ်ရည်နာမည်နဲ့နော် ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဗီစီဒီလည်း သူပဲလေ ... ခုတော့ အကြီးမားနဲ့တက်နဲ့ လုပ်နေတယ် ...”

“သူတို့ လက်ထပ်တော့မယ်လို့ သတင်းတွေထွက်နေတယ် ... အဓိက အကြောင်းရင်းကတော့ ဒါပဲမဟုတ်လား ... မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် သူမရဲ့ ငုပ်လျှိုးမှု သည် တုန်လှုပ်မှု၊ စိုးရိမ်ပူပန်မှုနှင့် ကြေကွဲစိတ်ကို လှစ်ခဲခြင်းပင် သည်။”

“ဟုတ်လား ... ဒီလိုပါပဲ ... နာမည်ကျော်ကြားမှုရဲ့ နောက်မှာ ဒီလိုသတင်းမျိုးဆိုတာတွေပြီး ပါလာတတ်တာပဲလေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ပိုးက အဲဒါအတွက် စိုးရိမ်လို့လား ...”

“အို ... ဟင့်အင်း ...”

“တခြားဘာများ ကြားမိသေးလို့လဲ ... ဒီကောင်လေး

နောက်ကြောင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အရှုပ်အရှင်း သတင်းတွေ များကြားမိရင် ... ကျွန်တော့်ကို ပြောဦးနော် ... ယောက်ျား တစ်ယောက်မှာ ဘယ်လောက်ပဲ အရည်အချင်းရှိရှိ သစ္စာ မရှိရင် အလကားပဲ မဟုတ်လား ... ငွေပိုးအိမ်ကကျွန်တော့် ထက် သစ္စာတရားအကြောင်းတို့ ပိုသိမှာပေါ့ ...”

“ရှင် ...”

အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားသည့် ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ မျက်နှာလေးက အတော်ချစ်စရာကောင်းပါသည်။

“ကျွန်တော်က ရည်စားတစ်ယောက်တောင် ဖြစ်ဖြစ် မြောက်မြောက် မထားဘူးတာလေ ...”

“ကျွန်မလည်း သိပ်တော့မသိပါဘူး ... ယောက်ျားတွေရဲ့ သစ္စာတရားကိုတော့ ... ပိုလို့တောင် မသိသေးတယ် ... သိလည်း မသိချင်တော့ပါဘူး ... ကျွန်မက သံသယနဲ့တောင် ကြည့်နေရတာကို မုန်းတယ် ... လိမ္မဲညာလှည့်စားတာကို လည်း မုန်းတယ် ... ကိုယ့်အပေါ် ကွယ်ဝှက်ထားတာကို လည်း မုန်းတယ် ... အဲဒါတွေအားလုံးကို သစ္စာဆိုတဲ့ ဘောင်ထဲကို ထည့်ကြည့်လို့ရမလား ... ကိုယ့်အပေါ် သစ္စာ ရှိမရှိဆိုတာ ဘယ်လိုပေတ်နဲ့တိုင်းရမလဲ ...”

အခန်းကုတ် တိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။

အဂ္ဂရဲ့အခန်းသည် အေးစိမ့်နေပေမဲ့ လေအေးစက်လည်သံကို မကြားရပါ။ ပြတင်းတွေပိတ်ထားသော်လည်း နှုတ်တွေ

www.burmeseclassic.com

ကို ဖြတ်သန်းလျက် နေရဲ့အလင်းရောင်ကို ကောင်းစွာရနိုင်သည်။ မိန်းမောတွေဝေခြင်း၊ သတိလက်လွတ်ဖြစ်ခြင်းများဖြင့် အရုပ်တစ်ရုပ်လို အသက်မဲ့နေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မျက်နှာလှည့်လည်း ကောင်းစွာ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရပါသည်။

မျက်ရည်စတွေ ရှိမနေပေမဲ့ ရီဝေခွမ်းလျော်သော မျက်လုံးများသည် စိုလှဲနေကြ၏။ တစ်နေရာရာမှာ စူးစိုက်လှည့်ရှိသော်လည်း ဘာကိုမှ မြင်နေရသည်မထင်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အသည်းကွဲနေသည့်မြင်ကွင်းက သက်ငြိမ်ပန်းချီးကားတစ်ချပ်ဖြစ်ပြီး အဝူအတွက် တစ်သက်လုံး တစ်မိမိမို့ ထိုင်ကြည့်နေရင်လောက်အောင် စွဲဆောင်နိုင်ပါသည်။ တကယ်သာ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ဖြစ်ခဲ့လျှင်တော့ ဘယ်လောက်တန်ဖိုးကြီးကြီး ဝယ်ထားမှာပဲ ... ။

အဝူထင်ကျော်ရဲ့ အောင်နိုင်မှုကို တစ်မိမိမိမိမိမိမိလေ။

“တစ်ခုခု ဖြစ်နေတယ်ထင်တယ် ...”

အရုပ်တစ်ရုပ်က လှုပ်ရှားအသက်ဝင်လာခဲ့သည်။

“ငွေပိုးအိမ်ရဲ့စိတ်မှာ ... အနာတရဖြစ်နေတာရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ဖွင့်ပြောကြည့်ပါလား ... ကျွန်တော်လုပ်နေနိုင်တာရှိရင်ပေါ့ ... ငွေပိုးအိမ်အတွက် ပြေသိမ့်ပေးနိုင်တာတစ်ခုခုပေါ့ ...”

သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားသည့် အခိုက်အထိ

အတွက် သူမဘာသာ ရက်သွားဟန်ရှိပြီး ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါင်းယမ်းလျက်

“ဟင့်အင်း မရှိပါဘူး ...”

ဟု ငွေပိုးအိမ်က ဖြေသည်။ သူမ တစ်ခုခုပြောဖို့ အားယူဆဲမှာ အဝူရဲ့လက်ကိုင်ဖုန်းက တတူတူအသံမြည်လာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော့်ညီမလေးပါ ... အက်ဒစ်လုပ်တဲ့ နေရာကနေ လှမ်းဆက်တာ ... ညနေစာ စားကြဖို့ လှမ်းပြောတာလေ ကျွန်တော်က မဖိတ်ရသေးဘဲ ဧည့်သည်တစ်ယောက်ပါ မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ် ... အခုမှ ဖိတ်ရင် သိပ်နောက်ကျနေမလား ... ကျွန်တော်တို့နဲ့ ညနေစာလိုက်စားပါ ငွေပိုးအိမ် ... သူမိမ်းတွေ မပါပါဘူး ... ညီမလေးတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ...”

“ဟင့်အင်း မဖြစ်ဘူး ...”

“ဗျာ ...”

သူမက ပြုန်းခနဲ ထိုင်ရာကထရပ်လိုက်သည်။ တစ်စက္ကနား

တစ်ကောင်တွေ့လိုက်ရသလို ဖြူလျော်သွားသည့် မျက်နှာထဲ
ကြီးစားပြင်ဆင်ရင်း

“ကျွန်မ ဒီညနေစာတမ်းကိစ္စအတွက် ပရော်ဖက်ဆာတစ်
ယောက်နဲ့ ချိန်းထားလို့ပါ။”

ဟု ပြောလိုက်သည့် သူမစကားသံတွေ တုန်ခတ်
နေ၏။ မသိဟန်ဆောင်နေလိုက်လျှင် သိပ်ညံ့ဖျင်းလွန်းရာ ကျေး
မလား။

သိပ်ရိုးသားပြနေလျှင် သူမ အလွယ်တကူ ရိပ်စိသွား
နိုင်သည်။

“နေမကောင်းဘူးလား ငွေပိုးအိမ် ...”

“ရှင် ...”

“ပိုးတို့ကြည့်ရတာ သိပ်အားနည်းနေသလိုပဲ ...”
နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက် ခပ်မိမိလေးပြုံးလျက်

“ကျွန်မ နေကောင်းပါတယ် ...”

ဟု သူမက ပြန်ဖြေသည်။

“အနှောင့်အယှက်မေးမိရင် ခွင့်လွှတ်နော် ... ကျွန်မ သွား
တော့မယ် ...”

“ဟာ ... နေပါဦးလေ ...”

အဂ္ဂမတားမြစ်လိုက်နိုင်ခင်မှာပဲ စည်သည်တို့
အတွက် သီးခြားကန်ထားသည့် စည်ခန်းငယ်ထဲတနေ မြန်
သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် ထွက်သွားသည့် မိန်းကလေး

ပင့်သက်ရွိုက်ရင်း ငေးကြည့်နေရုံသာ တတ်နိုင်ခဲ့သည်။
ဘယ်လိုလဲ ငွေပိုးအိမ် ...
သစ္စာတရားရဲ့ အရသာက အတော်ချိုမြိန်ခဲ့တာ။

မြစ်လေကြောင့် အေးစက်လာသည့် လက်ချောင်း
တွေကို တောင်းဘိအိတ်တွေထဲ ထိုးထည့်ထားလိုက်ရင်း တံတား
ကြီးရဲ့ ဘောင်တွေ ဟိုးတစ်ဘက်မှာ ပျံ့မြင်ရသည့် ကမ်းဆီ ငေး
မောမိသည်။ စီးရောင်တွေ တဖြည်းဖြည်းနှင့် များပြားလာပြီး ချုပ်ညာ
ဆည်းဆာရဲ့ တိုးဝင်လာမည့် အမှောင်ကို ကြိုဆိုနေကြမည် ထင်၏။
ဆံပင်တွေ ကြမ်းတမ်းလွင့်ဖွာလျက် နားရွက်ဖျားတွေ ပါးပြင်တွေ
အေးစက်နေကြသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေ လည်ချောင်းတွေကတော့
ခြောက်သွေ့နေ၏။ အတွေးတွေထဲမှာ များရင်း အနားမှာလူတစ်
ယောက်ရှိနေသည်ဆိုတာကိုပင် မေ့လျော့နေမိသည်။

ဆံပင်ရှည်တွေက မျက်နှာပေါ် ခပ်ရိုင်းရိုင်းအုပ်
ကွယ်နေသည့် ကောင်လေးသည် တံတားသံဘောင်တစ်ခုပေါ်တက်
ထိုင်နေ၏။ မခြေထောက်တွေက ဓာတ်လှေကျပြီး လှုပ်ဆော့နေသည်။
သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ခပ်တိုးတိုးညည်းလိုက် လေချွန်လိုက် လှုပ်နေ

အညံ့ ပုံစံက အေးစက်အေးဆေးလှတာမို့ သိပ်ချစ်လှသည် ရည်းစား
ရဲ့ လမ်းခွဲစကားကို ကြားခဲ့ရသူဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မယုံကြည်နိုင်ပါ။
သည်လိုပါပဲ ...။

ယောက်ျားတွေအတွက် အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ
သိချင်းစပ်လို့ ကောင်းရုံလောက်ပဲ။ အဂ္ဂတော့ သည်လိုတွေး
သွယ်။ ငယ်ငယ်ကတည်းကလည်း အနုပညာကို ဖျော်ဖြေမှုသက်
သက်လို သဘောထားတတ်ခဲ့သည့် အဂ္ဂထင်ကျော်သည် နှလုံးသား
ရေးရာနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ဘယ်တုန်းကမှ မနူးညံ့မလေးနက်ခဲ့
တာ သေချာပါသည်။

“တကယ်တော့ ... သူ ကျွန်တော့်ကို မချစ်တာ မဟုတ်ဘူး
နားမလည်နိုင်တာပါ ... ကျွန်တော်က ပေးချင်တာက
တစ်မျိုး ... သူက လိုချင်တဲ့ ပုံစံကတစ်မျိုး ... ခုတော့
သူက ကျွန်တော့်ကို လုံးဝကို အထင်သေးသွားတော့တာ ...
ကျွန်တော်က အောင်မြင်မှုနဲ့ နာမည်ကျော်ကြားမှုနောက်
ကို လိုက်ပြီး ... သူ့အပေါ် သစ္စာမဲ့တယ်လို့ ... သူက စွပ်စွဲ
တယ် ... ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ ဖြေရှင်းလို့မရဘူး ...
ကျွန်တော့်ကို သူဒီလို စွပ်စွဲရဇလဒ်အောင် သူ့မှာဘယ်
လောက် နိုင်မာတဲ့သက်သေအထောက်အထားရှိလို့လဲ ...
ကျွန်တော် ငြင်းမရလောက်အောင် သူ သက်သေပြနိုင်
သလား ... ဂျာနယ်တွေက ဟိုလူလိုလို ... ဒီလူလိုလို ဆွဲဖွဲ့
တဲ့ သတင်းတွေနဲ့ မဂ္ဂဇင်းက ဓာတ်ပုံတွေ ... ထင်ကြေး

စကားတွေနဲ့သူက ကျွန်တော့်သိက္ခာကို စော်ထားတယ်။
ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျင့်တရားကို အပုပ်ချတယ် ... ကျွန်တော်
တကယ်ကို မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်ရတယ် ... ကျွန်တော်
ပြောသမျှကို သူက ဘာတစ်ခုမှ မယုံဘူးတဲ့ ... ကျွန်တော်
ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ... မိန်းမတစ်ယောက်ကို တကယ်မြတ်
မြတ်နိုးနိုးချစ်မိတယ်ဆိုတာ ... ယောက်ျားတစ်ယောက်
အတွက် စွန့်စားခန်းတစ်ခုပါ ... ဒါကို သူက တန်ဖိုးထား
ဘူး ... သူပြောတဲ့ စကားလုံးတွေက တကယ်ရင့်သီးတယ်။
ကိုအဂ္ဂ ... အဲလို ခံစားမှုမျိုးကို ခံစားဖူးမယ် ထင်ဘူး ...
တော်တော်ကို ခံပြင်းစရာကောင်းတဲ့ ဖီလင်မျိုးပဲ ...

သူ့ရဲ့ အသက်ရှူသံတွေ တဖြည်းဖြည်း ပြင်းထန်ပြန်
ဆန်လာပါသည်။ ခပ်စောစောက သီချင်းလေးညည်းပြီး လေချွန်နေ
သည့် ခပ်အေးအေး လူငယ်လေးသည် ခုတော့ ပါးပြင်ထောင်နေ
သည့် မြေဟောက်တစ်ကောင်လို တရှူးရှူးနှင့် ဒေါသတွေမာန်မာန်
တွေ ပြင်းထန်လာပြီး မျက်လုံးတွေက အရောင်တဖျတ်ဖျတ်
တောက်လာသည်။

“ဒါပေမဲ့ကွာ ... မင်းတို့က ချစ်သူတွေပဲ ...”
“ချစ်သူတွေမို့ပေါ့ ... သိပ်ချစ်ခဲ့တဲ့မိန်းမ ဖြစ်နေလို့ပေါ့ ...
ကျွန်တော် ဒီလို စော်ကားတာမျိုး တစ်ခါမှ မခံစားဖူးဘူး
ကျွန်တော့်ဘက်က တကယ်ပဲ မှားနေတယ်ဆိုရင် ... သူက
သတ်မယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော် ခေါင်းငုံ့လည်ငင်းပေး

www.burmeseclassic.com

လိုက်မယ် ... သူက ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးသလိုပဲ ...
ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို သိပ်စိတ်ပျက်တယ် ... ကျွန်တော့်
လို လူမျိုးကို သူ မယုံကြည်နိုင်တဲ့အတွက် ... ကျွန်တော်
သေချာပေါင်တီ ပြောရတယ် ... သူတစ်သက်မှာ အချစ်စစ်ဆို
တာကို ဘယ်တော့မှ တွေ့မှာမဟုတ်ဘူး ...

မှောင်ရိပ်ထဲမှာ အဂ္ဂအားပေးရ ပြီးနေလိုက်မိပါသည်။
ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဒီမိန်းကလေး အတော်သနားဖို့

ကောင်းနေပါပြီ။

“ဒီလိုနဲ့ ပြီးသွားရောလား ...”

သူထဲက တုံ့ပြန်စကားကို ချက်ချင်းမရပါ။ လည်တံ
ရှည်ရှည် တော့ကံကောက်နဲ့ ဖိးလုံးများသည် တံတားကြီးပေါ်မှာ
တန်းစီရပ်နေကြ၏။ တံတားကြီးရဲ့ နံဘေးလူသွားလမ်းမှာ ရပ်နေ
သည့် လူနှစ်ယောက်ကို သူတို့က အသိအမှတ်ပြုချင်ပုံမရပါ။

“သူက တွေ့စရာမလိုတော့ဘူးတဲ့ ...”

သည်စကားသံကတော့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရိပ်တွေ
ပြည့်သိပ်လျက် နှစ်နှစ်ကြေနေခဲ့သည်။

မိသားစုဝင်တွေအားလုံးက အဂ္ဂကို နားမလည်နိုင်
သည့် မျက်လုံးအကြည့်မျိုးဖြင့် မှင်သက်ပြီးကြည့်နေကြသည် ...။
ညနေစာ တစ်ခင်းခိုင်းကနေ အမှတ်မထင် စားခဲ့သည့် စကားပိုင်းသည်
ထမင်းပိုင်းသိမ်းပြီး စားပွဲပေါ်မှာ သစ်သီးတွေ မုန့်အချိုတွေ ရောက်
လာသည်အထိ အဆုံးမသတ်နိုင်ခဲ့ ...။ ။ ထကယ်တမ်းကျတော့
အားလုံးက ထမင်းပိုင်းတွေ၊ အချိုပွဲတွေကို မေ့လျော့နေကြသည်
ဟူ၍ပင်ထင်သည် ...။ ။ ဂျေဖ်ကစားခြင်းနှင့် ဂြိုဟ်တု အစီအစဉ်
တွေကိုသာ စိတ်ဝင်စားတတ်သည့် ဖေဖေသည်ပင် သည်ညနေမှာ
တော့ ဂေါက်သီးအကြောင်းလည်း မပြော ...။ ။ နိုင်ငံတကာရော
လည်း ဆွေးနွေးဖို့ စိတ်မဝင်စားဘဲ ... အဂ္ဂဆီက စကားတွေကိုသာ
မျှော်လင့်တကြီး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ မေမေသည် မယ်လိမင်းလှီဘာန်
ပြားထဲက လိမ္မော်ရောင်သင်္ဘောသီးစိတ်တွေကို နည်းနည်းမှ စတို

မထိဘဲ အဂ္ဂရဲ့ မျက်နှာကို မဂ္ဂဇင်းဖတ်သလို သေချာစေ့စေ့စပ်စပ် ဖတ်နေသည်။

“ဒါဆို ... သား ကိုယ်တိုင်ကလည်း သဘောတူခဲ့တာပေါ့နော် ... ဟို ... မေမေ ပြောချင်တာက သား ... ဒီမိန်းကလေးနဲ့ အမြဲအဆက်အသွယ် ရှိနေခဲ့တယ်ပေါ့ ... သား ကိုယ်တိုင်က သံယောဇဉ် ဖြစ်နေခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား”
“သံယောဇဉ်တော့ မဖြစ်ပါဘူး မေမေ ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် သူ့ကိုလက်ခံလိုရတယ် ...”

“အဂ္ဂ ... မင်း ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဝေလည်ကြောင်ပတ်တွေ လှစ်မနေစမ်းနဲ့ ...”

ဖေဖေစကားသံက စိတ်မရှည်နိုင်ဘဲ ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်နေသည်။ အမြဲအေးဆေးတည်ငြိမ်နေသည့် မျက်နှာက နီမြန်း မြန်းပင် ဖြစ်နေသည်။

“မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ ... ကျွန်တော့်စကားက အတိအကျပဲ ဒီထက်တိကျလို့ မရတော့ဘူး ...”

“ကိုကိုကလည်း ...”

ဝတ်ရည်က ဖေဖေမျက်နှာရိပ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ဟန်သည်။

“ကျွန်တော် သူ့ကို သံယောဇဉ်လည်း မရှိဘူး ... ချစ်လည်း မချစ်ဘူး ...”

“ဒါဆို မင်း ဘာဖြစ်လို့ သူနဲ့ တွေ့နေသေးလဲ ...”

“ဒါတော့ ... အစကတည်းက မေမေက ကျွန်တော်တို့လို ရင်းနှီးအောင် လမ်းဖွင့်ပေးခဲ့တာပဲ ... အဲဒါအချိန်တည်းက ကျွန်တော်တို့ မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းအဆင့်နဲ့ ဆက်သံချေကြတာပဲ ... သူက ငြင်းတယ်ဆိုတာကလည်း ... ပညာရေးကိုပဲ အကြောင်းပြခဲ့တာဆိုတော့ ... ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ လုံးဝကြီး စိမ်းကားပြတ်တောက်သွားလို့ အကြောင်းမှမရှိတာ ...”

“ဒါဆို ... အခု ... လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စက မင်းက ပြန်တော့ ဇာတ်လမ်းလား ...”

သည်ကိစ္စကို သည်လောက်ထိ အကျိတ်အနယ် မဖြေရှင်းရလိမ့်မည်ဟု အဂ္ဂ မထင်ခဲ့ပါ ...။ ခုတော့ ... အဂ္ဂထင်ကျော်နှင့် ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ ဒုတိယအကြိမ် ရွှေလမ်းငွေလမ်းဖောက်ဖို့ကိစ္စက အဂ္ဂတို့မိသားစုအတွင်းမှာ သမရိုးကျ မဟုတ်ဘဲ အနည်းငယ် အံ့ဩစရာဖြစ်နေခဲ့သည်။ တကယ်တော့ အဲသည်လို ဒုတိယအကြိမ် စီစဉ်ဖို့ဖြစ်လာတာကလည်း မေမေနှင့် အန်တီရီစီ ကြောင့်သာ ဖြစ်သည်ပင် ...။ ဒါကို အဂ္ဂက အလွယ်တကူလက်ခံခဲ့သည် ဆိုတာကိုပဲ သူတို့က မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကြပြန်ရဲ့ ...။

“မဟုတ်ဘူးလေ ... ဒါ ဖေဖေလည်း အသိပဲ ... မေမေရဲ့ အန်တီရီစီ တွေ့ပြီး ဖြစ်လာတဲ့ ကိစ္စပဲ ... ကျွန်တော်က လက်ခံနိုင်တယ်လို့ ခေါင်းညိတ်ရုံပဲ ညိတ်ခဲ့တာ ...”

“မင်းကို ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းခဲ့တဲ့မိန်းမကို မင်းက ... လက်ထပ်နိုင်တယ်ပေါ့ ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ဖေဖေ ...”

“မင်း စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းမှ အနှောင့်အယှက် မရှိဘူး ဆိုတာ သေချာရဲ့လားကွာ ...”

ဖေဖေစကားကို အဂ္ဂ ခေါင်းမညိတ်ရဲ့ပါ။ ဖေဖေက အတင်းအကျပ် ဆက်မမေးတော့သည်မို့သာ တော်တော့သည်။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းကိုပဲ အဖြေတစ်ခုလို့ သဘောပေါက်မည် ထင်ပါ ရဲ့ ... ။ အဂ္ဂထင်ကျော်သည် ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ရှန်းကြွပြည့်မောက် နေသည့် စကားလုံးတွေကို ပြန်ပြီးမျိုချနေရသည်။ မာနတရားတွေ ဗလောင်ချနေသည့် ရင်ထဲမှာ သွေးတွေ ဖြန့်ဆန့်စွာ လှည့်ပတ် ဆူပွက်နေ၏။

“ခုကျတော့ ဒီမိန်းကလေးက ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ ချက်ချင်း ခေါင်းညိတ်တယ် ဆိုတာကရော ... ဘယ်လိုသဘောလဲ ဒေါ်ခင်မျိုးမြင့်ရယ် ... ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါနော် ... ငါ့မှာ မျက်နှာနှစ်ခု မရှိဘူး ...”

“အဖေကြီးကလည်း ... မျိုးကိုပဲ အပြစ်တင်နေတော့မှာပဲ ... ရှိစိက ပြောတာကတော့ သူတို့အချင်းချင်းလည်း ခု ပြေလည်နေကြပြီ တဲ့ ... ကိုသားကလည်း သဘောထား မပြောင်းပါဘူးလို့ ပြောခဲ့သတဲ့လေ ... ကိုယ့်သားလည်း

ကိုယ် ပြန်မေးကြည့်ပါဦး ... မျိုးကတော့ မဟာမိတ်နဲ့ ခု သေချာအောင် မေးရတာ ...”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ... မင်းရဲ့သားတော်မောင်က အချစ်စစ် စစ်ကို တွေ့နေပြီလို့ ပြောရတော့မှာပေါ့။ ဟုတ်လား သား”

ဖေဖေက မျက်တော့ငင်တွေ့ စိတ်လျှစ် မျက်လုံး မှေးစင်းလျက် ကြည့်ရင်း အဂ္ဂကို မေးသည်။

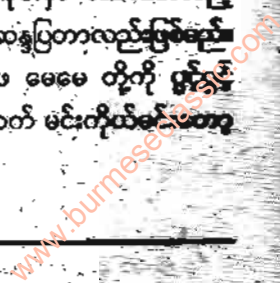
“တော်ပါတော့ ... တော်ကြာ ... ရှက်ရမ်း ရမ်းနေဦးမယ်”

“မေမေကလည်း သားကို ကလေးတူနေတာပဲ ...”

စိတ်လှုပ်ရှားမှု အနည်းဆုံးဖြစ်အောင် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ထိန်းချုပ်ပြီး ဖြေလိုက်သည်။ ဖေဖေကတော့ သားဖြစ်သူရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲက တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာမတွေ့မချင်း စိတ်ကျေနပ် လိမ့်မည်မထင် ... ။

ထမင်းစားပွဲမှာ မိသားစုမျက်နှာစုံညီ ထိုင်ဖြစ်သည် မှာ အချိန်အကြာဆုံး ညတစ်ည ဟူ၍ပင် ပြောနိုင်ပါသည်။ ထမင်း စားခန်းမှာ လက်စသိမ်းဖို့ စောင့်နေသည့် ဒေါ်အေးပိုသည်ဝင် ငိုက်မြည်းစ ပြုနေပြီ။ ပြီးတော့ ... ညဦးပိုင်းမှာ လာဇာတ်သည် တရုတ်ဇာတ်လမ်းကိုကြည့်ရသည်မို့တမင်ဆန္ဒပြတာလည်းဖြစ်မည်။

“ဒါပေမဲ့ အဂ္ဂ ရေ ... မင်း ဖေဖေ မေမေ တို့ကို ဖွဲ့နွဲ့ လင်းလင်း ပြောတာ မပြောတာထက် မင်းကိုယ်ခင်မတော့ ပွင့်လင်းဖို့ လိုလိမ့်မယ် ...”

“ဗျာ ...”

ဆိုခဲ့သည့် စကားမို့ ဖေဖေစကားကို အဂ္ဂ နားမလည်နိုင် ဖြစ်နေမိသည်။

“မင်း ကိုယ် မင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း နားလည်ဖို့ လိုလိမ့်မယ် ... ကိုယ့်စိတ်ကို မသေချာ မရေရာဘဲ အိမ်ထောင်ရေးကို ပျက်ချော်ချော်မတွေးနဲ့ ... ဘာတစ်ခု မစ,ခင်မှာ သေချာစဉ်းစားစေချင်တယ် ... တို့ကတော့ ... အုတ်မြစ် မခိုင်ဘဲ အိမ်ဆောက်တာမျိုးကို သဘောမကျဘူးနော် ...”

“ဒီမိန်းကလေးကို မင်း တကယ်လက်ခံနိုင်ရဲ့လား ... သဘောကျရဲ့လား ... ချစ်ခင်မြတ်နိုးရဲ့လား ... အဲဒါတွေကိုတော့ သေချာစဉ်းစားပါ ... ဂုဏ်ယောက် အပေါ် တစ်ယောက် သစ္စာမဲ့လို့ အိမ်ထောင်ရေး ပြိုကွဲရတာမျိုးကို တို့ရဲ့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်က လက်မခံခဲ့ဘူးနော် ...”

ဖေဖေမျက်လုံးတွေကို အဂ္ဂ ရင်ဆိုင်ကြည့်ရုံပါ။

မျက်လွှာချရင်း ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသည့် အဂ္ဂကို သူတို့အားလုံးက စောင့်ကြည့်နေကြသည်။ အဂ္ဂမှာ သည့်ထက် ပိုပြီး ပြောစရာစကား မရှိပါ ... ။

အဂ္ဂရဲ့အမုန်းအတွက် အဂ္ဂရဲ့ နာကျင်မှုအတွက် ပြန်လည်ရယူဖို့ကိစ္စမှာ အဂ္ဂရဲ့မိသားစုဝင်တွေကို နည်းနည်းမှ ထိခိုက် နာကျင်မှု မရှိစေချင်ပါ ... ။ ထို့ကြောင့်လည်း သည်ကိစ္စမှာ ဖေဖေ

မေမေတို့ဘက်က တာဝန်ယူမှု အနည်းဆုံးသာ ဖြစ်စေရမည်။

သည့်နောက်မှာတော့ ဖေဖေက ထမင်းပိုင်းကနေ အလျင်ဆုံး ထွက်သွားသည်။ မေမေက သဘောသီးနှင့် သရက်မလိုင်လုံး ပန်းကန်ကိုယူပြီး မေဖေနောက်က လိုက်သွားသည်။ ထမင်းစားပွဲရှေ့မှာ အဂ္ဂနှင့် ဝတ်ရည် နှစ်ယောက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ဝတ်ရည်ရဲ့ မျက်ဝန်းစူးစူးတွေက အဂ္ဂရဲ့ဟိုးအနက် မှိုင်းဆုံး နှလုံးအိမ် အတွင်းပိုင်းအထိ ထွင်းဖောက်ကြည့်နေသလိုပင်။ သည်တော့မှ သည်ညနေစာ ထမင်းပိုင်းမှာအတိတ် ဆိတ်ဆုံးက ဝတ်ရည်အဖြစ်ကြောင်း အဂ္ဂ သေချာသတိထားလိုက် ခဲ့တော့သည်။

“ကိုကို ... သူ့ကို မချစ်ဘူး ...”

“ဟာ ...”

“ညီမလေး သေချာဆီပါတယ် ... ကိုကို သူ့ကိုမချစ်ပါဘူး”

“ညီမလေး ... ငါကရော ချစ်တယ်လို့ ပြောလို့လား ...”

www.burmeseclassic.com

“မချစ်အံ့နဲ့ သူနဲ့လက်ထပ်ဖို့ လက်ခံတယ် ဆိုတာ ဘယ်လိုလဲ... အဲဒီကိစ္စဟာ သိပ်တော့ ပုံမှန် မဟုတ်ဘူးလို့ ညီမလေး ထင်တယ်... သူ့ကို လက်ထပ်ဖို့ အချစ်မဟုတ်တဲ့အကြောင်း တစ်ခုခုရှိနေပြီ... အဲဒါ ဘာအကြောင်းလဲ... ကိုကို့လို လူစားမျိုးက ကိုယ့်ကိုပြင်းထားတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်ကို တွေးပြီးသားတဲ့တွေးလို့ သဘောထားမှာ မဟုတ်လား... အဲဒါကို... ညီမလေး သိတယ်... ဒီမှာ...”

ဝတ်ရည်က အဓိက လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆွဲကိုင်လှုပ်ယမ်းလျက်...
“ပြောပြစမ်းပါ...”
ဟု အထပ်ထပ် အခါခါ တတွတ်တွတ် ပြောနေသည်။

“ဘာကို ပြောရမှာလဲ...”
“ကိုကို သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ လက်ထပ်တယ် ဆိုတဲ့အကြောင်းပေါ့...”
“လက်ထပ်ရသေးပါဘူး... လက်ထပ်နိုင်တယ် လို့သာ ပြောခဲ့တာလေ... မေမေ ရွေးခဲ့သမျှတွေထဲမှာတော့ ကိုကို သူ့ကိုသဘောအကျဆုံးပဲ...
“ဒါပေမဲ့ အဲဒီကိစ္စက ချက်ချင်းကြီး ဖြစ်လာဦးမှာလည်း...”

မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ... ညီမလေးကလည်း အသည်းအသန်ပဲ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီ ကိုယ့်ကို တရားခံစစ် ပစ်နေရတာလဲ...”

ဝတ်ရည်က သတ္တလတ်ဂျာကင်ရဲ့ အိတ်နှစ်ဖက်ထဲ ထက်တွေထိုးထည့်ပြီး ခါးထောက်ရပ်လျက် စုံထောက်လိုလို အင်စတင်စာတံလိုက်မင်းသမီးလိုလို စတိုင်လ်မျိုးဖြင့် အဝတ်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“နားလေ... ကိုကို မပြောချင်လည်း နေပေါ့... ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ အဲဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို သိမှာပဲ...”
“ဘာမှ အတွေးတွေ ချော်မနေနဲ့... ကိုယ့်ကိစ္စသာ ကိုယ်လုံးပန်းစမ်းပါ...”
“ဘာကိစ္စလဲ...”
“ဘုန်းနေစိုးရဲ့ ဗီစီဒီကိစ္စလေ...”

အခု အာရုံလွှဲလိုက်သည့် ကိစ္စက ဝတ်ရည်အတွတ် တွတ်တိမှန်ကန်သွားသည်။
“အားလုံးပြီးနေပါပြီ... ဒါပေမဲ့ ကာယကံရှင်ကတော့ ခုတစ်လော ဘယ်ပျောက်နေမှန်း မသိဘူး... အကျိုးအကြောင်းလည်း မပြောဘူး...”
“ရှာမနေနဲ့... သူ အသည်းကွဲနေတယ်... အချိန်တန်ဖျက် သူ့ဘာသာ ပြန်ရောက်လာပါလိမ့်မယ်...”

www.burmeseclassic.com

သည်တစ်ခါတော့ ဝတ်ရည်က အငှက်ကို အတိုက်အခံ မပြင်းဆန်တော့ပါ။ အစ်ကိုဖြစ်သူကို ကျောခိုင်းလျက် ပင့်သက်နှင်း မျှင်းသာ ရိုက်သည်။

“ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ... အဲလောက် ပျော့ညံ့တော့လည်း တယ်ကောင်းမှာလဲ ...”

တဲ့ ... ။

သူဘာသာတစ်ယောက်တည်း ညည်းညူနေသလို ပြောလေသည် ... ။

အပန်း : ဖြစ်ကမ်းပါး :

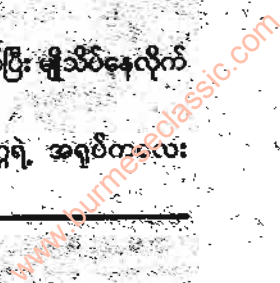
“ဒါက ထိုင်ဝမ်က ပို့လိုက်တဲ့ ဖိတ်စာနမူနာပုံစံတွေပါ ...
 ပိုး ကြိုက်တဲ့ တစ်ခုကို ရွေးပေးလေ ... ပြီးတော့ ... အဝတ်
 အစား ကက်တလောက်တွေလည်း ပါတယ် ... ကိုယ်
 အတိုင်း လှမ်းပို့ပြီး မှာလို့ရတယ် ... ဖိတ်စာမျိုးအစားက
 အစ ကိုယ်ကြိုက်တာ မှာလို့ရတယ် ... တယ်လီလုပ်ချင်လား
 ဒါမှာပဲ ချုပ်မလား ... ဟိုကို လှမ်းမှာ မလား ...”

သတို့သမီးလောင်းရဲ့ မျက်နှာမှာ အကြည့်ဓာတ်
 ရှိမနေတာက စာကြောင့်ဆိုတာ သိနေရတော့ ယောက်ျားတစ်
 ယောက်အနေဖြင့် အတော်ခံပြင်းစရာ ကောင်းသည်။

ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိပါ။

သည်းခံမျှီသိပ်လက်စဖြင့် ဆက်ပြီး မျှီသိပ်နေလိုက်
 ရတော့မှာပေါ့ ...။

မင်္ဂလာစဉ်ခံပွဲနေ့မှာ ... အဂ္ဂရဲ့ အရုစီကလေး

တစ်စုံလီ ချစ်စရာကောင်းလှသည့် သတို့သမီးလေးသည် အဝါ
ဖျော့ဖျော့ ဂါဝန်လေးဖြင့် လှပနေလိမ့်မည်။ ဘယ်လိုမှ ကြည့်မဝနိုင်
အောင် လှပနေမှာ အသေအချာပါပဲ ... ။

ဒါပေမဲ့ တကယ့်အရုပ်ကလေးသာ ဆိုရင်တော့ ...
မျက်ရည်ကျလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ဇာပန်းဖောက် အနားများဖြင့်
လှပသည့် ဂါဝန်လေးကိုဝတ်ပြီး ... ရောက်မလာနိုင်မည့် သတို့သား
ကို မျှော်ရင်း ပုံပြင်ထဲကလို လည်တံရှည်ရှည် ဗျိုင်းငှက်ကလေး
ဖြစ်သွားမလား ...

ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်သည် ...
ဒေါသတွေ မာနတရားတွေနဲ့ တစ်သက်လုံး ရှင်သန်

ရတော့မှာပေါ့ ...
“ငွေပိုးအိမ် ...”
“ရှင် ...”

မော်ကြည့်လိုက်သည် မျက်ဝန်းတွေက မျက်ရည်
တွေကြောင့် စိုလက်နေသည် ထင်ရပေမဲ့ သေချာစိုက်ကြည့်မိတော့
သူမမျက်ရည် ဝဲမနေပါ ... ။

“ဝတ်စုံကတော့ ကက်တလောက်တွေပြုပြီး ဒီမှာပဲ အပ်
လိုက်ပါတော့မယ် ... ဒီမှာလည်း ကောင်းကောင်းချုပ်နိုင်
တဲ့သူတွေ ရှိနေတာပဲ ... ဒါမှမဟုတ် ... ဟိုကုလား
အတိုင်း ရွယ်ဒီမိတ် ရှောင်းတဲ့ဆိုင်တွေလည်း ရှိနေပြီပဲ ...

ဝတ်ကြည့်ပြီး စိတ်တိုင်းကျရင် ချုပ်ပြီးသား ဝယ်လိုက်တာ
ကောင်းမယ်ထင်တယ် ... ဖိတ်စာကတော့ အဂ္ဂ စိတ်ကြိုက်
ပဲလုပ်ပါ ... ပိုးက သိပ်မကြည့်တတ်ဘူး ...”

စားပွဲပေါ်မှာ လက်ထပ်ဖိတ်စာပုံစံတွေ၊ အင်္ကျီ
ဂါဝန် ကတ်တလောက်တွေ တစ်ထပ်ကြီး အစီအစဉ်ရှိနေသည်။
တကယ်တော့ အဂ္ဂလည်း ဒါတွေကို စိတ်ဝင်စားသည် မဟုတ်ပါ။
အဂ္ဂထင်ကျော်အတွက် တန်ဖိုးကြီးမားလှသည့် သတို့သားဝတ်စုံ
လည်း ဝယ်ထားဖို့ မလိုပါ ... ။

သည်တစ်သက်တာမှာ အဂ္ဂထင်ကျော်အတွက်
သတို့သားဝတ်စုံချုပ်ဖို့ မလိုအပ်သလို လှပသည့်သတို့သမီး တစ်
ယောက်လည်း ဘယ်တော့မှ ရှိလာနိုင်မည် မဟုတ်ပါ ... ။

“ကိုယ်တို့ လမ်းထိပ်ဘက် လျှောက်ကြရအောင်လား ...
အညောင်းပြေ ပေါ့ ...”

“ပိုး ... နောင်တများ ရှုနေပြီလား ...”
“ဘာကိုလဲ ...”

www.burmeseclassic.com

“လက်ထပ်ရမှာကိုလေ ...”

“ဟင်အင်း ...”

ချက်ချင်း တို့ပြန်လိုက်ပေမဲ့ အဂ္ဂကတော့မယုံကြည်နိုင်အောင် ရှိဆဲပင် ...။

“ကျွန်မ နောင်တမရတတ်ပါဘူး ... ပြီးတော့ ကျွန်မ လုပ်သင့်တာကို လုပ်လိုက်တာပဲ ... ဘာကြောင့်လဲ လို့ ကျွန်မကို မမေးနဲ့နော် ...”

“တစ်သက်လုံးလား ...”

သူမက ညင်ညင်သာသာ ခေါင်းညိတ်သည်။

“တစ်သက်လုံး မမေးပါနဲ့ ... ကျွန်မ ပြောပြသင့်တဲ့အချိန် ရောက်ရင် ပြောပြပါမယ် ... မေးစရာမလိုဘဲ ပြောပြမှာပါ ... ခုတော့ ကျွန်မ အဂ္ဂနဲ့ လက်ထပ်ပါမယ်လို့ လူကြီးတွေ ရှေ့မှာ ကတိပေးထားပြီးပြီ ... ကျွန်မရဲ့ကတိကို စောင့်ထိန်းနိုင်မယ်လို့ သေချာလို့ ကျွန်မ ကတိပေးတာပါ ...”

“ပြီးတော့ တစ်သက်လုံး သစ္စာမဖောက်ဘဲ အဂ္ဂရဲ့ဇနီးကောင်း ဖြစ်စေရမယ် ... ကျွန်မ သေချာစဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာပါ ...”

တော်ပါ ...။ တော်စမ်းပါ ...

အဲဒီ သစ္စာတွေ ကတိတွေက ဘာများ အသုံးကျမှာ

မို့လဲ ...

မင်းဟာ ... အပျိုစင်လေးတစ်ယောက် ဘဝနဲ့ တစ်သက်လုံးနေရမှာပါ ...။ ဘယ်ယောက်ျားကမှ လက်ထပ်ဖို့ မရတဲ့ အပျိုစင်လေးတစ်ယောက်ပေါ့ ...

ဒါမှမဟုတ်လည်း လူသိမခံရတဲ့ အတိတ်ဆိုးတစ်ခု အတွက် အမြဲတထိတ်ထိတ် တလနဲ့လန့် နေရမှ အိမ်ထောင်ရှင် မိန်းမတစ်ယောက်ပေါ့ ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ငွေပိုးအိမ် ...”

“ဘာအတွက်လဲ ...”

“စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေအတွက် ...”

“ဇာကယ်တော့ အဂ္ဂဟာ ဘယ်လိုလူလဲဆိုတာ ကျွန်မ သေချာမသိသေးဘူး ... ဒါပေမဲ့ မေမေက ပြောတယ် ... အဂ္ဂတို့ရဲ့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက်တစ်လျှောက် အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်ယောက်မှ နာမည်ပျက် မရှိခဲ့ဖူးဘူးတဲ့ ... နီးတွေအပေါ်မှာ သစ္စာရှိတဲ့ ခင်ပွန်းတွေကိုပဲ ရခဲ့ပြီး ... သား ယောက်ျားလေးတွေကလည်း ကိုယ့်အိမ်သူတွေ အပေါ် အလေးအနက်ထားကြတယ်တဲ့ ... ကျွန်မ အနေနဲ့လည်း အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုရင် အဲဒီအချက်က အရေးကြီးတယ်လို့ ထင်တယ် ... ကျွန်မတို့ မိန်းကလေးတွေ အတွက် ပေါ့လေ ... အဂ္ဂရော ဘယ်လိုထင်လဲ ...”

“ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်

မူက အရေးကြီးတယ်လို့ ထင်တယ် ... သူ့မှာ ဆိုတာကို အချုပ်အနှောင် တစ်ခုလို မထင်မိစေချင်ရင် နားလည်တတ်ဖို့ ခွင့်လွှတ်နိုင်ဖို့ လိုကို လိုတယ် ... ပြီးတော့ အချစ်ဆိုတာလည်း အရေးကြီးတာပဲ ... ”

“ဟင်အင်း ... ခုချိန်မှာတော့ အချစ်အကြောင်း မဆွေးနွေးချင်သေးဘူး ... ”

သူမရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ကျီစယ်လိုသည့် အပြုံးအရယ်ကို မြင်ရသည်။ သွေးရောင်လွမ်းနေသည့် နှုတ်ခမ်းလေးတွေရဲ့ အပြုံးက လှပသော်လည်း အသက်မဝင်လှပါ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ယှဉ်တွဲလျှောက်ရသည့် ညနေဆည်းဆာတစ်ခုက အမှတ်တရ ဖြစ်စရာကောင်းလှသည် ... ။

သည် အမှတ်တရလေးကိုသာ တစ်သက်လုံး သိမ်းဆည်းထားရတော့မည် ... ။

“ဝက်ဒင်တွေက သိပ်များတော့ ဟိုတယ်ကြီးတွေတောင် ရက်ချိတ်ရတာ သိပ်ကျပ်တယ် ... စိတ်ပျက်စရာကောင်း

လိုက်တာ ... မင်္ဂလာဆောင်မှာ သူ့ မဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ ခုထိ ဝတ်စုံလည်း မမှာသေးဘူး ... ”

“မလိုပါဘူး ဟာ ... ငါ့မှာ ဆု(တံ)တွေ အများကြီးပဲဟာ”

“အများကြီးဆိုပေမဲ့ ... မင်္ဂလာပွဲအတွက်ကတော့ သီးသန့် ဖြစ်မှ ကောင်းမှာပေါ့ ... ဒါလေးကျမှ လာပြီး ကပ်စေးနည်းနေတယ် ... ”

“ကပ်စေးနည်းတာ မဟုတ်ပါဘူး ... လိုကို မလိုလို့ပါ”

စကားသံ ခဏရပ်သွားသည်။ ပို့လိုက်သည့် စာထဲက အကြောင်းအရာကို စိတ်ဝင်စားနေမိတာမို့ ဝတ်ရည်ရဲ့ မျက်နှာကိုလည်း မော်မကြည့်ဖြစ် ... ။ ရုတ်တရက်ကြီး စိတ်ဆိုတ်သွားသည်ကိုလည်း သတိမထားမိလိုက် ... ။ ဝတ်ရည် အနားမှာ ရပ်နေသည်ကိုပင် မေ့လျော့သွားသည် ထင်မိ၏။

“ကိုကို ... သိပ် အေးစက်နေပါလား ... ”

“ဟင် ... ”

“စည့်ခဲပွဲက တစ်လပဲ လိုတော့တာနော် ... မြကန်သစ်က ကွန်ဒိုအခန်းကိုလည်း ဘာမှ ပြင်ဆင်မထားသေးဘူး ... ဝရိဘောဂတွေလည်း မဝယ်သေးဘူး ... ”

“အဲဒါက ငါ့ကိစ္စပါဟာ ... ”

ဘီးတပ်ဆုံလည်ကုလားထိုင်လေးကို နောက်ဘက်သို့ တွန်းရင်း လက်မောင်းရင်းနှစ်ဖက်ကနေ အပေါ်သို့ ဆန့်လျှော်

အညောင်းဖြေလိုက်သည်။ ဝတ်ရည်က အဂ္ဂကို ကမ္ဘာဦးလူသား တစ်ယောက် မြင်ရသလို အံ့ဩသည့် နားမလည်နိုင်သည့် မျက်နှာဖြင့် ကြည့်နေ၏။ သည်တော့မှ အမှီသည် တစ်သက်တာမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမို့ အရေးကြီးလှသည့် မိခင်လာပွဲဆိုတာကို သတိရသည်။

“အနားမှာ လာပြီး ဘာတွေ ပူညံ့ပူညံ့လုပ်နေတာလဲ ... ငါ လုပ်ရမှဲကိစ္စတွေ ငါသိတာပေါ့ ... အားလုံး စီစဉ်ပြီးနေပါပြီ ... ဘာမှ စိတ်ပူမနေနဲ့ ...”

ဝတ်ရည်က တစ်ခုခုပြောဖို့ နှုတ်ခမ်းပြင်ပြီးမှ မပြောတော့ဘဲ အဂ္ဂကို ခပ်စူးစူးကြည့်နေသည်။ အတော်ကြီး ကြာတော့မှ

“ကိုကိုက တစ်မျိုးပဲ ...”

ဟု ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လျက် ကျောခိုင်းထွက်သွားတော့သည်။

အခန်းဝမှာ ဖိုင်ကလေးတစ်ခု ရင်ဘတ်မှာအပ်ပြီး ရပ်လာသည့် နှစ်ဆယ်ကျော် ကောင်မလေးကို အဂ္ဂ မျက်လွှာပင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဆရာ မှာထားတဲ့ silk air က လေယာဉ်လက်မှတ် ရပါလိမ့်

မယ်တဲ့ ဆရာ ...”

“ရပါလိမ့်မယ်မဟုတ်ဘူးလေအဲဒီရက်အတိအကျမှ နိုင်တာ”

ကောင်မလေးက ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဲဒီရက် အတိအကျ ရပါလိမ့်မယ် ဆရာ”

“ရမယ် သေချာရင် ငွေသွင်းဖို့ ကိုယ့်ဆီက ချက်ခံ လာထုတ်ပါလို့ အောင်စိုးသိန်းကို ပြောလိုက်ပါ ...”

“ဟုတ် ...”

ကောင်မလေးက မရွံ့မရဲပုံစံဖြင့် ခေါင်းကလေးငုံပြီး

ပြန်ထွက်သွားသည်။

ဒီငေဘာ တစ်ရက်နေမှာ ... အဂ္ဂ မြန်မာနိုင်ငံမှ ဩစတြေးလျ သို့ ထွက်ခွာရမည် ... ။ အဲသည် ဒီငေဘာတစ်ရက် နေသည် ... အဂ္ဂထင်ကျော် နှင့် ငွေပိုးအိမ်ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲနေ့ ဖြစ်သည်။

သတို့အမီးလေးကို အလွမ်းပုံပြင်တစ်ပုဒ် ရေးခိုင်းဖို့ အတွက် အချိန်တွေ ငွေတွေ အများကြီးရင်းနှီးပေးဆပ်ခဲ့ရသည်။ အဂ္ဂထင်ကျော်ရဲ့ အနိုင်ရလို့မူအတွက် အဂ္ဂထင်ကျော်ရဲ့ ဓာနနဲ့ သိက္ခာ အတွက် ...

သိပ်အန္တရာယ် ကြီးမားသည့် မြေဟောက်တစ်ကောင်နှင့် သူမ ကစားခဲ့မိသည်ဆိုတာ အဲထည်နေမှာပင် ငွေပိုးအိမ် သဘောပေါက်စေရမည် ... ။

www.burmeseclassic.com

အိပ်မက်ဆိုးတွေထဲမှာ ခန္ဓာကိုယ်ရော မြေတွေ
လက်တွေ အားလုံးကြီးဖြင့် ချုပ်နှောင်ခံထားရသည်။ အနီးအပါးမှာ
ဘာဆိုတာမျှ မရှိသည့် ဟင်းလင်းပြင် အမှောင်သာရှိနေပြီး အသည်
အမှောင်ထုက ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းလှသည် ဟူ၍တော့ သိနေ
ရ၏။ အသက်ရှူရန် လေထုမရှိသည့် စကြဝဠာတွင်းကြီးတစ်ခုထဲ
အစမရှိ အဆုံးမရှိ ပြုတ်ကျနေရသူတစ်ယောက်၏ ခံစားချက်မျိုးဖြင့်
ပြင်ပက အေးစက်နေသော်လည်း အငူရဲ့တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးများ
ဖြင့် စိုနံ့နေသည်။

နိုးစမ်း ...
အဲဒီ အိပ်မက်က နိုးလိုက်စမ်းပါ ... ။
ဒါ ... အိပ်မက် မက်နေတာ ... ။ တကယ်မဟုတ်
ဘူး ... ။

လေးလံလှသည့် မျက်ခွံတွေကို ကြီးစားအားတင်း
ပြီး ဖွင့်ကြည့်သည်။ လည်ချောင်းတွေထဲ ပူလောင်ခြောက်သွေ့မှု
က ပြင်းထန်လှချည်လား ... ။ နှုတ်ခမ်းအရေပြားတွေ အပူရှိန်
ကြောင့် ခြောက်သွေ့ ကွဲထွက်ကုန်ပြီ ထင်ရသည် ... ။ တစ်ကိုယ်
လုံး မမြင်နိုင်သည့် ဘက်တီးရီးယားတွေ တွယ်တက်လမ်းလျှောက်
နေသလို ကိုက်ခဲ လေးလံနေ၏။ မျက်ခွံကို တဖြည်းဖြည်း ဝင့်မ
ကြည့်သည်။ အိပ်မက်က ထွက်ပြေးလိုက် ... ။

အိပ်မက်ထဲက နေ လုံးဝ နိုး ... ထ ...
အနားမှာ စကားသံတွေ မသိမကျွဲကြားလာရသည်။
တချို့ စကားအသုံးအနှုန်းတွေကို နားမလည်နိုင်ဘူး ထင်မိ၏။
ကမ္ဘာကြီးရဲ့အပြင်ကို တကယ်ရောက်နေတာလား
မဖြစ်နိုင်တာ ...
ဒါဆို ... ဝိညာဉ် ... ဝိညာဉ်က လွင့်မျောနေတာ
များလား ...
မြတ်စွာဘုရား ...
ငါ ... သေများ သေသွားခဲ့ပြီလား ...
မဟုတ်ဘူး ... မဟုတ်နိုင်ဘူး ... ဒါ ... အင်္ဂလိပ်
စကားသံပါ ... ။
“မေမေ ...”
မေမေ ... မေမေ ...

အကြိမ်ပေါင်းများစွာ အော်ဟစ်ခေါ်မိသည်။ လည်ချောင်းထဲမှ အသံက ထွက်မလား ...။ လည်ချောင်းတွေ ကြောတွေကို ညှစ်ပြီး ဆက်တိုက်အော်ခေါ်သည်။

“မေမေ ... ဖေဖေ ... ဝတ်ရည် ညီမလေး ... ဘယ်ဘုရား မရှိကြဘူးလား ...
“ဒေါက်တာ ... ပေးရှင် ... သတိရလာပြီ ...”

မီးပျက်နေသည့် ညက မှောင်နေတာလား ... ဒါဆို ကြယ်ရောင် လရောင်လောက်ကိုတော့ မြင်ရမှာပေါ့ ... အလင်းရောင်လေး တစ်စွန်းတစ်တွက်မှ မမြင်ရတော့ အလို့ငှာ နေရင်း ... အသက်ရှူကျပ်ပြီး မောလာသည်။ အဂ္ဂ မရင်းနှီးသည့် အနံ့အသက် တစ်ခုသည် အနီးအပါးမှာ ဧဝုဂိုက်လွင့်ပါးလျက် ရှိနေသည်။
“ကိုအဂ္ဂ ... ခင်ဗျား သတိရပြီနော် ... ကောင်းကောင်း သတိရလာပြီနော် ... ခင်ဗျား မိသားစုတွေ အပြင်မှာ နေကြတယ် ...”
“ဒါ ... ဘယ်နေရာလဲ ... ကျွန်တော် ဘယ်ရောက်နေလဲ ...”

“ဒါ ... ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးရဲ့ အရေးပေါ်ခွဲစိတ်ကုသဆောင် ပါ ... ခင်ဗျား ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ...
“ဆေးရုံ ...
“ဟုတ်ပါတယ် ... ဟော ... ဆရာကြီး ရောက်လာပြီ”
ဆေးရုံပေါ်မှာပေါ့ ...။
ည မဟုတ်ဘူးလား ... မီးတွေ ပျက်နေတာပျောက်

ဘူးလား ...
“ဆရာ ... ဆရာ ...”
“သား ... ဘာဖြစ်လဲ ... ဘာဖြစ်လဲ ...”
အေးချမ်းနူးညံ့လှသည့် အသံစိမ်းစိမ်းတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရတော့ အဂ္ဂရဲ့ လက်ချောင်းတွေက အမှောင်ထဲမှာ ယောင်လမ်းပြီး ရှာဖွေနေမိသည်။
“ကျွန်တော် ... ကျွန်တော့်မျက်လုံးတွေ ... ကျွန်တော် ဘာမှ မမြင်ရတော့ဘူး ဆရာ ... ကျွန်တော့်မျက်စိတွေ ပေါက်ထွက်ကုန်ပြီလား ... ကျွန်တော် မမြင်ရတော့ဘူး ... ဘာကိုမှ မမြင်ရတော့ဘူး”

အိပ်မက်ဆိုး တစ်ခုထက်ပိုပြီး ဆိုးရွားသည့် အဖြစ်
ပါလား...။

သည်အဖြစ်ကို ဘယ်လိုများ လက်ခံရပါမလဲ

အဂ္ဂထင်ကျော်ရဲ့ တစ်ဘက်တာမှာ သည်လောက်
ဆိုးရွားတဲ့ ကံကြမ္မာမျိုး ကြုံလာရလိမ့်မည်ဆိုတာ သိကြားမင်း ကိုယ်
တိုင် ဆင်းပြောလျှင်တောင် လက်ခံနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။

“အရိုးတွေ ကျိုးတဲ့ဒဏ်ရာတွေက အာရုံကြောကို ထိခိုက်
မိတာထက် စာရင် ဘာမှ မပြောပလောက်ပါဘူး... အခု
မျက်စိအာရုံကြောတွေကို ထိခိုက်သွားတာဟာ ခဏတဖြုတ်
လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်... ကြာချင်လည်း ကြာမယ်... ဘယ်
လိုမှ အတိအကျ တွက်ချက်ပြီး ပြောလို့မရတဲ့ဝေဒနာပါ။
ငွေကြေးအကုန်အကျ ခံနိုင်တယ်ဆိုရင်တော့ နိုင်ငံခြား
ဆေးရုံကြီးတွေက ပါရဂူကြီးတွေနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး ဘယ်လို
ကုသလို့ရနိုင်မလဲဆိုတာကို အရင်စမ်းသပ် ဆွေးနွေးကြည့်
တာ ကောင်းပါတယ်...”

ကုသရင် အချိန် ဘယ်လောက်ကြာမယ် ဆိုတာလည်း
ကျွန်တော်တို့ မှန်းဆလို့ မရနိုင်ပါဘူး... ကံတရားကလည်း
တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းတော့ ပါတာပေါ့... ဒီအတိုင်း လယ်
လျှော့ထားမဲ့အစား ကျွန်တော်တို့ တစ်ခုခုလုပ်နိုင်အောင်
နည်းလမ်းရှာကြတာပေါ့...”

သည်လိုစကားတွေ ပြောရလောက်အောင် အ

ထင်ကျော်ရဲ့ အခြေအနေက ဆိုးရွားခဲ့သည်လား။

အနားမှာ ငိုရှိုက်သံ သံသ့သ့လိုလို ကြားသည်။ ခုတော့
အနီးအပါးက အသံတွေသာ အဂ္ဂရဲ့ အဖော် ဖြစ်သည်။ ယောက်ျား
တစ်ယောက်ဖြစ်လည်း ဘဝတစ်သက်တာလုံး အဖုအထစ်မရှိ ချော
မွေခဲ့သည့် လမ်းပေါ်မှာသာ လျှောက်ခဲ့ရသူမို့ သည်လောက် ဆိုး
ရွားသည့် အဖြစ်က အဂ္ဂရဲ့ ခပ်ပါးပါးသာရှိသည့် ခံနိုင်ရည်ကို ရိုက်ချိုး
ဖန်လိုက်သလိုပဲ...။

• ညည်းသည် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ရောက်
လာကြပြီး မေမေတို့နှင့် စကားပြောကြသည်။ စကားသံတွေထဲမှာ
ပင် ဆိုးရွားအကျည်းတန်သည့် ကံကြမ္မာသည် အဂ္ဂထံ ရုပ်ရှင်ကား
ချုပ်တွေလို မကြာခဏ ပြန်ပြန်ရောက်လာ၏။

သစ်လုံးအကြီးကြီးတွေ တင်ထားသည့် ကားကြီး
တွေ လမ်းနံဘေးမှာ ရပ်ထားသည့် လမ်းမကြီး အလင်းရောင်ပြယ်စ
အချိန်မှာ စူးရှလှသည့် ကားမီးရောင်တွေ ...

ကုန်းအတက်မှာ ဂီယာ ညည်းသံနှင့် တရွေရွေ
သွားနေသည့် အုတ်ခဲတွေ သယ်ဆောင်လာသည့် ကားကြီးရဲ့ နောက်
ဘက်မှာ ... ကျော်တက်ဖို့ ဗွန်းသံပေးရင်း ...

နောက်တော့ ...
နောက်တော့ ... ဆိုးရွားပြင်းထန်လှသည့် ... အဂ္ဂ

ထင်ကျော်ရဲ့ အနာဂတ် ...
ဘာကိုမှ မမြင်နိုင်တော့သည့် အနာဂတ်

“သားလေးက နောက်တစ်ပတ်ဆို လက်ထပ်ရတော့မှာ ဒေါက်တာ ... ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ... ကံဆိုးလိုက်တဲ့ ကလေး ...

မေမေ့သံ တိုးတိုးကို ကြားရမှ သတိရသည်။

လက်ထပ်ရတော့မှာ ...

ဟုတ်သားပဲ ...

နောက်ထပ် ဗုဒ္ဓကရက် ပြည့်မြောက်သည့် နေ့မှာ

အဂ္ဂထင်ကျော်နှင့် ငွေပိုးအိမ်ရဲ့မင်္ဂလာပွဲ

ဩစတြေးလျ သွားဖို့ လေဇာဥ်လက်မှတ် ...

ကိုယ်စောင့်နတ်တွေက ကျွန်တော့်ကို ဒဏ်ခတ်

လိုက်တာလား ငွေပိုးအိမ်ရယ် ... ။

နူးညံ့သည့် လက်ဖဝါးလေးတစ်ခုက အဂ္ဂရဲ့မျက်နှာ ပေါ်အနံ့ အေးမြသောနူးညံ့သော မျက်နှာသုတ်ပဝါစလေးဖြင့် ညင်သာစွာ သုတ်ပေးနေသည်။ နဖူးစပ် ဆံစ၊တွေကြား ... လည်တိုင် အနံ့ နားရွက်တွေအားလုံး အေးမြခြင်း သန့်စင်ခြင်းတွေကို ခံစားရနိုင်သည်။ သူမရဲ့လက်ချောင်းတွေ ညင်သာစွာ ရွှေ့လျားနေသည်။

အကွဲရှုလွယ်သည့် ကြွေပန်းအိုးတစ်လုံးကို ဖုန်သုတ်သန့်စင်ထားသလိုပင် ...

“အဂ္ဂ ထမင်းဆာပြီလား ... အဂ္ဂ ငါးရဲ့အူကြိုက်ထယ်ဆိုလို့ ဒီနေ့ ကျွန်မ ငါးရဲ့အူချက်လာတယ် ... လက်ရာတတော့ သိပ်စွဲမယ့် မထင်ဘူး ... ကျွန်မက မီးဖိုချောင် ဝင်နေကျ မဟုတ်တော့လေ ... ဒါပေမဲ့ ဟင်းတော့ ကော်ဘီးကောင်းချက်တတ်ပါတယ် ... မုန်လာဥချဉ်ရည်ဟင်းလေးလည်း ပါတယ် ... စားတော့မလား ...”

“အင်း ... ခဏနေတော့ စားတာပေါ့ ...”

“သန့်ဖက်ခါလောက်ဆို ဆေးရုံက ဆင်းလို့ရပါပြီတဲ့ ... ဆရာဝန်ကြီးက ပြောတယ် ...”

အနားမှာ တတွတ်တွတ် ကြားနေရသည့် စကားသံ ... ဘယ်လောက်ပဲ ချိုသာပါစေတော့ အဂ္ဂကို လှောင်ထားနေသည့် ရယ်သံတစ်ခုလို ထင်မိသည်။

ကြည့်စမ်း ...

နောက်ဆုံးတော့ အဂ္ဂထင်ကျော်က အလုံးစုံ ဖုံးနှိမ်

ရတံပါလား ... ။

“မေမေတို့ ရောက်မလားသေးဘူးနော် ...”

“လာမှာပါ ... ဘန်ကောက်ဆေးရုံကြီးနဲ့ ဆက်သွယ်ဖို့ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ သွားတွေ့နေကြတယ် အဂ္ဂရဲ့ ... အဂ္ဂ သာလုပ်ချင်လဲ ကျွန်မကို ပြောလေ ... ထမင်းဆာဖိုလည်း

ကျွန်မ ခွံပေးမှာပေါ့ ... အလေးအပေါ့သွားချင်ရင် ... ”
အသံလာရာကို မှန်းပြီး သူမရဲ့ လက်ကောက်ဝတ်ကို
ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ အသက်ကို မျဉ်းမျဉ်းရှုလျက်
ငြိမ်သက်နေမိ၏။

အရာအားလုံးဟာ စက္ကန့်ပိုင်း မိနစ်ပိုင်း အတွင်းမှာ
အလွယ်တကူ ပြောင်းလဲသွားနိုင်တာပဲနော် ... ။

“ကျွန်တော့်အနားမှာ ငွေပိုးအိမ် ရှိနေတယ်ဆိုတာ အိပ်မက်
တစ်ခုလို့ပဲ ... ”

အဂ္ဂရဲ့ ခုတင်ဘေး အနီးဆုံးနေရာကနေ ... မွှေးရနံ့
ဖျော့ဖျော့လေး ရနေသည်။ အာရုံထဲမှာ နှင်းဆီဖူးရောင် နှုတ်ခမ်း
လေးနှစ်လွှာသည် လျော့တွဲစွာပြုံးနေ၏။ မျက်ဝန်းအိမ်တွေမှာ မျက်
ရည်တွေကြောင့် စိုလုံနေမည်လား ... ။

မဖြစ်နိုင်ပါ ...

အဂ္ဂထင်ကျော်ဟာ ဘုန်းနေစိုးမှ မဟုတ်ဘဲ ... ။

“အိပ်မက် မဟုတ်ပါဘူး အဂ္ဂရယ် ... ကျွန်မ တကယ်ရှိနေ
တာပါ ... ဒီလိုအချိန်မှာ အဂ္ဂအနား ကျွန်မ ရှိနေရမှာပေါ့။
ဘဝရဲ့ အဖော်ဆိုတာ အကောင်းအဆိုး အားလုံးကို စိတ်တူ
ကိုယ်မျှ ယူကြရတာ မဟုတ်လား ... အဂ္ဂ အနားမှာ ကျွန်မ
ရှိနေမှ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက် အဖော်
ကောင်းတွေ ဖြစ်နိုင်မှာပေါ့ ... ကျွန်မကို အားမနာပါနဲ့ ...
ကျွန်မ ရှိနေလို့ စိတ်ကျဉ်းကျပ်ပါနဲ့ ... ”

ဟုတ်ပြီလား ... ကျွန်မ အားတဲ့အချိန်တိုင်း အဂ္ဂအနားမှာ
လာနေမယ် ... နောက်တစ်ပတ် မတိုင်ခင်အထိပေါ့”

နောက်တစ်ပတ် ...

ဒီစင်ဘာ တစ်ရက်နေ့ ...

မဟုတ်ဘူး ... ငွေပိုးအိမ် ... ။ ကျွန်တော် ဘယ်
တုန်းကမှ ခင်ဗျားရဲ့ ဘဝအဖော်ဖြစ်ဖို့ စိတ်မကူးခဲ့ဘူး ... ။ ခင်ဗျားရဲ့
သတို့သားလုပ်ဖို့ မရည်ရွယ်ခဲ့ဘူး ... ကျွန်တော့်အတွက် လေယာဉ်
လက်မှတ်က ကျွန်တော့်ရုံးခန်းစားပွဲထဲမှာ အဆင်သင့်ရောက်နေ
ခဲ့ပြီ ... ။

“မဖြစ်ဘူး ... ငွေပိုးအိမ် ... ”

“ရှင် ... ”

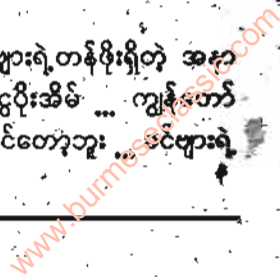
“ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျား လက်ထပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ...
ကျွန်တော် ဒီမနက်ဘဲ ရုံးခန်းက ကောင်လေးကို လက်ထပ်
ပွဲ ဖျက်သိမ်းကြောင်း သတင်းစာကြော်ငြာ ထည့်ခိုင်းလိုက်
ပြီ ... ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ”

မေးလိုက်သည့် စကားသံက တိုးတိမ်ပေမဲ့ နည်း

နည်းမှ မတွန့်ဆုတ်ပါ ... ။

“ကျွန်တော့်အတွက်ကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အနာ
ဂတ်ကို မဆုံးရှုံးစေသင့်ပါဘူး ငွေပိုးအိမ် ... ကျွန်တော်
ခင်ဗျားရဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီး မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ... ခင်ဗျားရဲ့

အဖော် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး ... ကျွန်တော် ဒုက္ခိတဖြစ်သွား
 ပြီး ... မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် တာဝန်ကျေတဲ့ ခင်ပွန်း
 တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး ...
 အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထပ်ပွဲကို ဖျက်
 သိမ်းလိုက်ကြတာပေါ့ဗျာ ... အဲဒီအတွက် ငွေပိုးအိမ်ကို
 ကျွန်တော့်ဘက်က လုံးဝအပြစ်မတင်ပါဘူး ... ကျွန်တော့်
 ဘဝက မရေရာတော့ဘူးလေ ... တစ်သက်လုံး မျက်မမြင်
 တစ်ယောက်ဘဝ ဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားမယ် ... ”

ပြောရင်းပင် စကားတွေက လည်ချောင်းထဲမှာ
 တိမ်ဝင်နှစ်မြုပ်သွားသည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းထက် ပိုပြီး စိတ်
 ထိခိုက်နာကျင်ခြင်း၊ မျှော်လင့်ချက်တွေ တစ်စစပျက်ကွဲခြင်းနှင့်
 အနာဂတ်ဘဝကိုပါ ဆုံးရှုံးခြင်းတွေရဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေက အဂ္ဂ
 ရဲ့ စိတ်နှလုံးကို နှာလန်တူစေနိုင်မည် မဟုတ်တော့ပါ။

မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဆုံးရှုံးရသည်က ... ဘယ်
 လောက်များ ထိခိုက်စေနိုင်မှာမို့လဲ ... ”

အမှန်တကယ်တော့ ငွေပိုးအိမ် အနားမှာ ရှိခြင်း
 မရှိခြင်းက အဂ္ဂကို နည်းနည်းမှ မြောင်းလဲစေနိုင်သည် မဟုတ်ပါ။

ဒါဝေမဲ့ ... သည်မိန်းမအပေါ် အဂ္ဂရဲ့ ဆုံးရှုံးခြင်းတွေ
 က များလှသည်။

“ကျွန်မ ဘက်ကတော့ မဖျက်သိမ်းပါဘူး ... ကျွန်မ အဂ္ဂကို
 လက်ထပ်မယ် ... ”

“ဗျာ ... ”

“အဂ္ဂကို လက်ထပ်ဖို့ ကျွန်မရဲ့ စိတ်ဆန္ဒနဲ့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ
 လေ ... ကျွန်မ လူကြီးတွေက ကတိပေးခဲ့ပြီးပြီ ... အဂ္ဂ
 အပေါ်မှာ သစ္စာမြဲရမယ်လို့ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးပြီ ... အဂ္ဂ
 ဟာ ခုချိန်မှာ ဒုက္ခိတပဲ ဖြစ်ဖြစ် ... နာတာရှည်ရောဂါသည်
 ပဲဖြစ်ဖြစ် ... ရာဇဝတ်သားပဲဖြစ်ဖြစ် ... ကျွန်မ ဘက်က
 စောင့်ထိန်းရမဲ့ကတိနဲ့ သစ္စာတရားကို ကျွန်မ မဖျက်နိုင်
 ဘူး ... ”

ဘဝမှာ ကျွန်မ တန်ဖိုးအထားဆုံးက သစ္စာတရားပါ အဂ္ဂ
 ရယ် ... ချစ်သူအပေါ် သစ္စာမြဲချင်တဲ့ စိတ်ကြောင့် အရင်က
 ကျွန်မ အဂ္ဂကို ငြင်းခဲ့တယ် ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ တန်ဖိုးထား
 တဲ့ သစ္စာတရားကို ကျွန်မရဲ့ ချစ်သူ နင်းချေပစ်ခဲ့တယ် ...
 ကျွန်မကတော့ ကျွန်မဘက်ကစပြီး ဘယ်တော့မှ ကတိ
 မဖျက်စေရဘူး ... သစ္စာမဖျက်စေရဘူးလို့ ခံယူထားတယ် ...
 ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာပွဲ အကြီးအကျယ်မလုပ်ဘဲ စာချုပ်မှာ
 လက်မှတ်ထိုးပြီး သံဃာတွေကို ဆွမ်းကပ်ကြတာပေါ့ ...
 ပြီးတော့ ... တကယ်ဆင်းရဲတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ ... ”

www.burmeseclassic.com

လူမှရေးအဖွဲ့အစည်းတွေကို လူမယ်လေ ... ကျွန်မတို့
လက်ထက်ပြီးသွားတဲ့အခါ အဂ္ဂရဲ့မျက်လုံးကို စစ်ဆေးဖို့ နိုင်ငံ
ခြားကိုသွားကြတာပေါ့ ထိခိုက်မိတဲ့အရှိန်နဲ့ အာရုံကြော
ဆဲလ်တွေ ခဏသေသွားတာဖြစ်မှာပါ အဂ္ဂရဲ့ ... ။တစ်သက်
လုံးကြီး ဒီလိုဖြစ်သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး ... ဘာဖြစ်လို့
စိတ်ဓာတ်ကျ နေမှာလဲ ...

လောလောလတ်လတ် ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာနှင့်
စိတ်အားငယ်မှုကို အဂ္ဂ မေ့ပျောက်သွားသည် ... ။ နောင်တ တရား
လား၊ နာကြည်းခြင်းလား၊ ဘယ်လိုမှ အမျိုးအမည်ခွဲခြားမရနိုင်သည့်
ဝေဒနာဆိုးသည် နှလုံးအိမ်ထဲ ဟိုးအနက်ရှိုင်းဆုံး အပိုင်းအထိ ဝင်
ရောက်ပြီး တစစ်စစ် ကိုက်ခဲစေ၏။

[အဂ္ဂ ဟာ ခုချိန်မှာ ဒုက္ခိတပဲဖြစ်ဖြစ် ... နာတာ
ရှည် ရောဂါသည်ပဲဖြစ်ဖြစ် ...]

ငွေပိုးအိမ် ...
ဒါ ... ကျွန်တော့်ကို အပြင်းထန်ဆုံး ထိခိုက်စေခြင်းပဲ
ဘယ်လို ဝေဒနာမျိုးကမှ ကျွန်တော့်ကို ဒီထက်
ဆိုးရွား နာကျင်စေနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ... ။ ဘယ်လိုထိခိုက်မှုမျိုး
ကမှ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ခုလောက် ... ရိုက်ပုတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါ
ဘူး ...

သစ္စာတရား တဲ့လား ...
ကျွန်တော့်ဘက်ကခင်ဗျားတို့ပေးနိုင်ခဲ့တာကတော့

နာကြည်းခြင်းတွေပါပဲ ...
ရင်ဘတ်ထဲက စူးစူးရှရှနာကျင်လာပြီး မျက်လုံးအိမ်
တွေ ပူနွေးလာနေသည်။ ခြောက်သွေ့နေသော နှုတ်ခမ်းတွေကို
လျှာဖြင့် သပ်လိုက်တော့ ရေစက်အေးအေးက နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ
ရောက်လာခဲ့၏။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မချစ်ဘူး မဟုတ်လား ...”
ရယ်သံတိုးတိုးလေး ကြားလိုက်ရသည့်ထင်၏။

“အဂ္ဂက အချစ်ဆိုတာကို ယုံကြည်နေသေးတာလား”

“ပိုးက ယုံကြည်ခဲ့တာ မဟုတ်လား ...”

ပင်သက်ရွိုက်သံက တကယ့်ကို မျှဉ်းမျှဉ်းကလေး
ထွက်သက်လေ နွေးနွေးသည် ဆံစတွေ အဖျားကိုပင် ဝင်တိုး ဖြတ်
သန်းသွားသည် ထင်မိ၏။

“အချစ်ဆိုတာက အလိုဆန္ဒတွေချည်းပဲမို့ ပူလောင်ပါတယ်
လေ ... ကိုယ်က ပိုင်ချင်တယ် ... ကိုယ်ပေးသလောက်
ပြန်ရချင်တယ် ... ကိုယ် မျှော်လင့်သလိုဖြစ်မလာဘဲ ဆုံး
ရှုံးရတော့ နှမြောစိတ်နဲ့ ပူလောင်ပြန်ရော ... မေတ္တာ
တရားကတော့ အရာအားလုံးကို ခွင့်လွှတ်နိုင်တယ် ...
ကိုယ့်ဘက်ကချည်းပဲ ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တယ် ... အကောင်
ဘက်ကိုချည်း တွေးတတ် မြင်တတ်တယ် ...
ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အတွက် မေတ္တာတရားနဲ့တည်း ဘာထက်
မဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုလည်း ရနိုင်တာပါပဲ ... အဂ္ဂ ထိုထို

ကိုယ်ကိုယ် မယုံကြည်နိုင်တော့ဘူးလား ... ကျွန်မကိုရော
မယုံနိုင်တော့ဘူးလား ...

“ဟိုး ...”

တစ္ဆေခြောက်ခံရသူလို လည်ချောင်းထဲက ထွက်
ပေါ်လာသည့် အသံက အထိတ်တလန့် နိုင်လှသည်။

“ကျွန်တော့်လို မျက်ကန်းတစ်ယောက်ကို တကယ် လက်
ထပ်မယ်လား ...”

အဂ္ဂရဲ့ နှုတ်ခမ်းသွေ့ခြောက်တွေဆီ လှက်ဖဝါးနုနု
က ထိသည်ဆိုရုံလှာထိသည်။

“ဒီလို မပြောပါနဲ့ ... အဂ္ဂက ... ကျွန်မ ရွေးချယ်ထားတဲ့
ခင်ပွန်းလောင်းပဲ ...”

“ဟိုး ...”

“ငွေပိုးအိမ် ...”

တကယ်တော့ ... ကျွန်တော်က ခင်ဗျားအတွက်
ဒီလောကကြီးထဲက ထွက်သွားသင့်တဲ့လူပါ ...။

ကျွန်တော့်ရဲ့ နာကြည်း မှတ်တေးထားတဲ့ ကလေး
စားကိုသာ ခင်ဗျားသိရင် မေတ္တာတရားနဲ့ ခွင့်လွှတ်နိုင်မယ် မထင်
ဘူး ...။

နှုတ်ခမ်းပေါ်က လက်ဖဝါးလေးကို ညင်သာစွာ
ဆွဲယူလိုက်ပြီး ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင် ဖြစ်ညစ်ထားရင်းပင် နှလုံး
သားထဲမှာ လိုက်လှဲလာခဲ့သည်။ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေ ပြည့်သိပ်လာ

ခဲ့သည်။ မျက်ရည်ပူရွေးတွေ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ အိုင်ထွန်းလာပြီး
မျက်ဝန်းထောင့်ကနေ ခေါင်းအုံးပေါ် စီးကျသွားသည်ကိုတော့
သိနေခဲ့သည်။

ရှင်တစ်ခုလုံး နာကျင်ပြီး အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာ ကွဲ
ကြေခဲ့ပြီထင်၏။ ဟိုး လေဟာနယ်ဟင်းလင်းပြင် အမှောင်ထဲ
တစ်စိတ်ပြန်ကျ လွင့်ထွက်သွားသည့် နှလုံးသား အမှုန်အစတွေ ...
နှလုံးသွေးစက်တွေ ...

အား ...

အမှောင်ထုကြီးက နက်ရှိုင်းလှပါလား ...။

အဲသည် အမှောင်ထုထဲကနေ ဘယ်တော့မှ ရုန်း
ကန်ပြန်ထနိုင်မည် မထင်မိတော့လောက်အောင်ပင် အဂ္ဂရဲ့ စိတ်
နှလုံးတွေ ... ကြေမွခဲ့ရပြီ ...။

နောင်တတွေနဲ့သာ တစ်သက်တာ ရှင်သန်ရမည့်
သူက တကယ်တမ်းမှာ အဂ္ဂထင်ကျော်သာ ဖြစ်နေခဲ့ပါရောလား။
ကိုယ့်ကို ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ ... ငွေပိုးအိမ် ...

ခုချိန်မှာ ကိုယ့်ကို နှစ်သိမ့်နိုင်မဲ့အရာက မင်းရဲ့အိမ်
နဲ့ နာကြည်းခြင်းတွေပါပဲ ...။

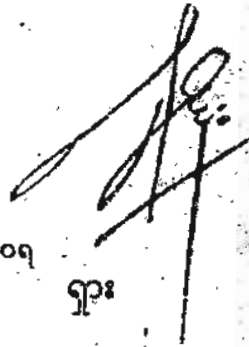
ကံကြမ္မာက ပြန်လည်ပြင်ဆင်လို့မရလောက်အောင်
ကိုယ့်ကို အပြစ်ဒဏ်ခတ်ခဲ့တယ်လို့ပဲ ကိုယ် ယုံမှတ်လိုက်ပါဘယ်။

www.burmeseclassic.com

အမုန်းတွေက မြစ်တစ်စင်းလို အရှိန်ပြင်းပြင်း စီးဆင်းနေခဲ့တယ် ...။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အမုန်းမြစ်ရဲ့ ရေစီးက မေတ္တာတရားရဲ့ ကမ်းပါးနှစ်ဘက်ဆီ ကျော်ဖြတ် လျှံတက်ပြီး မသွားနိုင်ခဲ့ပါလား ...။

ထားဝရ

ရှား

အမုန်းမြစ်ကမ်းပါး

13th, December, 2004

Monday

4 : 15 : PM